

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The Gentleman
Courtesans
4*

*Taming
of the
Rake*

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THk RAflk'ın TAMİNCİSİ

OceanofPDF.com

Centleman Courtesans Kitabı q

OceanofPDF.com

VICTORIA VAtk

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇERİKLER

[Taming of the Rake Playlist](#)

[Prologue](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Sonsöz](#)

[Taming of the Rake Playlist](#)

[Book 5: Chasing Benedict](#)

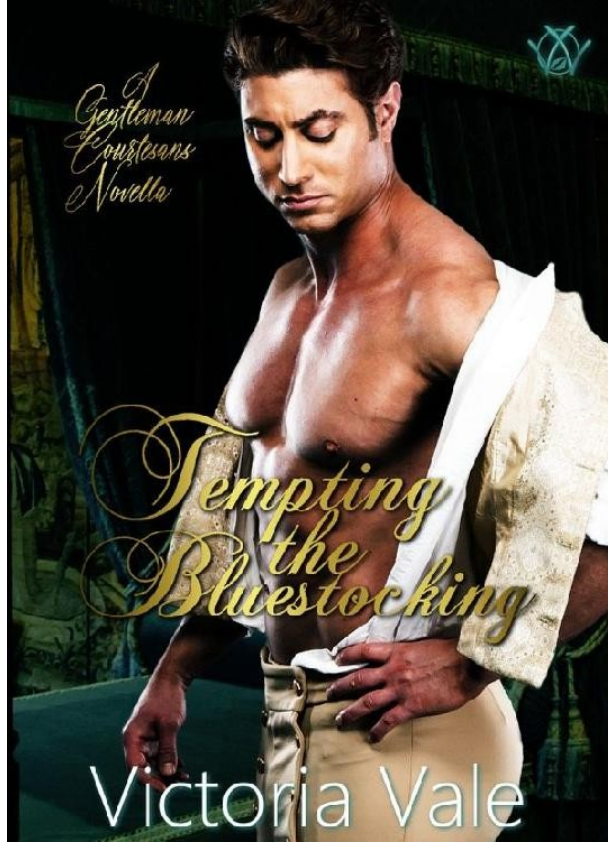
[The Gentleman Courtesans](#)

[More by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyeğinizi almak için [buraya dokunun](#).

OceanofPDF.com

T A M I N C O F T H K R A f l k 9 t A V t I S T

[Spotify'da dinlemek için tıklayın](#)

Tonight (Best You've Ever Had) by John Legend feat. Ludacris Gravity

by Sara Bareilles

Grace yazan Kate

Havnevik High off you

yazan alayna

Sabrina Claudio tarafından Confidently

Lost RIMON tarafından The Morning

Maryann Vasquez'den Miscues

Ayelle'den Zihin ve Beden

Untitled (How Does It Feel) by D'Angelo

Make Me Whole by Amel Larrieux Frustrated

by R.LUM.R

Emanuel Crash tarafından

Sana İhtiyacım Var Mack

Wilds

Good to Me by Emotional Oranges

Lights On by H.E.R.

Hone\$ty by KALLITECHNIS Put

Me To Bed by Amina Buddafly All

Night by SRNO, James Vickery

You Give Me That by Raveena Cool

Side of the Pillow by Kyle Dion

Eric Benet & Tamia'dan Spend My Life With You

Raveena'dan Close 2 U

Bir Kez Daha yazan Rayana Jay

Kate Havnevik tarafından Yeni Gün

OceanofPDF.com

9 R O t O C U k

OceanofPDF.com

Benedict Sterling ellerini arkasında kavuşturmuş, soyunma odasını boydan boya arşınıyordu. Tüm vücudu sinirsel bir gerginlikle titriyor, kıpırdamadan durmakta zorlanıyordu. Sabrı kâğıt gibiydi.

Zayıftı ama saatini eline alıp zamanı not edince acele etmesine gerek olmadığını fark etti. Görevinden önce bir saatten fazla zamanı vardı. Keşke bu bilgi zihnini rahatlatabilseydi. Halbuki bir gece önce hiç uyumamıştı ve bir lokma yemeği bile midesi kaldırmıyordu. En ufak bir provokasyonda patlamaya hazır bir barut fiçisiydi.

Bakışlarını şoval aynanın önünde ellerini kalçalarına dayayarak süslenen kadına çevirdi. Lacivert bir binicilik kıyafeti giyen Langford Kontesi Leydi Celeste Browning, Hyde Park'ta görülecek bir öğleden sonrası için giyinmişti. Landau'sunun kaputunu tüm dünyanın görebileceği şekilde indirmiş, yanında o varken Rotten Row'da araba sürmek, tipik olarak en sevdiği eğlencelerden biriydi. Birincisi, her hareketinin babasının kulağına gittiğini biliyordu ve Benedict'in hoşuna giden bir şey varsa o da Vikont'u kızdırmaktı. İkincisi, yıllar içinde kendisine erkek arkadaşları kadar yakın olan Celeste'in cazibesiydi. Göğsüne yakın tuttuğu sırları çok az kişi biliyordu ama tüm *tonun* metresi olarak gördüğü kadına güveniyordu.

Keşke gerçeği bilselerdi. Bir centilmen fahişe olarak metres tutacak durumda değildi, zaten tutmak da istemiyordu. Ajansa katılması için tuttuğu diğer bir düzine adamla birlikte hizmeti veren oydu. Sadece o, Celeste ve en yakın iki arkadaşı aralarındaki anlaşmanın tüm gerçekliğini biliyordu. Haftada üç gece kontesin konağını ziyaret ettiğinde *gerçekte* neler olup bittiğine dair çoğunun hiçbir fikri yoktu. Ajansın sahibi olarak üstlendiği rol, Ben'in gizli mesleğinin yalnızca bir yönüydü. Diğerlerinin onun neyin peşinde olduğunu bilmesi gerekli değildi ve Celeste de mükemmel bir sis perdesi sunuyordu.

Ancak, bu durum artık yıpratıcı olmaya başlamıştı. Maddi açıdan hiç bu kadar güvende olmamış ve arkadaşlarının da aynı başarıyı elde etmesine yardımcı olmaktan memnuniyet duymuş olsa da, Benedict Centilmen Fahişeler'i kurduğu için pişmanlık duymaya başlamıştı. Para kazanma aracı olarak başlayan bu iş, tehlikelerle dolu bir girişim haline gelmişti. İfşa ve skandal tehditleri

Her zaman başlarını ağrıtan bu sorun, şimdi en müstehcen hikâyeleri ortaya çıkarmaya meraklı bir dedikodu yazarı tarafından daha da kötüleştirildi.

Ben, onun Londra'daki erkek fahişeler kavramına takılacağını ve onların maskesini düşürmeyi kişisel görevi haline getireceğini nasıl tahmin edebilirdi?

Gerçekten de, gizli tutmak istediği başka şeyler olmasaydı, bu onu o kadar da rahatsız etmezdi; öyle sırlar vardı ki, bunların ortaya çıkmasının sonuçlarını tanımlamak için 'yıkım' çok hafif kalırdı. Bunun yanı sıra, düşünmesi gereken arkadaşları vardı. Ajansı kuran ilk beş adamdan üçü emekli olmuş ve eşleriyle birlikte yaşamaya başlamıştı. Hatta biri ilk çocuğunu bekliyordu. Korumaları gereken aileleri vardı ve Benedict, düşüşü onların utancına yol açarsa kendini asla affetmezdi.

Sadece kendi sırlarının değil, onların sırlarının da korunmasını sağlamak ona kalmıştı. Annesi ve kardeşleri ölmüştü ve babasından nefret ediyordu. Diğer centilmen fahişeler sahip olduğu tek aileydi ve sinsi Londra Dedikoducusu onları hafife alırsa lanetlenirdi.

Celeste aynadan uzaklaştı, kedi gibi mavi gözleri Ben'in ilerleyişini takip ediyordu - bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. "Ben, rahatla. Bir içki iç."

Benedict ona el salladı. "Onunla buluştuğumda uyanık olmalıyım. İçkinin etkisinde kalmayı göze alamam."

"Onunla tanıştığımızda demek istiyorsun," diye düzeltti ve iki şapkayı ışığa kaldırmak için döndü. Celeste şapkaları eleştirel bir gözle inceledi; biri alışkanlıklarına uygun, sakın bir tasarıma sahipti, diğeri ise bir dizi gösterişli tüye sahip koyu mor renkteydi. "Hangi şapka? Çok fazla dikkat çekmememiz için mavi olanın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Hayır, tüylü olanı tak," diye mırıldandı. "Biraz dikkat çekmek kötü bir şey olmayabilir. Dedikoducu belli ki görünmemizi istiyor. Buluşmamız için moda bir saat seçti ve fark edilmemeye çalışmam için beni korkuttuğunu düşünmesine izin vermeyeceğim. Ya benimle ilgili bir gösteri yapmayı planlıyor ya da parkın kalabalığını bir koruma olarak kullanmak istiyor."

Celeste mavi şapkasını bir kenara bırakıp menekşe rengi şapkasını koyu kahverengi saçlarının üzerine yerleştirirken, "Aksi takdirde boynunu sıkacağından korkuyor," diye takıldı. "Aksi takdirde kimse seni suçlayamaz."

Benedict ölümcül yumruklarıyla tanınırdı ama onları asla bir kadına karşı kullanmazdı. Ancak, *Londra Dedikodusu*'nun yazarı onu fena halde cezbediyordu ve zaman zaman önüne çıkan herkese iftira atmak için kullandığı kalemi ona yutturmak istediğini düşünmeden edemiyordu.

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum," diye homurdandı. "Sayısız kez söylediğim gibi, yakalanan herkes-"

"Seninle ilişki kurmak da mahvolabilir," diye araya girdi gözlerini devirerek. "Evet, bunu ilk on kez söylediğinde seni duydum."

"Bu gülünecek bir konu değil."

"Elbette değil. Eğer o şirretin beni korkutarak senden kaçmamı sağlamasına izin vereceğimi sanıyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir."

Benedict iç geçirdi. Celeste'i tanıyordu ve onda en çok hayranlık duyduğu şeylerden biri, dünyaya karşı koyarken gösterdiği yılmaz güç ve kabadayılıktı. Onunla ilgili dedikodular almış başını gitmiş, tüm sosyete onun servetini kazanmak için kocasını öldürdüğüne dair spekülasyonlar yapmıştı. Ben gibi o da kimsenin onayıyla ilgilenmiyordu, en azından bir dostun doğru kulağa fısıldamaktan başka bir şey yapmadan düşmana dönüşebileceği bir dünyaya kabul edilmekle.

Ona metresi gibi davranması teklifiyle geldiğinde Celeste yüzüne gülmüştü. Ancak, *neden* ona ihtiyacı olduğunu açıkladığında, onu kucakladı ve ihtiyaç duyduğu sürece ona yardım etmeyi kabul etti. Bir keresinde ona yardıma gelmişti ve ona hiçbir şey borçlu olmadığı konusunda ısrar etse de, Celeste kesinlikle borçlu olduğunu iddia etti.

Üç yıl önce bu öneriyi yaptığında, *"Bunu yapmak bana hiçbir şeye mal olmaz,"* demişti. *"Ayrıca, bence oldukça eğlenceli bir eğlence olacak."*

Şimdi, onun entrikaları ona bir şeye mal olacak gibi görünüyor. Hakkındaki söylentiler bir yana, Celeste'in onun nihai yıkımına karışması dışlanmasına neden olacaktı.

Hayır, Benedict işin o noktaya gelmesine izin vermeyecekti. Londra Dedikodusu birkaç darbe indirmişti ama telafi edemeyecekleri bir şey değildi. Bu iş onun kontrolünden çıkmamıştı.

Dakikalar çok yavaş geçti ama Celeste gitme vaktinin geldiğini söylediğinde her şey değişti. Sanki kendisini bekleyen arabaya göz açıp kapayıncaya kadar girmiş ve kendini Celeste'in kolunda bir patikada yürürken bulmuştu. Öğleden sonra havası ısırıcı bir soğukluğa sahipti ve yaklaşan yağmurun kokusunu ve tadını belli belirsiz fark etti. Yine de Hyde Park yılın bu zamanı için olabildiğince kalabalıktı ve Londra'ya sadece sezon için gelenler buradan ayrılmıştı. Gökyüzünün kasvetli grisi onun ruh haline uyuyordu. Tedirginlikten titriyor, düşmanını bulmak için gözlerini dört açıyordu.

Elbette onun yüzünü hiç görmemişti ama gördüğünde tanıyacaktı. Benedict onu son gördüğü haliyle hayal edebiliyordu; tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, peçeli şapkası yüz hatlarını gizliyordu. Zihninin gerisinde gömülü bir anıyı gıcıklayan kokuyu hatırladı; sağ şakağındaki yara izine uzanmasına neden olan bir koku. İnce çizgi ancak saçları geriye tarandığında ve biri onu fark edecek kadar yakınında durduğunda görülebiliyordu. Birçok kişi onu yarası hakkında konuşmaya çekmeye çalışmıştı ama yaranın nereden geldiğine dair tuhaf bir hikâye uydurmak onun alışkanlığıydı.

"Onunla nerede buluşacağınızı belirtti mi?" Celeste onun karmaşık düşüncelerini bölerek sordu.

"Sadece Serpentine'den bahsetti ama eğer tahminimde yanılmadıysam, mümkün olduğunca çok insan tarafından görülebilir olmak isteyecektir. Buradan, patikalarda yürüyen ya da Rotten Row'a binen herkes bizi görebilecek. Çok yakın."

Celeste'in şapkasındaki tüyler çenesini okşarken Celeste boynunu bükerek etrafına baktı ve Celeste'i sıkıca kavradı. "Orada mı?"

Bakışlarını Serpentine'in kenarında bir kadının durduğu yere kadar takip etti. Siyah yerine kasvetli bir gri giymiş olan yalnız figürü fark ettiğinde ensesinde bir farkındalık belirdi. Ama Londra Dedikoducusu'nun diğer her şeyi aynıydı; geniş kenarlı şapkasından duvağına kadar. Benedict, kadının etrafında gevşek bir düzende duran dört iri yarı adamı fark edince gözlerini kıstı. İkisi tarafından saldırıya uğradıktan sonra bunu bekliyordu. Her şeyi mükemmel bir şekilde planlamıştı - bir olay çıkarmadan maskesini çıkaramayacağından emindi.

"Bu o," diye onayladı Celeste'i yol boyunca onlara doğru yönlendirirken. "Bu geri çekilmek için son şansın. Evine git Celeste. Bırak bununla yalnız yüzleşeyim."

"Sanmıyorum. Ben de en az siz ve fahişeleriniz kadar bu işin bir parçasıyım. Benden o kadar kolay kurtulamazsınız."

Benedict onun elini okşadı ve hiçbir şey söylemedi. Diğer fahişelerin yokluğunda güvenilebileceği çok az insan vardı. Gri giysili figüre yaklaştıklarında Celeste'in varlığının kendisini rahatlatmasına istemeye istemeye izin verdi.

Dedikoducu onlarla yüzleşmek için döndü ve dört adam onları sıkıştırmak için öne doğru ilerledi, ancak bakışlarını başka bir yerde sabit tutmaya dikkat ediyorlardı. Onların varlığı, Benedict'in üzerine yayılan somut bir tehditti.

Yanlış bir hareket yaparsa şiddete maruz kalabilirdi. Elleri arkadan bağılyken onlardan birini uykusunda bile haklayabilirdi. En kötü gününde bile iki kişi sorun olmazdı. Ama ya dördü? Böyle halka açık bir yerde bile çok riskliydi.

"Yönergeleri takip etmekte pek iyi değilsin," diye havladı adamlardan biri. "Bu yeterince yakın!"

Celeste irkildi ama Benedict kendini tuttu, hemen önünde ve solunda duran adama dik dik baktı. Onlara bakan tek kişi oydu, boncuk gibi gözleri ağır, belirgin bir kaşın altında kısılmıştı. Örs gibi bir çenesi ve kocaman, etli elleri vardı.

Yalnız gel, demişti notta. Beni arama, ben sana geleceğim.

Benedict Dedikoducu'ya baktı ve peçesinin şeffaf tülünün ardında gözlerini aradı. "Belki gözünüzden kaçmıştır diye söylüyorum, ben istediğimi yaparım. Beni istediniz ve işte buradayım. Ya şimdi konuşuruz ya da çeker giderim."

Dedikoducu başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Bu küçük hareket dışında hareket etmedi, sanki nefes bile almıyormuş gibi görünüyordu.

"Hanımefendi çok açıktı-"

Dedikoducu eldivenli elini kaldırdı ve bu, vahşinin ağzını kapatması için yeterli oldu.

Elini indirerek diğer eliyle Benedict'e bir şey uzattı. Celeste, Ben bir hamle yapamadan ilerledi. Dedikoducu durduğu yerde kaldı ve Celeste'in teklifi almasına izin verdi. Celeste Benedict'e döndüğünde kâğıtlar hışırdadı, *London Gossip*'in bir nüshasına benzeyen şeyi okurken yüzünü buruşturdu. Eğer bugünün sayısıysa, Benedict onun tepkisini anlamamıştı. Birlikte çay içerken okumuşlardı; fahişelerinden biriyle ilişkisi olan gizemli bir kadının hikâyesini anlatıyordu. Ayrıntılar uydurma olamayacak kadar kesindi ve Benedict kitabı bitirdikten sonra anlatılan adamın Dominick Burke olduğundan emin olmuştu; Burke büyük bir skandalın ardından geliniyle birlikte Paris'e kaçmıştı. Nick'in adı açıkça söylenmemişti ve bu Benedict'i rahatlatmaya yetmişti. Şimdilik.

Celeste ona ulaştığında başı geriye eğikti ve iri gözleri korku dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Kaşlarını çatarak gazeteye baktı. Aslında bu, *The London Gossip*'in bugünkü sayısının bir kopyasıydı. Ancak üzerinde bir liste yazılı olan bir kâğıt parçası vardı. Benedict kelimeleri okumak için kâğıdı çevirdi. Neye baktığını anladığında tüm vücudu uyuştı, elleri titredi.

Kâğıt parçasının üzerinde en az bir düzine isim yazılıydı. En üstte kendi adını buldu ama boğazında safra birikmesine neden olan şey bu değildi. Benedict'i hasta olacakmış gibi hissettiren şey, kendisinininkinin altında yazılı olan diğer dört isimdi.

Sayın Dominick Burke Sayın

Hugh Radcliffe Sayın David

Graham

Bay Aubrey Drake

Diğer isimleri de tanıyordu ama onu dehşete düşüren bu dördü oldu.

Benedict sayfayı yırtıp parçalamak ve ayaklarının dibine fırlatmak istedi ama böyle bir hareketin beyhude olduğunu anladı. Sayfayı yok etmek, düşmanın, en yakın arkadaşları da dahil olmak üzere, yanında çalışan neredeyse tüm adamların isimlerini ortaya çıkarmış olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti.

Dilindeki yenilginin asitli tadını bastırmak için yutkunan Benedict omuzlarını dikleştirdi. Henüz yenilmemişti. Eğer bu eli bu kadar açık oynadıysa, bildiklerini kanıtlayamadığı için olmalıydı. Belki de onu ve Dominick'i suçlamaya yetecek kadar bilgisi vardı ama diğerlerini değil.

"Neden?"

Kadının peşinde olduğunu anladığı andan beri aklını kurcalayan tek soru buydu.

Dedikoducu'nun çınlayan kahkahası peçenin arkasından yayıldı, gıcırıltı ve tanındıktı. Benedict irkildi, içindeki bir şey bu sese ters tepki verdi. Dedikoducu ince elini ortasına bastırıp sanki Ben çok komik bir fıkra anlatmış gibi gülmeye başlayınca şüphesi daha da arttı.

Onu tanıyordu. Onunla ilgili hafızasını kurcalayan ve çözmeye çalışmaktan başını döndüren bir şeyler vardı. Ne zaman onun tanıdık geldiğine dair ısrarcı düşünceyi kurcalasa, yalnız kalması daha iyi olan başka hatıralarla karşılaşıyordu. Bir daha asla düşünmek istemediği şeylere katlanmıştı.

"Elbette yapabildiğim için," diye yanıtladı Dedikoducu. "Yıkımınıza sebep olmak beni tahmin edemeyeceğiniz kadar memnun ediyor, Bay Sterling."

Kadının sesi kulak zarına bir iğne gibi saplanırken Benedict kaşlarını çatı. Derinlere inmiş, bir yıldırım gibi zihnini delip geçmişti. Bir ışık parıltısı gizemi yarım saniyeliğine aydınlattı ve Benedict bir kez daha karanlığa gömüldü.

Celeste kaşlarını çatı, endişesi yüzünden okunuyordu. "Ben?"

"Seni tanıyorum," diye homurdandı. "Seni nereden tanıyorum?"

"Şu anda bunun bir önemi yok ve eğer bunu kendin çözemiyorsan, benim için bir önemi yok," diye yanıtladı Dedikoducu, ses tonunda sert bir ısırık vardı. "Bilmen gereken tek şey, seni alt etmek için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğum. Tabii bana tam olarak istediğimi vermezsen."

Benedict soğukkanlılığını korumaya kararlı bir şekilde başını salladı. Daha önce üşüdüğü yerde, şimdi paltosunun sınırları içinde yanıyor, teninde bir ter pırıltısı oluşuyordu. İç organları çalkalandı ve gözleri seğirdi - uykusuzluktan mı yoksa çözülmekte olan otokontrolünden mi, emin değildi.

"Peki sen ne istiyorsun?" Celeste, Benedict ile düşmanı arasında durmak için hareket ederek sordu. "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmamış birini hedef alarak eline ne geçecek?"

"Bay Sterling, fahişenize sessizliğini korumasını aksi takdirde bu görüşmenin aniden sona ereceğini bildireceksiniz."

Celeste'in sesi sertçe yükseldi, "*Sürtük* mü? Neden sen-"

"Yeter." Benedict, Dedikoducu'ya doğru ilerlemeden önce onun kolunu zar zor tutmayı başardı. Sonra da Celeste'i nazikçe kendi tarafına çekti. Celeste'in içindeki düşmanlığı hissedebiliyordu. Celeste'i serbest bırakırsa, Dedikoducu'yu çıplak elleriyle öldürebilirdi. "O halde bana cevap verecek misin? Ne istiyorsun?"

"Bunu tartışmak için burada değiliz."

"Cehennem gibi, değiliz!" Benedict parkın diğer sakinlerini unutarak kükredi.

Kürklere ve şapkalara bürünmüş bir grup kadın, başlarını onaylamaz bir şekilde sallayarak yürümeye devam etmeden önce onlara bakmak için durakladı. Dedikoducu'nun adamlarından biri yaklaştı, yumruklarını kıvrırken eklemleri çatırdıyordu. Dedikoducu yine güldü ve bu kez gülüşünde bir ironi vardı. Onunla oynuyordu, küçük sürtük.

Benedict sakinleştirici bir nefes aldı ve tekrar denedi, bu sefer sesini düz tuttu. "Beni ne istediğinizi söylemek için çağırmadıysanız, neden buradayız? Bana saçma gazetenizin bir nüshasını vermenize hiç ihtiyacım yoktu, zira bugünkü çirkin uydurmayı zaten okudum."

The Gossip alay etti. "Kaynağım güvenilir biriydi ve ikimiz de biliyoruz ki o."

Benedict dişlerini sıktı, skandal sayfası avucunun içinde buruştu. Lanet olsun!

Onu fıçıya koymuştu. Zaten sabahtan beri

Belgelerini ve sözleşmelerini gözden geçirerek eski müşterilerinden hangisinin kendilerine ihanet ettiğine karar vermeye çalışıyordu. Hangi kadının hikâyesiyle Dedikodu'ya koştüğünü bildiğinden oldukça emindi ve zamanı geldiğinde onunla ilgilenmeye hazırdı.

"Bugün sizi buraya, tüm dikkatinizi bana verdiğinizden emin olmak için çağırdım, Bay Sterling. Gördüğünüz gibi, *kendisini* sizin örgütünüzün bir parçası olarak *satan* sözde beyefendilerin hepsinden haberdar oldum. Eğer bu isimleri yayınlamamı istemiyorsanız, bana istediğimi vereceksiniz."

"Hâlâ bana bunun tam olarak ne olduğunu söylemenizi bekliyorum."

Peçenin arkasında hafif bir hareketlenme oldu ve Benedict kadının gülümsediğinde beyaz dişlerinin parladığını fark etti. "Bu konuya ben hazır olduğumda geleceğiz, daha önce değil. Bunu bir tür başlangıç olarak düşünün Bay Sterling. Yakın zamana kadar beni küçük bir baş belasından başka bir şey olarak görmediğinizi sanıyorum. Bugün buraya, benden henüz korkmuyorsanız bile korkmanız gerektiğini size bildirmeye geldim. *Korkacaksınız.*"

"Yapacak mıyım? Kanıtınız, deliliniz nerede?"

"Oh, ama kanıtım var. Fazla bir şey değil, ama bir başlangıç, eminim siz de kabul edeceksiniz. Farklı kartvizitlerden oluşan bir koleksiyon var-"

"Baş harfleri G.C. olan herhangi birine ait olabilir," diye karşılık verdi küçümseyici bir el hareketiyle. "Hepsi bu mu?"

"Madam Hershaw'ın elbise dükkanının arkasında gizli bir ofis olduğuna dair söylentiler var."

"Peki oraya gittiğinizde ne buldunuz?" Benedict şimdi daha cesur hissediyordu, sahip olduğu bilgilerin artık geçersiz olduğunu fark etmişti. Bundan emin olmak için büyük çaba sarf etmişti. "Bahse girerim hiçbir şey bulamadım."

"Sırtını duvara dayamış bir adam için çok küstahsın."

"Bir listedeki isimlerle ve havadan uydurduğun tuhaf bir hikâyeyle gözümü korkutabileceğini sanıyorsan, küstah olduğun kadar aptalsın da. Bundan daha önemli bir şeyiniz yoksa, tartışacak başka bir şeyimiz yok."

Bu çılgınca bir kumardı ve o da bunu biliyordu. Ama Benedict hiçbir zaman geri adım atan biri olmamıştı, üstesinden gelinemeyecek zorluklarla karşılaştığında bile. Meydan okuma onun varlığının dokusuna işlemiş gibiydi.

Dedikoducu sıkıntılı bir iç geçirdi ve ellerini kavuşturdu. "Böyle tatsızlıklardan kaçınabileceğimizi umuyordum ama görüyorum ki bunu zor yoldan yapmaya kararlısınız. Pekala o zaman. Eğer bana istediğimi vermeyecekseniz-"

"Bugün herhangi bir zamanda konuya gelecek misiniz, yoksa lafı dolandırmaya devam mı edeceksiniz?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Biliyor musun, yapacağımı sanmıyorum. Kavgatmek için can atıyor gibisiniz Bay Sterling ve ben sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Eğer istediğiniz savaşa, öyle olsun. Uyarılmadığınızı söyleyemezsiniz... birden fazla kez."

Benedict, bu kadının kendisiyle pazarlık yapmaya hiç niyeti olmadığını anlayınca bir dizi küfrü geri püskürttü. Yaralı bir fareyle oynayan bir kedi gibiydi, sadece onun sürünmesini ve yalvarmasını bekliyor gibiydi. Görünüşe göre, onun küstahlığı, onu bütün olarak yutmadan önce onunla oynama ihtiyacını daha da arttırmıştı.

"Lanet olsun, kimsin sen?" diye çıkıştı, sesindeki çaresizliği bastıramıyordu. Şimdiye kadar küçük oyunlarında onu yenmişti ve böyle bir dezavantaja sahip olmak onu çileden çıkarıyordu. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

Onun yanından geçmeye çalıştı, korumaları da arkasından geliyordu. Omzu adamın omzuna değdi ve kadın duraklayarak ona baktı. Peçesinin gri kumaşı arasından yuvarlak bir yüz ve iri kara gözler seçebildi. Kadının kokusu burun deliklerine hücum ederken kusma isteğiyle karnı sıkıştı.

"Sonunda doğru soruları sormaya başladınız Bay Sterling."

Benedict cevap verecek kelimeleri bulamadan, kadın arkasındaki köpek sürüsüyle birlikte gitmişti. Benedict peşinden gidemedi, çünkü o anda midesinin yetersiz içeriği boğazından hızla yukarı çıktı. En yakındaki ağaca doğru tökezledi, eğilip kusarken bir elini ağacın gövdesine dayadı. Efor sarf etmekten yüzü kızarmıştı ve neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu.

Doğrulduğunda Celeste yanındaydı, bir mendil uzatıyor ve kederli bir ifade takınıyordu. Ağzını silerken ve derin nefesler alırken onun bakışlarından kaçındı. Zihninin karanlık bir köşesinin kilidi açılıp anıları ışığa dökülmeye başladığında titredi. O koku, o ses... onları nasıl hatırladığını çok iyi bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Emin olmak zorundaydı. Kadının yüzünü tam olarak görmediği için elinde sadece hatalı hatıraları vardı. Bunlar hayatının unutmaya çalıştığı bir döneminden, geçmişiyile fazlasıyla iç içe geçmiş bir dönemden geliyordu. Eğer şüphelendiği kişi oysa, Benedict onun neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyordu.

intikamının nesnesi. Öfkesini, onları birbirlerinin hayatlarına iten güç olan babasına yöneltmesi daha iyi olurdu.

Gerçekten o olup olmadığını bile bilmiyorsun. Son birkaç yılda tonun yarısını kızdırmayı ve sinirlendirmeyi başardın. Herhangi bir sayıda kadın olabilir.

Emin olmak için başka bir arkadaşını daha çağırması gerekecekti. Değer verdiği başka birini bu karmaşaya dahil etmekten nefret ediyordu ama artık başka seçeneği olmadığını fark etmişti. Düşmanıyla kör dövüşemezdi.

"Onu kışkırtmanın akıllıca olduğundan emin misin?" Celeste kirli mendilini cebine sokarken sordu. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Önce eve gidip dişlerimi fırçalayacağım," dedi yüzünü buruşturarak. "Sonra da bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor. Sanırım Dedikoducu'nun kim olduğunu biliyorum ama emin olmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Kim o?"

Celeste'i bu ağın içine daha fazla çekmeyi reddederek başını salladı. Onu buraya getirmek bir hataydı, bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamak ona ne kadar iyi hissettirse de.

"Henüz bir önemi yok... bunu kanıtlayana kadar olmaz. Gel, bu gece onunla buluşmak istiyorsam haber göndermem gerek."

Celeste tekrar koluna girdi. "Kim?"

"Leydi Millicent Dane."

ONA YIKICI DUL DIYORLARDI VE BU HIÇ ZOR OLMADI.

nedenini görmek için. Leydi Millicent Dane güzelliği ve skandallarla dolu şöhretiyle tanınıyordu. Genç yaşta dul kalması onu herhangi bir erkeğin kontrolünden kurtarmış ve istediği gibi yaşamak için toplumun beklentilerini ve katı kurallarını bir kenara bırakmıştı. Benedict gibi o da *tonların* ikiyüzlülüğüyle eğleniyor ve onlara konuşacak bir şeyler vermekten zevk alıyordu.

Ancak bazı şeylerin gizli kalması daha iyiydi; bu yüzden bu gece onunla Londra Dedikodusu'nun onu takip etmeyeceği tek yerde buluşmayı seçti. Onun köşe yazılarını saplantılı bir şekilde okuması, kadın hakkında çok anlamlı bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Kendini beğenmişlik ve dindarlık onun silahlarıydı ve bunları yazılarında kötülediği insanlara karşı kullandı. Onu Soho Meydanı'ndaki Beyaz Saray'a kadar takip etme riskini asla göze alamazdı; temalı odaları ve çeşitliliğiyle çok farklı zevklere hitap eden bir genelev

mevcut fahişelerden. Kendi itibarı böyle bir hareketle yerle bir olabilirdi ve Ben, onun kendisini alaşağı etmek için o kadar ileri gitmeye istekli olmadığını hissediyordu.

Beyaz Saray'a girdiğinde kendisini istediği odaya yönlendirmeyi teklif eden fahişelerle karşılaşan Benedict onları elinin tersiyle itti. Millicent'ın yerini sordu ve derhal sadece 'zindan' olarak bilinen bir odaya yönlendirildi.

Eski dostunu sadece birkaç fenerin aydınlattığı karanlık iç mekânda buldu. Bu etki, bir duvar boyunca dizilmiş çeşitli aletlerin tehditkâr görünümünü artırıyor - deri, metal ve tahtadan yapılmış, onları kullanan kişinin ruh haline göre zevk veya acı vaat eden şeyler. Tokalı ve kayışlı bir dizi masa ve bank alanı doldururken, Aziz Andrew'un haçı gururlu bir merkez görevi görüyordu.

Benedict çarmıha gerilmiş, iki yana açılmış ve kirişlere bağlanmış çıplak kadını fark ettiğinde kaşlarını kaldırdı. Solgun teni mum ışığının yetersizliğinde parlıyordu; sırtı, kalçaları ve bacakları tam teşhir halindeydi. Haçın iki yanında Millicent ve dünyaya onun uşaklarından biri olarak tanıtılan ama evindeki rolü daha mahrem olan adam duruyordu. Peter iri yarı bir adamdı, omuzları ve göğsü genişti; gömleğinin olmayışı da bunu gururla gösteriyordu. Kollarını kavuşturmuş, Millicent onu selamlamak için öne çıkarken Benedict'i sessizce izliyordu.

Bir çift siyah pantolon, gömlek ve yelek giymiş, bir çift botu sert zeminde tıkırdayan, tamamen giyinik tek kişi oydu. Beyaz altın sarısı saçları sırtından aşağıya dökülüyordu ve güzel yüzü Benedict'in bu sahneye verdiği tepkiye eğlenen bir ifadeyle sabitlenmişti.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi, dudakları yaklaşan kahkahayla titriyordu. Millicent bir elini sallayarak küçük bir yumruk halinde tuttuğu kırbacı gösterdi.

"Özür dilemene gerek yok hayatım, sadece seni beklemekten sıkıldık. Ama Peter ve ben daha yeni başladık ve sanırım bekletilmek Lily'nin beklentisini artıracak. Sen ne dersin, Peter?"

Erkek hizmetçi fahişeye şehvet dolu bir bakış attı ve parmak ucunu kadının omurgasında gezdirdi. Kadın inledi ama hareketsiz kaldı.

"Sizi ne memnun ederse, Hanımefendi."

Peter'a doğru bir bakış bile atmadan kırbacı ona doğru itti. "Ben dönene kadar bunu tut, tatlım."

Peter onun ses tonundaki emre tepki verdi ve emrini yerine getirmek için odanın diğer ucuna koştu. Kırbacı eline almak yerine eğilerek dışlerinin arasına aldı.

Millicent sırtı ve çıplak göğsünü okşamak için arkasına uzandı. "Aferin oğlum.
Gel Ben, başka bir yerde konuşalım."

Benedict onu odadan çıkarken takip etti, Peter haçın yanında sessiz bir nöbete başladı, ağzında kırbaçla uysal bir şekilde dururken gözleri karşı duvara sabitlenmişti.

"Her zamanki gibi beni hem etkilemeyi hem de şaşırtmayı başarıyorsun," diye espri yaptı.

Millicent'ın derin, gırtlaktan gelen kahkahası Benedict'e doğru süzülürken, sanki Beyaz Saray'da yaşıyormuş ve her santimetrekaresini biliyormuş gibi onu koridorda yönlendirdi. Bir kapıyı açarak onu, ocağında ateş yanan zararsız bir oturma odasına götürdü.

"Ne kadar kolay sıkıldığımı biliyorsun," dedi bir koltuğa çöküp bacak bacak üstüne atarak. "Peter beni mutlu etmek için her zaman yaratıcı yollar buluyor ve bunun için ona tapıyorum. Şimdi... notunuz oldukça acil görünüyordu. Sanırım *The London Gossip*'in bugünkü nüshası için buradasınız."

Onun karşısında oturan Benedict gözlerini şömineye dikti. Dedikoducu'yla buluşmasını monoton bir sesle anlattı, sanki her şeyi uzaktan gözlemlemiş gibi ayrıntıları aktardı.

Millie'nin sırtı dikleşti ve ağzı açık bir şekilde ona bakarken parmakları sandalyesinin kollarına gömüldü. "Yüce Tanrım."

"Evet. İsimlerimizi biliyor, ancak henüz yayınlamamış olması beni bir nebze olsun rahatlatıyor."

Parmağını çenesine vurdu ve gözlerini kıstı. "O kadının elinde isim listesinden başka bir şey olsaydı şimdiye kadar kamuoyuna açıklardı. Sözde 'anonim' kaynağı ve bu sabah yayınladığı haber dışında, elinde elle tutulur bir şey olmadığını söyleyebilirim."

Benedict başını salladı ve içini çekti. "Hâlâ içimi rahatlatamayacak kadar çok şey biliyor. Bugünkü hikâyenin diğer fahişeleri ve hem geçmişteki hem de şimdiki müşterilerimizi sarsacağından endişe ediyorum. Eğer içimizden biri eski sevgilisi tarafından ihanete uğrarsa, hepimiz ifşa olma tehlikesiyle karşı karşıya kalırız."

"O zaman siz de benimle aynı sonuca vardınız? Bu sabahki köşe yazısı Dominick hakkındaydı."

"Öyle görünüyor. Babaları kont olan siyah saçlı iki fahişe var. Ama sadece bir tanesinin dokuz aylık bir ilişkisi olmuş."

hikayesiyle Gossip'e koşacak kadar küstah bir dul."

"Lady Thrush," diye tükürdü Millicent, üst dudağı alayla kıvrılmıştı. "O kadından her zaman nefret etmişimdir. Onu istemekten hiç vazgeçmedi, biliyorsun ve sadece kocasının kıskançlığı yüzünden anlaşmalarını bitirdi. Kocasını ölür ölmez, zavallı Nick'e geri dönme planları yapmaya başladı. Yas tutma zamanının geçmesini bile beklemedi."

"Dominick bana Vikont Barrington'ın ev partisinde ona saldırdığını söyledi. Oldukça... saldırgandı. Tabii ki Dominick onu reddetmiş ve birkaç hafta sonra Bayan Barrington ile kaçmış. Yani, Leydi Thrush'ın kesinlikle bir nedeni var gibi görünüyor - her ne kadar manyakça olsa da."

"Sadece kendine güveni olmayan bir kadın, bir erkek için kendini böyle bir pasta haline getirir."

Benedict sırtıttı. "Hayır... bazıları sizin erkeklerin sizin yerinize pasta yapmasını tercih ediyor."

"Çok eğlenceli," diye cevap verdi gülerek. "Ama bu kadar yeter sevgilim. Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle. Senin için Leydi Ardıçkuşu'nu halledeyim mi? Sessiz kalmasını sağlamak için kafasına asabileceğim bazı bilgilerim var. Bana karşı gelmeyecektir."

"Onunla *ben* ilgileneceğim. Benim bildiğim şeyler gibi onun üzerinde tutabileceğin bir pislik yok. Hayır, sizden farklı bir isteğim var. Son derece ihtiyatlı olmanı gerektirecek bir istek."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, ketumluk benim için bir uzmanlık alanıdır. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

"The London Gossip. Sanırım... hayır, bizden biri olduğunu *biliyorum*. Yüksek sosyetenin bir üyesi."

Millicent burnunu kırıştırdı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Yazıları bana her zaman *tonlara karşı* oldukça önyargılı gelmiştir - sanki dışarıdan bakan biriymiş de kıskançlık yüzünden böyle korkunç şeyler yazıyormuş gibi."

"İkimiz de biliyoruz ki, bir insanın kendini ait hissetmemesi için ille de yabancı olması gerekmiyor."

Yüzlerce sır aralarında havada süzülürken yüzü yumuşadı. Yıllar geçtikçe, gerçeğı emanet edebileceğı insanların çemberi biraz daha genişlemişti. Bunların arasında Millicent da vardı çünkü o da kendisi gibi kayıplardan, acılardan ve karanlıktan payına düşeni almıştı. Ayrıca, gizli eğilimleri duyulduğu takdirde onu dışlanmış biri haline getirecekti ve Benedict böyle bir yükün ne demek olduğunu iyi biliyordu.

"Sanırım onu tanıyorum," diye fısıldadı, kelimeleri söylemekte neden bu kadar zorlandığından emin değildi. Sırtında soğuk bir ter belirdi

O mide bulandırıcı kokuyu ve kızın kulak tırmalayan sesini hatırlayınca boynunu bükte. "Aslında, daha önce tanıştığımızdan neredeyse eminim ve belki de... deli olduğumu düşüneceksin."

Kaşlarını çatı ve öne eğilerek bir elini Ben'in dizine koydu. "Ben, bembeyaz kesilmişsin ve... titriyorsun. Ne oluyor?"

"Babam," diye bağırdı, duyularının kontrolünü yeniden kazanmak için savaşıyordu. "Onun bu işle bir ilgisi var. Köşe yazısı değil elbette ama o... bugün onu gördüğümde, sesini duyduğumda *anladım*."

Hasta olacaktı gibi hissediyor ama *neden* böyle hissettiğiyle yüzleşmek istemiyordu. Bu, iyileştiğini düşündüğü kısımlarını deşmesini gerektiriyordu. Görünüşe göre, yaralar sadece iltihaplanmıştı ve şimdi onları tekrar açmak zorunda kalacaktı.

Millicent bir elini onunkinin üzerine koydu. "Başka bir şey söyleme. Birkaç araştırma yapacağım ve kimliğine işaret eden bir şey bulabilecek miyim bakacağım. Bunun yardımı olur mu?"

"Son derece."

Millicent elini çekmeden önce bir kez daha sıkarak, "Olmuş bilin," dedi. "Rapor edecek bir şeyim olduğunda haber göndereceğim."

Benedict boğazını temizledi, onun önünde neredeyse dağılacığı için kendine kızdı. Onun güvendiği insanlardan oluşan küçük bir çemberin parçası olması önemli değildi. Kendini şu anda olduğu adama dönüştürmek için uzun süre ve çok çalışmıştı - güç ve metanet geliştirmek ve yaptığı her şeyde kontrol uygulamak için. Şakağındaki yara izi, bir anlamda yeniden doğduğu geceyi sürekli hatırlatıyordu. Olayların kendi başına gelmesine izin vermeyi bırakmış ve kendi hayatını uygun gördüğü şekilde şekillendirmeye başlamıştı. Ona sık sık tavizsiz denirdi. Acımasız. Soğuk.

Ama bu özellikler onu kurtarmış ve hayatının en karanlık zamanlarını atlatmasını sağlamıştı. Şimdi de onu yüzüstü bırakmayacaklardı.

Dik oturarak omuzlarını dikleştirdi ve çenesini sıktı. Dedikoducu rahatsız edici bir sinekten başka bir şey değildi ve onu etkili bir şekilde uzaklaştırdıktan sonra son gülen o olacaktı.

Sevdiği insanlar uğruna, kan bağıyla değil ama farklı bir bağla kurduğu ailesi uğruna başarısız olamazdı.

OceanofPDF.com

CH A 9 T k R I

"Söylentilere göre Saygıdeğer Bay B - ki bu unvanı ona formalite icabı veriyorum, gerçekten onurlu biri olduğuna inandığım için değil - kaçak bir gelinle İskoçya'ya kaçmış. Daha önce lekesiz olan itibarını bir değil iki kez tamamen yok ettikten sonra yapabileceği en son şey bu. Evliliğin Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından birini evcilleştirmeye yetip yetmeyeceğini zaman gösterecek."

-The London Gossip, 25 Kasım 1819

David Graham ölmüş ve cennete gitmişti. Kesinlikle öyle olmuştu, çünkü büyük, pelüş bir yatağa tırmanmıştı ve şimdi dünyada en sevdiği yaratıklarla çevriliydi.

İlahi varlıklar, kadınlar. Her birinde sevicecek bir şeyler olduğunu fark edecek kadar onlardan örnek almıştı. Onlara duyduğu doymak bilmez iştah, varoluşunun açık bir gerçeğiydi ve karakterinin dokusuna işlemişti. Onların tatlı kokularından ve çınlayan kıkırdamalarından zevk alıyor, düzgün bir ayak bileği ve zarif bir el görmeyi, biçimli bir göğüs ya da bir çift yayılmış kalça kadar seviyordu. Seçici bir adam değildi ve sık sık gelişigüzel *davranmakla* suçlanırdı. Ama David, yeterince yakından bakılırsa her şeyde bir güzellik bulunabileceğine inanırdı.

Bazı erkekler unvanları ve sosyal konumlarıyla ya da giysilerinin kusursuz terziliğiyle övünürdü. Diğerleri ise iyi at eti, kaliteli içkiler ya da mükemmel puroların uzmanlarıydı. *Onun* uzmanlığı ise güzel kadınlarla ilgiliydi.

David, kadınları en çok hak ettikleri şekilde takdir etme yeteneğinden büyük memnuniyet duyuyordu: cazibesinin tüm gücüyle ve

Cana yakınlık... ve ona "İngiltere'nin en yetenekli dili" olarak ün kazandıran bir yetenek. Elbette kazanması gereken resmi bir yarışma hiç olmamıştı ama bu eşsiz unvanı hak edecek kadar çok kadını memnun etmişti ve bu unvanı büyük bir gururla koruyordu.

Onu buraya, cennete getiren şey şöhreti idi. İki el çıplak göğsünü yumuşak ve araştırmacı bir şekilde okşarken, bir diğeri kalçasına doğru ilerledi. Aleti, dördüncü bir elin etrafını sarması ve yavaş, ölçülü bir vuruşa başlamasıyla derhal karşılanan bir ihtiyaçla titreşti. Dudaklarına bastırılan ıslak, ipeksi ete karşı inledi ve dilini bu kadının en çok sevdiği ritimde çalıştırdı. Bu özel beceriyi geliştirmek için yıllarca titiz bir hesaplama yapmıştı ve şimdi her zaman olduğu gibi onu ödüllendirdi... müzikal coşku inlemeleri ve başını titreten, güçlü bir kavramayla sıkı bir çift uyluk.

Yüzüne binen kadına baktı, sanki bir aygıra binmiş gibiydi, serbest kaldığını haykırırken yatak başlığını pençeliyordu. Kadın daha fazla dayanamayacağını ısrarla söylediğinde bile David vazgeçmeyi reddetti. Hepsi böyle söylüyordu ve David onlara aksini göstermekten her zaman mutluluk duyuyordu. Bu, kadınlarla ilgili son derece büyüleyici bulduğu şeylerden bir diğeri idi - birisi onları neyin harekete geçirdiğini öğrenmek için gerçekten zaman ayırdığında, tekrar tekrar doruğa ulaşma yetenekleri. İşin aslı, onları çözmeye çalışmak en sevdiği uğraşıydı ve bu da şimdiki çabalarını işten çok eğlenceye dönüştürüyordu.

Leydi Rebecca Grant son bir iniltiyle David'in üstünden düştü ve David'in yanında gevşerken tatmin olmuş bir iç çekişe dönüştü. David dirseklerinin üzerinde doğrulup kendisiyle birlikte sırasını bekleyen diğer iki kadına baktı. Leydi Frances Beeton onun sikiyle uğraşıyordu, arkadaşının içinde bulunduğu durumu gözlemlerken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Sana söylemedim mi Becky?" diye mırıldandı, sonra da başını eğip dilini onun şaftında gezdirdi. "Enfes biri."

David sikinin uzunluğunu okşayan kadife ıslaklığı tısladı, kaybolduğunda pişmanlık dolu bir homurdanmayı bastırdı. Frances her zaman biraz alaycı olmuştu; onun en sevdiği yanı da buydu. Bu ve maceracı doğası.

Kadın, evlilikleri arasında onu fahişesi olarak tutmuştu. İlk kocası düğünden sadece altı ay sonra ölmüş ve Frances'e büyük bir servet bırakmıştı. Bunu takip eden bir yıl boyunca David'i kişisel oyuncağı olarak tuttu ve onun emrinde olması için fahiş bir meblağı gözden çıkardı. Frances ikinci kocasıyla nişanlandıktan sonra onunla ilişkisini kesti.

kendisinden otuz yaş büyüktü. Tahmin edilebileceği gibi, o da ölmüş ve hayatını bir kez daha istediği gibi yaşaması için onu özgür bırakmıştı.

Onun sayesinde David, içinde bulunduğu durumun gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce son bir kez daha sefahatin tadını çıkarabilecekti. Londra'yı terk etmek zorunda kalmak korkunç bir ihtimaldi ama Frances ve arkadaşları ona müthiş bir uğurlama yapacaklardı. Frances ve arkadaşlarını üç gün üç gece boyunca eğlendirmek için para almıştı ama David onlara, isteselerdi bunu bedava da yapabileceğini asla söylemeyecekti. Benedict bunun iyi bir iş olmadığı konusunda ısrar ederdi.

"O isteyebileceğim en iyi hediye," diye devam etti Rebecca zor nefesler arasında.

David onun ensesini kavradı ve öpmek için kendine çekti. "Mutlu yıllar, tatlım."

Ağızına karşı inledi, dilini derinlere daldırırken eğildi ve kıvrıldı. Şampanyanın tadı damağındaki suların lezzetiyle karıştı.

Dikkati, sırasını savmak için vücudunu yukarı kaldıran üçüncü kadın tarafından hızla çalındı. Sırt üstü yattı ve dudaklarını yalayarak Leydi Elinor Howe'a hoş bir sırıtış sundu.

"Leydim... eyerinizi sizi bekliyor."

Kıkırdadı, sonra dili mons'unun dikişine dalınca inledi. Tam klitorisini bulup eğlenceli bir başlangıçla alay etmeye başladığında, Frances ağızını onun sikinin etrafına yerleştirdi ve David hedonistik cennete düştü.

Zaman durmuş gibiydi, dış dünyanın kaygıları uzak bir düşünce haline gelmişti. David hiçbir şeyi çok ciddiye alan biri olmamıştı. Ancak, mevcut koşullar ona tüm yetişkinlik hayatı boyunca kaçtığı sorumluluklarla yüzleşmekten başka seçenek bırakmamıştı. Yüzleşmeye hazır olmadığı bazı şeyler vardı, bu yüzden kendini biraz daha anın zevklerine kaptırabilirse, bu şansı kesinlikle geri çevirmeyecekti.

Frances onu prezervatifle tam kılıfına sokmuş ve kurdelelerini bağlamıştı ki, kapının aniden çalınması odada yankılandı. David, Elinor'un üzerinden yuvarlanmasını önlemek için kalçalarını kavradı, sonra Frances'i devam etmeye teşvik etmek için kalçalarını kaldırdı. Rahatsız edilmeyeceklerini açıkça belirtmişti, bu yüzden David durmak için bir neden görmedi. Frances'in amcığının sıkı sıkılığı onu sarmaladı ve Elinor'un inlemeleri elinin arkasından boğuk bir şekilde geldi.

ağzının üzerinde tutuyordu. Rebecca yanlarında uzanmış, Elinor'un göğüslerinden birini okşamak için dalgınca uzanırken onu izlemekle yetiniyordu. David, kalçalarının yavaş ve acı verici dalgalanmalarıyla ona binmeye başlayan Frances'in sıcak kavrayışına doğru itildiğinde, kapının çalınmasının yarattığı dikkat dağınıklığı kayboldu. Üçü son bir saattir onunla oynuyordu ve neredeyse utanç verici bir şekilde kendini harcamaya çok yaklaşmıştı. Yine de, koruması gereken bir itibarı vardı, bu yüzden büyük bir çabayla doruk noktasını savuşturdu, enerjisini Elinor üzerinde yoğunlaştırıyor.

Kapı tekrar çalındı, bu kez daha ısrarlıydı, ardından bir hizmetçinin sesi geldi. Frances geri çekildi ve onu neredeyse serbest kalmanın eşiğinde bıraktı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandı, yataktan kalkarken şilte yerinden oynadı. "Rahatsız edilmek istemediğimi söyledim..."

Sonra Elinor gitti, o ve Rebecca kıkırdamalarını bastırarak sabahlıklarına uzandılar. David çarşafı örtündü ama zahmet etmesine gerek yoktu. Üstünü iyice örttükten sonra Frances kapıyı biraz aralamakla yetindi. David içeriyi dinlerken merakı kızgınlığıyla karıştı ve Frances'in bir hizmetçiyle yaptığı konuşmanın sadece bir kısmını yakalayabildi.

"Özür dilerim leydim... acil olduğu konusunda ısrar ettim..."

"Ne kadar acil olduğu umurunda değil, emirlerim oldukça açıktı..." "... Bay Graham ile hemen konuşmalıyım..."

Kaşlarını çattı ve onu aramak için buraya geleceğini bilebilecek tek bir kişi olduğunu fark etti. Korku buz gibi bir su gibi içine aktı ve uyarılmışlığını söndürdü. Benedict tam bir profesyoneldi ve gerekli görmedikçe bir fahişenin işini asla yarıda kesmezdi. Bir şeyler çok yanlış olmalı.

Frances döndüğünde David ayağa kalkmış, giysilerini arıyordu. Elinor ve Rebecca sessiz bir hayal kırıklığı içinde onu izlerken, Frances ona kızgınlık ve merak dolu bir bakış attı.

"Bay Sterling sizi aramak için buraya geldi," dedi kadın, pantolonunu giyerken. "Konunun son derece önemli olduğu konusunda ısrar ediyor ve sizinle konuşana kadar buradan ayrılmayacak."

Mahcup bir gülümsemeyle yeleğini çekti, kravat ya da palto giyme zahmetine girmede. "Kusura bakma tatlım. Eminim sadece bir dakika sürecek. Ne istediğine bakacağım ve sonra..."

Frances onun umut dolu bakışları altında süzüldü. "Bekliyor olacağız."

Kadınların titrek sesleri onu koridorda takip etti. Kızgınlığı yerini midesini bulandıran bir duyguya bırakmış, adımlarını yavaş ve ağır atmasına neden olmuştu. Benedict'le son görüşmesinde David'e Londra'yı terk etmesi ve ortalıkta görünmemesi söylenmişti. Hatta Ben, onu suçlamaktan kaçınmak için uzak durma niyetini ona bildirmişti. Arkadaşının şimdi kendi planına aykırı davranmayı seçmesi iyi bir şey olamazdı.

Kendi kendine saçmaladığını söyledi. Benedict ona sadece gidecek başka kimsesi olmadığı için gelmişti. Cariyelerden ikisi eşleriyle birlikte düğün gezisine çıkmış, diğeri de portre çizmekle meşguldü. Şu bir gerçektir ki, ne zaman birinin bir sorununun çözülmesine ya da anlayışlı bir kulağa ihtiyacı olsa, David düşünecekleri son kişiydi. Aralarındaki en uçarı ve kaygısız kişi olmak onu rahatsız etmiyordu, çünkü o böyle olmasını tercih ediyordu. Eğer birinin melankolisinden bir gece içki ya da kâğıt oynayarak uzaklaşması gerekiyorsa, David onun adamıydı. Yetenekleri arasında şakalar ve imalarla gerginliği aşmak ve insanlara onun yanında oldukları sürece dertlerini unutturmak da vardı. Çatışma ya da sıkıntılarla iyi başa çıkamazdı ve işleri daha da kötüleştirmeye meyilliydi.

Benedict gerçekten çaresiz olmalı.

Uşağı onu merdivenlerin dibinde bekliyordu. Adam ifadesini soğukkanlılıkla koruyor, Frances'in yatak odasında neler olup bittiğini bildiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sadece elini salonun kapısına doğru uzattı ve bakışlarını kaçırdı.

David içeri girdiğinde sadece Benedict'le değil, iki adamla daha karşılaştı. Bunlardan biri Benedict'in çırağı olarak çalışan genç adam Warin Lyons'du. Centilmen fahişelere olan talep gün geçtikçe arttığı için Ben, Lyons'u iş sahibi ve sözleşme düzenleyicisi olarak işinin inceliklerini öğrenmesi için işe almıştı. David onunla pek sık karşılaşmıyordu ama diğer fahişelerin arasında her zaman yadırganmıştı. Bakışları keskin ve sert, vücudu inceydi ve duruşu ancak soğuk olarak tanımlanabilirdi. David'in fahişelik yapabileceğini düşüneceği son adamdı. Ama o kim oluyordu da bu işte esrarengiz bir yeteneği olan Benedict'i sorgulayabiliyordu?

David pencerenin yanında duran ve yüzünde ciddi bir ifade olan üçüncü adamı fark edince kaşlarını çatı. Arayan Gilbert Wren'di, babasının Lancashire'daki malikânesinin kâhyası. Son birkaç yıldır David, Bay Wren aracılığıyla aile yığınının fon akışı almasını sağlamıştı.

iyi bir şekilde kullanılacağına dair güvence verdi. Tipik olarak, kâhya daha fazla paraya ihtiyacı olup olmadığını yazıyordu. Onu Londra'da bir misafir odasında görmek David'in endişesini artırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu, bakışlarını Wren'den ayırıp Benedict'e dikerek.

Arkadaşının yüzünde David'in daha önce hiç görmediğini düşündüğü tuhaf bir ifade vardı. Ağzının sert çizgisi yumuşamış, acıma gibi bir şeye dönüşmüştü.

"David..."

"Burada ne yapıyorsun?" diye ekledi ses tonundaki keskinlikten irkilen Wren'e.

"Belki de otursanız iyi olur," dedi Lyons, kara gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ama adam her zaman bir cenaze levazımatçısı kadar kasvetliydi.

"Oturmak istemiyorum. Ben?"

Benedict yaklaşarak David'in omzuna destekleyici bir el koydu. "Bay Wren dün gece sizi aramaya geldi. Evde olmadığınızı öğrenince beni alması için bir hizmetçi gönderdi."

David'in boğazı düğümlendi, sanki duvarlar konuşup bu gizeme dair bir fikir verebilirmiş gibi odaya göz gezdirdi. Ama sonra David zaten bildiğini fark etti. Bay Wren'in surat ifadesini ya da adamın kolunun üst kısmına sarılmış, ceketinin gri kamgarn kumaşına rağmen göze çarpan simsiyah bandı kabul etmek istememişti.

"Baban arıyor," dedi Ben.

David gözlerini kırıştırdı ve şu anda Cehennem'de olduğundan emin bir şekilde başını hafifçe salladı. Birkaç dakika önceki Cennet tamamen başka birinin başına gelmiş gibiydi. Dünya ayaklarının altında eğildi.

"Babam mı?"

"Çok üzgünüm David. O öldü."

BİR HAFTA SONRA, DAVID ARABADA BAY WREN'İN KARŞISINDA OTURUYORDU. onu Lancashire'a götürmek için gönderilmişti. Araç eski bir araçtı, bu da onlara sorun çıkarmış ve yolculuklarını iki gün geciktirmişti. Daha da kötüsü, tekerlekler yoldaki her tümsek ve engebeyi buluyor, gözlerinin arasındaki çarpma hissini daha da şiddetlendiriyordu.

Dişlerini sıkarak, aralanmış perdelerin ardından gri, puslu sisle kaplı kasvetli kırlara baktı. Uzun süredir Graham topraklarındaydılar.

ve David şimdiye kadar gördüklerinden hiç hoşlanmamıştı. Bir yılı aşkın süredir eve uğramamıştı ve bu süre içinde aile mülkü daha da bakımsız hale gelmiş gibi görünüyordu.

Çiftçilikle ya da koyunların bakımıyla ilgili hiçbir konuda uzman değildi ama sığırların barınaklarının ve çorak tarlaların içler acısı hali kesinlikle bir şeylerin yanlış gittiğinin işaretiydi. Bu hiç mantıklı değildi. David, ailesinin bakımı için binlerce sterlin göndermişti; bu parayla hurda yığını çiftliklerini yeniden canlandıracak ve bakımsızlıktan harabeye dönmüş bir eve yeni bir soluk getirecekti. Arabadan her dönümünü göremese bile, David'e göre paranın yanlış yönetildiği açıktı.

Ev. Hepsi bu kadardı. Belki de babası ve Bay Wren parayı malikâneyi yenilemeye ve annesiyle kız kardeşlerinin gardıroplarını yenilemeye harcamaya karar vermişlerdi. Ama David aradan geçen zamanı ve elden çıkardığı serveti düşününce bunun bile bir anlamı yoktu.

Eve yaklaştıklarında David bakışlarıyla Wren'i kıstırdı, şüphe gözlerini kısmıştı.

"Burada ne oldu? Her ay hiç aksatmadan para gönderdim ve bunun mülkün yararına kullanılacağı konusunda bana güvence verildi."

Kâhya onun incelemesi altında kıvrانmak yerine, burnunu çekerek kendini toparladı. "Elimden geleni yaptım Bay Graham. Babanızın -Tanrı ruhunu şad etsin- tavsiyelerime pek kulak asmadığını anlamalısınız. Kâhyası olarak ona ancak elimden geldiğince danışmanlık yapabildim. Fonların yönetimi onun ellerine bırakılmıştı. Gördüğünüz gibi..."

David, babasının ihmalkârlığının ve akılsızlığının kanıtı karşısında bir dizi küfrü ısırarak geri aldı. Çok pratik bir adam olarak bilinmese de, en azından her durumdan en iyi şekilde yararlanmayı öğrenmişti. Çiftliğin artık ailesini geçindirmeye yetmediğini fark eden David, hem onlara yardım etmek hem de kendi geleceğini sağlamlaştırmak için fahişelik yapmaya başlamıştı. Kendisine miras kalacak topraklar hakkında önemli bir şey öğrenmekten kaçınmış olabilirdi ama bir gün hepsinin kendisine ait olacağını asla unutmamıştı. 'Bir gün' beklediğinden çok daha erken gelmişti. Babası gitmişti ve David'in tüm çabaları boşa gitmiş gibi görünüyordu.

Merhum Noel Graham ticari zekâsıyla tanınmazdı ama aptal da değildi. David'in parasının sağlayacağı fırsatları nasıl heba edebilirdi?

Belki de düşündüğünüz kadar kötü değildir. En azından tüm umutların kaybolduğuna karar vermeden önce evi görene kadar bekleyin.

İyimserliği, arabanın yolun etrafında dönmesi için gereken süre kadar sürdü. Uşak kapıyı açıp basamakları yerleştirdiğinde David o güne kadar gördüğü en üzücü manzarayla karşılaştı. Kendisinin ve kız kardeşlerinin büyüdüğü, bir gün gelecekteki çocuklarını yetiştirmesi beklenen sevgili aile evi harap haldeydi.

Aşırı büyümüş çitler zemin kattaki pencereleri kapatırken, üst katlar kirli camlar ve eski püskü perdelerle kaplıydı. Batı kanadındaki yapının taşları dökülüyordu ve gözlerini kısıtığında çatıda büyük bir delik olduğunu fark etti.

Bir zamanlar Lancashire'ın en güzel evlerinden biri olan binaya bakarken, "Lanet olsun," diye mırıldandı içinden.

Ön kapı yaşlı bir adamın kemikleri gibi gıcırdayarak ve inleyerek itilip açıldığında, David'in liderlik dizelerinde olduğu zamandan beri uşak olarak hizmet eden Caruthers ortaya çıktığında ürperdi. Zayıflamıştı ve yürüyüşü David'in hatırladığından daha yavaştı. Kafasında kalan saçlar kar beyazı rengine dönüşmüştü ve kasvetli siyah kıyafetiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Evinize hoş geldiniz efendim," dedi uşak sert bir selamla. "Bayan Graham gecikmeden dolayı endişelenmeye başlamıştı."

"Arabada bir sorun çıktı ve tamir için durmak zorunda kaldık," dedi uşağın yanından geçip giriş salonuna bakarak. Karanlık, tozlu ve davetkâr olmayan bu salon, cehennemi bir kâbusun ağzı gibi görünüyordu. İçeriden ölüm ve çürüme kokusu yayılıyordu. "Nerede o?"

"Mavi salonda kız kardeşlerinle birlikte."

"Çok iyi." Neredeyse içeri girecekti ki aklına gelen ani bir düşünceyle Caruthers'a döndü. "Hâlâ uşaklarımız var, değil mi? Kimse eşyalarımı görmeye gelmedi."

"Birkaç tane efendim. Hemen bir tane getirteceğim."

Bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Hâlâ hizmetkârlara para ödeyebiliyorlarsa, ilk başta düşündüğü kadar kötü durumda olmayabilirlerdi.

Yine de iyimserliği, Graham malikânesinin ve ev arazisinin tamamen harap olmanın eşiğinde olduğuna dair daha fazla kanıtla gölgelendi. Yorgunluk, her şeyi kavrarken boş bir ifade takınmasını zorlaştırıyordu. Hizmetçinin reverans yapıp endişeli bir ifadeyle onu izlemesiyle her ayrıntıyı inceledi. Solmuş duvar kâğıtları ve donuk ahşap kaplamalar. İyi bir cilaya ihtiyacı olan siyah ve beyaz karolardan oluşan damalı bir desen. Eğri duran kararmış pirinç aplikler ve duvarlarda bir zamanlar resimlerin asılı olduğunu gösteren lekeler.

Boynunu bükerek, böyle kasvetli bir günde bile bol miktarda doğal ışık alması gereken tavan penceresine baktı. Ne var ki, kalın bir kir tabakası camları kapatmıştı -ki muhtemelen en iyisi de buydu. Daha fazla ışık sadece mekânın rezil durumunu daha iyi gösterecekti. Giriş holünün ötesine adım atmaya çekiniyordu ama hizmetçinin sıcak gülümsemesi onu biraz olsun cesaretlendirdi.

"Eve hoş geldiniz Efendi David!" diye bağırdı Bayan Moffat. O da en az Caruthers kadar bu evin demirbaşlarından biriydi ve David yaşadığı sürece aileye hizmet etmişti. "Ah, ama artık yaramaz bir çocuk olmadığını hatırlamak çok zor. Bağışlayın beni, *Bay Graham*."

Dolgun ve kırmızı yanaklı kız, David'in gözlerinin içine bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. David onun omuzlarından tutarken, sevimli yüzü ve şefkatli kahverengi gözleri bir nebze de olsa yardımcı oldu.

"Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim," diye alay etti. "*Bay Graham* kulağa fazla ciddi geliyor ve ikimiz de benim her zamanki kadar yaramaz bir çocuk olduğumu biliyoruz."

Yarı yaşındaki bir kadın gibi kıkırdadı ve uzanıp hamurlu eliyle adamın yanağını okşadı. "Görüyorum ki hâlâ her zamanki gibi iflah olmazsın. Efendi David, öyle."

"Başka türlü olmasını istemezdim."

Bayan Moffat'ın neşeli ifadesi yerini acıyan bir ifadeye bıraktı ve koridora doğru bir bakış fırlattı. "Eve dönmene çok sevindim. Zavallı annen teselli bulamıyor ve kız kardeşlerinin de... sana ihtiyaçları var."

Hizmetçi hüngür hüngür ağlamaya ve burnunu çekmeye başlayınca sırtını sıvazladı. "Artık buradayım. Onlarla ben ilgileneceğim."

Birinin yapması gerekiyordu. Üzerine düşeni yapmış, sevdiği insanların çabaları ve düşünceliliği sayesinde güvende olduğunu düşünmüştü. Şimdi, durumun böyle olmadığı anlaşılıyordu. Mülkün durumunu ve parasıyla ne yapıldığını öğrenecekti; ama annesini ve kız kardeşini rahatlatmadan önce değil.

Boğazını temizleyen Bayan Moffat başını giriş holünün karşısındaki, ziyaretçilerin kabul edildiği salona açılan kapıya doğru eğdi. Kapılar sıkıca kapatılmıştı.

"*Bay Graham* içeride, eğer onu görmek isterseniz."

David irkildi, kapalı kapıların diğer tarafında pörsümüş bir ceset hayal ettikçe midesi kalkıyordu. Burun deliklerini yakan o kokunun ne olduğunu şimdi anlamıştı. "Henüz gömülmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Bayan Graham siz gelene kadar buna izin vermezdi. Ayrıca, evin erkeği olarak, hiçbiri katılamayacağı için cenazede aileyi temsil etmek size düşüyor."

Babasının yerine geçtiğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu; bunu on yıl ya da daha uzun bir süre yapacağını tahmin etmemiştir.

"Endişelenmenize gerek yok, Efendi David... Onu elimizden geldiğince buzla muhafaza etmeye özen gösterdik. Ve, şey... çiçekler yardımcı oluyor."

Babasının ölümünden, Wren'in Londra'ya gidişinden ve David'in gecikmeli dönüşünden bu yana geçen günleri zihninden sayarken içini bir sıkıntı kapladı. Bayan Moffat ve personelin ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarından emin olsa da, o odaya adım atmak gibi bir arzusu yoktu.

"Önce annemi göreceğim."

"Elbette, elbette. Akşam yemeği birazdan hazır olur ama sanırım bu kadar uzun bir yolculuktan sonra acıkmış olmalısınız. İçecek bir şeyler isteyebilir miyim?"

"Akşam yemeğini bekleyebilirim."

Ardından babasının cesedinin bulunduğu odaya bir kez daha bakmaktan kaçınarak misafir odasına yöneldi. Bu da ilgilenmesi gereken başka bir konuydu, hem de bir an önce, ama ailesinin geri kalanıyla da ilgilenmesi gerekiyordu. Karanlık koridorda küf kokusu vardı, bu da yakınlarda bir sızıntı olduğu anlamına geliyordu. Yerdeki yolluk çıplak ve yıpranmıştı ve botları altındaki tahtalarda yankılanarak onu neredeyse işe yaramaz hale getiriyordu.

Kapı aralıktı ve kapıyı ittiğinde siyahlara bürünmüş üç kadının bir kanepenin üzerinde kümелendiğini gördü.

Önce annesi ayağa kalktı ve hıçkırıklarla aralarındaki mesafeyi geçti. "Oh, David... Tanrı'ya şükür!"

David kızın gerginlikten kaskatı kesilmiş yüzünü ancak fark edebilmişti ki kız kollarına girmiş, yeleğine sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Hatırladığından daha zayıftı, güçlü bir rüzgârla sarsılmış gibi titriyordu. David ona daha sıkı sarıldı ve çenesini başının üzerine koydu.

"Wren haberi verdiği anda geldim. Yolda başımız belaya girdi ama şimdi buradayım."

Ardından kız kardeşleri geldi ve kendilerini onun kollarının genişleyen kavisine bıraktılar. Kederden harap olmuş yüzlerinden üç çift sulu göz ona bakıyordu; kız kardeşlerinininki koyu kahverengi, annesinininki ise onunkiyle aynı canlı maviydi.

Theodora Graham kendi bakışlarını miras aldığı kişiydi, ancak şu anda klasik güzelliği ve büyüleyici gözleri keder yüzünden donuk ve cansız hale gelmişti. Koyu zeytin rengindeki teninde solgunluk vardı ve birkaç

Dantel başlığının kenarlarında gümüş rengi saç tutamları belirmeye başlamıştı. Son ziyaretinde orada olmamışlardı ve David'i zamanın ne kadar hızlı geçtiği konusunda şaşırtmışlardı.

Petra ve Constantia, Theodora'nın esmer teni ve gür siyah saçları dışında hiçbir özelliğini miras almamış tek yumurta ikizleriydi. Bunun dışında, yumuşak ve hoş yüz hatlarıyla babalarının aynadaki görüntüleri gibiydiler. Yas kıyafetleri onları yirmi bir yaşından daha yaşlı gösteriyordu.

İhmalkârlığı buna mı neden olmuştu? David doğru olanı yaptığını düşünmüş, aylık banka çeklerini göndermiş ve kendi kendine paranın iyi bir şekilde kullanıldığını söylemişti. Ama misafir odasının perişan hali ve annesi ile kız kardeşlerinin modası geçmiş kıyafetleri ona aksini söylüyordu. Kendisi bolluk içinde yaşarken, bitmek bilmeyen suarelerin, akşam yemeklerinin ve şehir gecelerinin tadını çıkarırken, ailesi kıt kanaat geçinmeye çalışıyordu.

Petra onun koluna sıkıca yapışarak, "Gitmeden önce seni çağırdı," dedi. "Ona geleceğinizi ama zamanında yetişemeyebileceğinizi söyledik. O da dedi ki -"

Constantia, Petra'nın cümlesini, aynı rahmi paylaşan kardeşlerin o esrarengiz yöntemiyle tamamlayarak, "Sana inanıyordu," diye söze girdi. "Bizimle ilgileneceğini biliyordu David."

Petra ağlamaya başladığında ona sarıldı ve yüzünü omzuna gömdü. Annesinin çenesi titredi ve gözleri yeni bir gözyaşı dalgasıyla doldu. O mavi gözlerin derinliklerinde, kız kardeşlerinin seslerinde duyduğu aynı umudu buldu. Bayan Moffat'ın ona yönelttiği beklentinin aynısıydı bu. Daha babası gömülmeden, mali durumlarını değerlendirmek için tek bir defter bile açmadan, böyle bir sorumluluğun ağırlığı çoktan üzerine çökmüştü.

Evin erkeği olarak...

Hizmetçinin sözleri zihninde yankılanıyor, bir toprak beyefendisine ve bir evin reisine yakışan her görevin ona yüklendiğini hatırlatıyordu. Kendi kederi sıkıştırılmış, eve dönene kadar derinlerde bir yere itilmişti. Ama şimdi, gözyaşlarını geri kırıparken ve kederden yanan boğazıyla yutkunurken, bunun beklemesi gerektiğini fark etti. Annesi ve ikizleri ona kurtarıcılarımış gibi bakarken, babasının yasını tutacak zaman şimdi değildi. Kendisi için böyle bir zaman bulabileceğinden emin değildi, çünkü şimdi yapılması gereken işler vardı ve ona güvenen yüzlerce insan vardı.

Annesi ve kız kardeşleri, malikânenin hizmetkârları ve artık kendisine ait olan topraklarda çalışan kiracılar.

Bayan Moffat ona evin erkeği demişti. Tuhaf; şu anda kendini kaybolmuş küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

OceanofPDF.com

CH A 9 T k R 2

"Soylu bir toprak sahibi olan Bay G'nin ölüm haberi Londra'ya ulaştı ve tonun sevgililerinden biriyle yollarını ayırmak zorunda kaldı. Genç Bay G'nin, harap bir taşra yığını miras kaldığına göre, sosyal tırmanışa ayıracak vakti olmayacaktır. İnsan bunu ne zaman bir mantık evliliğinin izleyeceğini merak ediyor. Bu yazar, beyefendi kendine bir varis bulmadan önce uygun bir yas döneminin geçmeyeceğine bahse girmeye istekli olacaktır."

-The London Gossip, 4 Aralık 1819

Habasının kâhyası bir şarlatandı. Evde geçirdiği birkaç günün ardından David, Gilbert Wren'in hainliğinin işaretlerini açıkça görebiliyordu. Babası nasıl olmuştu da bunca zaman gerçekleri görmezden gelmişti?

Uzun mu? David en zeki adam olmayabilirdi, kendi parasını yönetme konusunda da her zaman en iyisi olmamıştı. Ancak yıllar boyunca eve ne kadar para gönderdiği düşünüldüğünde, evin ve çiftliğin bu kadar kötü durumda olması için hiçbir neden yoktu.

Babasını gömmek ilk işiydi ve bunu küçük, mütevazı bir cenaze töreniyle başarmıştı. Artık işlerin olması gerektiği gibi gitmediğini kendisi de görebiliyordu, Londra'ya dönüp ailesini kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakamazdı. Ayrıca, Londra'da skandal tehdidi vardı ve gizlenme sözü vermişti. Böylece, aile varlıklarının kontrolünü ele geçirmeye koyuldu.

David her geçen gün bu kadar büyük bir sorumluluğu üstlenmek için ne kadar hazırlıksız olduğunu daha iyi anlıyordu. Babasının gömülmesinden sonraki ilk birkaç günü Bay Wren'in ofisinde geçirdi. Evin arka tarafındaki sıkışık alana tıkılmıştı - ki burası korkunç bir hava akımı ve

rahatsız edici bir rutubetle kâhyanın defterlerini ve kayıtlarını incelemişti. Wren titiz bir adamdı, David'in tüm yazışmalarını ve gönderdiği her banka çekinin kaydını tutmuştu. Burada üç yüz pound, orada beş yüz pound... ve bir dükün düşesi izlerken onu memnun etmesi için ona para ödediği özellikle kârlı bir sözleşmeden sonra, üç bin pound. Bunların hepsi astronomik bir meblağa tekabül ediyordu ve malikânenin sorunsuz bir şekilde işlemesini ve anne babasıyla kız kardeşlerinin geçinebilmesi için gelir yaratmasını sağlamalıydı.

Wren ona, "Korkarım baban fonlarla ilgili bir dizi yanlış karar verdi," dedi. "Büyük bir meblağı şu ya da bu plana yatırmakta ısrar etti. Ancak, parayı emanet ettiği adamın bir hırsız olduğu ortaya çıktı. Parayı hiç yatırmadı ve para kayboldu."

Kulağa babasının yapabileceği bir şeymiş gibi geliyordu, bu yüzden David ilk başta bunu sorgulamadı. Kendisi de bir dizi kötü seçim yapmıştı ve bu da onu para için kadınlara hizmet etmeye yöneltmişti. Ancak, daha derine indikçe kafası daha da karıştı ve buradaki asıl sorunun Wren olduğunu anlamaya başladı.

Kâhyanın kayıtları değirmenin onarımı, çitlerin tamiri ve kiracıların evlerine çeki düzen verilmesi için çok ihtiyaç duyulan malzemelerin satın alındığını gösteriyordu. Ancak, harcanan miktarlar neredeyse yeterli değildi ve David malzemelerin en iyi kalitede olmadığından şüpheleniyordu. Ancak Wren her şeyin babasının emirleri doğrultusunda yapıldığında ısrar ediyordu.

Adam göz boyama yeteneğinden o kadar emindi ki, David onun bu işten sıyrılmayı başardığını düşünmeye devam etmesine izin vermekten memnundu. Çoğu insanın onun kulaklarının arasında havadan başka bir şey olmadığını düşünmesi David'in varoluşunun ortak bir gerçeğiydi. Belki de okulda en yüksek notları almamıştı ve kesinlikle her şeyi şakaya vurma eğilimiyle meselelere yardımcı olmuyordu. Kâhyanın onun bir embesil olduğunu düşünmesi şimdi işine yarayabilirdi. Eğer Wren gerçekten de ailesi için ayrılan parayı zimmetine geçirdiyse, David onun yargılanmasını sağlamaya niyetliydi. Kanıt olmadan bunu yapamazdı ve eğer Wren onu habersiz sanmaya devam ederse kanıt toplamak daha kolay olacaktı.

Kâhya o gün için kovulduğunda, David ev çalışanlarından geriye kalanlarla görüştü ve babasının yokluğunda neler olup bittiğine dair herhangi bir ipucu bulmak için babasının eşyalarını aradı. Ev bir zamanlar hizmetçiler, uşaklar ve bahçıvanlardan oluşan bir orduya sahipti ama yıllar içinde bunların çoğunun işine son verilmişti. Artık bir uşak ve kahya, iki uşak ve iki bahçıvan kalmıştı.

Oda hizmetçileri, bir aşçı ve bir kürekçi, bir seyis ve annesi ile kız kardeşleri arasında paylaşılan tek bir kadın hizmetçi. Bu büyüklükteki bir ev için acınacak bir personeldi, bu da odaların çoğunun kapalı tutulması anlamına geliyordu. Bahçeler ve araziler aşırı büyümüş ve çirkinleşmişti ve batı kanadı yıkılmanın eşiğindeydi.

Aşçı, Graham ailesini doyurmak için yiyecek satın almak üzere çok az bir para aldığını, oda hizmetçilerinin ise uzun süre ücret almadan çalıştığını bildirdi. Şikâyetle bulunanlar işten çıkarılmış, diğerleri ise işverenlerinin kötü muamelesine daha fazla katlanamayacaklarına karar vererek evi terk etmişlerdi. Evin en pahalı sanat eserleri parça parça satılmış, onlar da gidince sırayı annesinin mücevherleri almıştı. Kiracılar berbat yaşam koşullarından şikâyet ediyor, Wren'den yardım isteyenleri ise ya boş vaatlerle ya da soğuk bir şekilde kovuyorlardı.

Peki, malikâne kulaklarının dibine çökmeye başladığında babası neredeydi?

Caruthers ve Bayan Moffat'a göre içki içiyordu. Sadık hizmetkârlar babası hakkında kötü konuşmak konusunda isteksizdi ama David, duyması ne kadar zor olursa olsun gerçeği istediğine dair onları temin etti.

Caruthers ona, "Bay Graham son yıllarında asık suratlı biri oldu," dedi. "Sık sık sizi hayal kırıklığına uğrattığından yakındığını duydum efendim. Tek oğluna lekeli bir miras bırakacaktı ve siz de beceriksizliği yüzünden ondan nefret edecektiniz."

"Ona hiç kızmadım," diye yanıtladı David. "Zaten son demlerini yaşayan bir mülkü miras aldı. Elinden gelenin en iyisini yaptı."

Bayan Moffat, "Seni *çalışmak* gibi sıradan bir şeye indirgediği için utanıyordu," diye ekledi. "Kendisinin, annenin ve kız kardeşlerinin senin sadakanla geçinmek zorunda kalması... Bundan nefret ediyordu. Onu şişeye sürükledi."

Bunu duyduktan sonra yüzünü asmamak için kendini zor tuttu. Eve göndermek için para kazanmasını sağlayan mesleği konusunda ailesine karşı çok gizemli davranmıştı. Muhtemelen tek oğullarının ailesini geçindirmek için iş aramak zorunda kaldığını kabul etmek istemedikleri için onun uydurmalarının ötesine geçmemişlerdi. Bir beyefendi ellerini gerçek bir işle kirletmezdi ve David'in Londra'da bu kadar uzakta olması muhtemelen bir rahatlama olmuştu. Arkadaşlarına ve komşularına oğullarının bir beyefendinin eğitimini aşağılık bir *işte* harcadığını söylemek zorunda kalmamak daha kolaydı.

David eve yaptığı son ziyaretin ayrıntılarını hatırlamakta güçlük çekiyordu, çünkü ziyaretinin büyük bölümünü ayyaşlıkla geçirmişti. Bir dizi akşam yemeğine ve kart partisine davet edilmişti ve oldukça ısrarcı bir dul, yatağını ona ısıtırmaya niyetliydi. O sırada bakıcıları arasındaydı ve değişiklik olsun diye canının istediğini yapma fırsatını yakalamıştı. Kendi işlerine o kadar dalmıştı ki, babasının gözlerinin önünde bir sarhoşa dönüştüğünü fark etmemiş miydi?

Bayan Moffat, "Kaza," diye araya girdi. "Kimse söylemeyecek ve özür dilerim David Efendi ama..."

"Devam et," diye ısrar etti David.

Onun bıraktığı yerden devam eden Caruthers ile bakışlarını değiş tokuş etti. "Atından düştü... bunu biliyordun. Boynunu kırdı. Ama çalışma odasındaki sürahi boştu ve ben onu daha o sabah doldurmuştum. Anneniz ve kız kardeşleriniz sert içki içmezler efendim, Wren de buradayken içmez. Onu boşaltabilecek tek bir kişi var."

"Tanrım," diye mırıldandı David, başını ellerinin arasına alarak. "Kesinlikle sarhoş olmalıydı. Koltuğunu kaybetmesine şaşmamalı. Ben de merak etmiştim..."

Babası ahırdaki her atı tanıyan bir taşra beyefendisiydi. At ürkmedikçe ya da binici çok derine dalmadıkça böyle bir kazada ölmesi için hiçbir neden yoktu.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Eğer babası içkiye başlamış olsaydı, Wren'in onlardan çalması daha kolay olurdu. Şeytan muhtemelen babasının güven dolu doğasından yıllardır faydalanıyordu ve daha fazlasını alıp kaçabileceğini anladığında çabalarını artırmaya başladı.

Son kanıt, David babasının çalışma odasındaki bir yığın günlüğü karıştırırken ortaya çıktı. Geldiğinden beri onları okuyordu ama malikâneyle ilgili çoğunlukla sıkıcı bilgiler bulmuştu. Babası kiracı anlaşmazlıklarından mahsul verimine kadar her şeyin kaydını tutmuştu. Ancak, titiz kayıtları incelemeye devam ederse gerçeğin ortaya çıkacağına inanıyordu.

Son birkaç yılı kapsayan ciltlere ulaştığı sırada annesi içeri girdi. David başını kaldırdığında annesinin elinde bir tepsiyle kendisine yaklaştığını gördü, yüzünde titrek bir gülümseme vardı. Sabahlığına sarınmıştı, beyaz çizgili siyah saçları sırtından aşağı sarkıyordu. Kepleri ya da tokaları olmadan, bu hacimli saçlar onu daha genç gösteriyor, yüz hatlarının keskinliğini yumuşatıyordu.

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," dedi tepsiyi dirseğinin yanına koyarken. "Çok sıkı çalışıyorsun. Akşam yemeğinde pek bir şey yemediğini fark ettim."

Tepside bir çaydanlık, tabak içinde yontulmuş iki fincan ve az miktarda bisküvi buldu.

"Asla zahmet vermiyorsunuz ve bu harika görünüyor. Teşekkür ederim."

Çayı doldurdu, içine bir dilim limon sıkı. David çayını yudumlayıp sayfayı çevirirken kadın da tabağına bir bisküvi koydu. David ona tekrar baktığında, kadın babasının masasının karşısındaki sandalyeye oturmuş, kendi fincanını iki eliyle tutuyordu.

Hayır, babasının masası değil. *Onun* masası. Bu tür ayrıntıları hatırlamaya alışmak biraz zaman alacaktı.

"Baban kayıtları konusunda çok titizdi, değil mi?"

Ağzı hiçbir zaman tam olarak ortaya çıkmayan bir gülümsemeye seğirdi. "Öyleydi. Kuzulara isim verdiğini biliyor muydunuz? Her kuzulamada kaç tane doğduğunu sayar... ve onlara isimler verirdi."

Annesi kıkırdadı ve başını hafifçe salladı. "Bunu bilmiyordum ama hiç şaşırmadım. Benim Noel'ime benziyor. Özel bir şey mi arıyorsun?"

Durakladı, bisküvisi ağzının yarısına kadar gelmişti. "Neden sordunuz?"

Çay fincanına baktı. "Elimden geleni yaptım David. Gerçekten yaptım. Ama babanın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Benim yerimin evin hanımı olduğunu ve mülkle ilgili konularda kendimi endişelendirmemem gerektiğini iddia etti. Ne yaptığını bilmiyormuş gibi hissettirilmekten hoşlanmazdı."

"Evet, hatırlıyorum. Rakamlar için yeterli kafaya sahip olmadığınızı ima etmek istediğini sanmıyorum."

"Hayır, sadece her şeye hakim olmadığını itiraf etmesinin bir erkek olarak onu utandıracağını söyledi. Ama denedim... beni dinlediğinde. Zaman zaman ona ulaşmayı başardım ama konu o *adam* olduğunda asla."

"Bay Wren'i mi kastediyorsunuz?"

"Evet. Siz de fark ettiniz... kayıtlarındaki tutarsızlıkları?" "Fark ettiniz mi?"

Çenesini kaldırdı ve narin bir koklama yaptı. "Bir şapka iğnesinin bir kilidi açmak için ne kadar kolay kullanılabileceğini biliyor musun? Babanızın ölümünden bir gün sonra Bay Wren'in çalışma odasına girdim ve hesap defterlerini okudum. Gönderdiğiniz mektupları ve ekindeki meblağları gördüm. O zaman

En azından bizi borçtan kurtarmaya yeterdi. Çiftlikten elde edilen kâr geri kalanı hallederdi."

O da tam olarak böyle düşünüyordu ve annesinin de bu sonuca varmış olması David'i şaşırtmadı. Annesi babasının sandığından çok daha zekiydi.

"Burada olmana sevindiğimi söylediğimde sadece bizi rahatlatmanı kastetmemiştim David. Babanın göremediğini senin göreceğini biliyordum. Noel'in ölümünün ani olduğunu ve bu kadar genç yaşta mirasa konmayı beklemediğinin farkındayım ama sana ihtiyacımız var. Sadece ikizlerin ve benim değil, yaşamak için topraklarımıza bel bağlayan herkesin sana ihtiyacı var."

Bunu yeterince iyi biliyordu. Etrafında yığılı duran defterler ve raporlar bunun kanıtıydı.

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı, iç çekerek günlüğünde bir sayfa daha çevirdi. "Burada çalışabileceğim fazla bir şey yok ve ihtiyacımız olan şey bir yerlerden... bir fon akışı. Bunu ben halledeceğim. Londra'daki evimi bırakabilirim, bazı eşyalarımı satabilirim."

"Ya Bay Wren?"

"Kanıtım olduğu an icabına bakılacaktır."

Yarısı yenmiş bisküvisi masaya düşerken dergideki bir satır gözüne çarptı. Bir kalem aldı ve mürekkep hokkasına batırdı. Annesinin dikkatli bakışları altında, zihninde alarm zillerinin çalmasına neden olan pasajı daire içine aldı.

Öne doğru eğilerek adamın sayfayı taramasını, başka bir kayıt bulmasını ve onu da daire içine almasını izledi.

"David? Ne oldu?"

"Sanırım bir şey buldum. Wren gönderdiğim paranın kaydını tutuyordu, ama babam da öyle. Adamın bunu hesaba kattığını sanmıyorum, yoksa asla ... şey, lanetleneceğim."

Onun kaba konuşmasına gözünü bile kırpmadı, masanın etrafında dönmek için ayağa kalktı. David çılgına dönmüştü, babasının el yazısının satırlarını daire içine alırken çenesi gerilmişti.

"Bu hiç mantıklı değil," diyerek onun düşüncelerini yineledi. "Bay Wren'in kaydettiği miktarlar babanızın burada yazdıklarının iki ya da üç katı."

David sayfayı çevirirken sayfa koptu, içinden geçen öfke yüzünden hareketleri sert ve sarsaktı. Şüpheleri vardı ama işte buradaydı.

Tam önünde duruyordu: Babasının kâhyasının yıllardır onlardan çaldığının kanıtı.

"O... çocuğu... özür dilerim, anne."

"Oh, nezaketi bırak. Sen söylemeyeceksen, ben söyleyeceğim. O piç... gözlerine lanet olsun!"

David'in bakışları rakamlara takılınca kalemi sayfanın üzerinde uçtu. Zaman zaman bu para ailenin karnını doyurmaya ve ocakları odunla doldurmaya ancak yetiyordu. Evin etraflarında parçalanması ve çiftliğin neredeyse iflas etmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Oh, Noel... seni aptal."

David başını kaldırdığında annesinin sandalyeden uzaklaştığını ve ellerini yumruk yaptığını gördü. Soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyordu ama çenesinin titrediğini ve gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordu. Kadın gözyaşlarına boğulup ellerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlarken ve duvara yaslanırken ayağa kalktı. Annesinin bu kırık dökük ve yıpranmış görüntüsü karşısında içini bir acıma duygusu kapladı. Annesi her zaman doğanın bir gücü olmuştu - güçlü ve sağlam sırtlı, en kötü zamanları soğukkanlılık ve asaletle atlatabilen. Görünüşe göre tahammülünün sonuna gelmişti.

Onu kollarına aldı ve omzunda ağlamasına izin verdi. "Her şey yolunda. Bunu düzelteceğim anne. Düzeltmem için bana zaman ver."

David, Wren'in ihanetinin devam etmesine izin veremezdi ama hâlâ düşünmesi gereken bir ailesi vardı. Sadece onun varlığına değil, paraya da ihtiyaçları vardı... ve bir beyefendinin eğitime ve zengin sosyete bağlantılarına rağmen, David kısa sürede büyük miktarda sermayeye ulaşmanın tek bir kesin yolunu biliyordu.

BABASININ GÜNLÜĞÜNÜN ORTAYA ÇIKMASINDAN SONRAKİ SABAH, DAVID

En yakındaki polis memurunu çağırttı ve araziye geçerek kâhya için tasarlanan küçük arsaya ve eve doğru yola çıktı. Wren'in suçlarının bedelini ödemesini sağlamak istiyorsa kaybedecek zamanı yoktu. Sonra David kırılanları onarabilirdi.

Mütevazı kulübeyi, aynı zamanda aşçı olarak da görev yapan bir kahya ve bir oda hizmetçisinden oluşan ev personeli dışında boş buldular.

"Bay Wren bu sabah erkenden aceleyle çıktı," diye bilgi verdi kahya, ellerini önlüğüne sımsıkı sararak. "Daha önce

İnanabiliyor musunuz, güneş daha doğmamıştı bile."

Adamın kaçışının kanıtı, evin içinden görebildiği kadarıyla kendini gösteriyordu. Duvarlar soyulmuş, her yüzey temizlenmişti.

"Herhalde sahip olduğu her şeyi yanında götürmüştür?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından, bir dizi küfür savurmamak için elinden geleni yapıyordu. Malikânenin yönetimini daha yeni devralmıştı ve daha şimdiden ilk önemli görevini eline yüzüne bulaştırmıştı. "Ve anladığım kadarıyla nereye gittiğinden hiç bahsetmemiş?"

Kadının gözleri sanki bu konuyu hiç düşünmemiş gibi kocaman açıldı. "Evet efendim, haklısınız! Sandıklar ve benzeri şeylerle dolu bir arabayla yola çıktı. Ne zaman döneceğinden ya da nereye gideceğinden hiç bahsetmedi."

"Lanet olsun," diye fısıldadı, hizmetçiden uzaklaşıp küçük giriş holünde volta atmaya başladı.

Polis memuru sadece kapının yanında durmuş, David'e bakıyor ve dudaklarını büzüyordu. Adam çok fazla cin içmenin neden olduğu bir tür uykudan uyanmıştı ve nefesi hâlâ cin kokuyordu. Görevini yapmaya zorlanmıştı ama hoşnutsuzluğunu açıkça belli ediyordu; yol boyunca mahrum bırakıldığı kahvaltıdan ve çarpan kafasından şikâyet etmişti. Şimdi öfkesinin muhatabı, binlerce sterlinlik parasını alıp kaçan gerçek suçlu değil de David olacak gibi görünüyordu.

"Yanlış bir şey mi var, efendim?" diye sordu kahya. "Affedersiniz ama polis memuruyla birlikte gelmeniz iyi bir anlama gelmiyor. Bay Wren bir tür yaramazlık mı yapıyor?"

"Yaramazlık, yaptığı şey için oldukça hafif bir kelime," diye tersledi David. Durdu, derin bir nefes aldı ve ses tonunu yumuşattı. Zavallı kadının neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bunların hiçbirisi onun suçu değildi. "Onun geri dönmesini beklememelisiniz. Onun yerine başka bir kâhya işe alınacak. Bu arada, seni malikânede kullanabiliriz. Hizmetçiyi de. Maaşın aynı olacak ve yeni kâhyaya hizmet etmek için dönmene ihtiyaç duyulana kadar orada çalışabilirsin."

Kadın ellerini sıkmayı bıraktı ve ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, efendim. Marjorie bunu duyduğuna çok sevinecek. Bay Wren geri dönmezse bize ne olacağından endişeleniyordu."

"Eşyalarınızı toplayın ve malikâneye gelin. Bayan Moffat sizi kabul edecek ve yerleşmenizi sağlayacak."

"Tanrı sizi korusun, efendim. Siz buradayken işlerin tersine döneceğini biliyorum. Herkes öyle söylüyor."

Adamın keskin bakışları karşısında kadın birkaç santim küçülür gibi oldu, başını eğdi ve kızardı.

"Yani... babanızın ölümüne çok üzüldük. Bağışlayın efendim, gücendirmek istemedim."

Tabii ki suçlamamıştı ve David'in meselelere el koymasıyla işlerin değişebileceğini umduğu için onu -ya da görünüşe göre bin dönümlük alandaki herkesi- kim suçlayabilirdi ki? Gerçi bu kahya David'e bu kadar kolay güvenebildiğine göre onun hakkında pek bir şey duymamış olmalıydı. Şöhreti ona hiç yaramamıştı. David de kendisine pek güvendiğinden emin değildi. Zaten kendini tam bir başarısız gibi hissediyordu.

Polis memuru özür dileyen bir omuz silkmeye, "Wren seni fark etmiş olmalı," dedi. Anlaşılan adam şimdi ona acımaya karar vermişti. "Ama endişelenmeyin... Lancashire'daki diğer tüm polis memurlarına ve sulh hâkimlerine haber vereceğim. Eğer biri onu görürse, onu tutuklayacağımızdan emin olabilirsiniz."

David bundan oldukça şüpheliydi ama bir şey söylemedi. Eğer Wren akıllıysa -ki şimdiye kadar öyle olduğunu kanıtlamıştı- Lancashire'la arasına mümkün olduğunca mesafe koyacaktı. Malikânedен zimmetine geçirdiği tüm parayı harcamadığını varsayarsak, David'in ulaşamayacağı bir yerde duracak kadar parası olurdu.

Polis memuruyla yollarını ayıracak kadar uzun süre kendini topladı. Omuzları çökmüş olan David eve doğru yola koyuldu.

Yolun yarısında, daha fazla dayanamayarak duraklamak ve attan inmek zorunda kaldı. Derisi kas ve kemiklerin üzerine çok sıkı çekilmiş gibi hissediyor, elleri titriyor ve ulaşabildiği her şeyi yok etmek için kaşınıyordu. Öfke, çaresizlikle iç içe geçerek onu hasta etti. Atından uzaklaşan David, gördüğü ilk nesneye saldırdı. Daha iyi günler görmüş bir çit parçasına birkaç tekme savurdu, arkasındaki boş araziye küfürler yağıdırırken darbeler kalçalarına ve sırtına yayıldı. Efor sarf etmekten boğazı yanmış, tüm vücudu ağrıyordu ama lanet olsun ki kendini içinde kaynayan zehirli duygulara teslim etmek iyi hissettirmiyordu. Ailesinin iyiliği için haftalarca soğukkanlılığını korumaya, kontrolü tamamen elinde tutuyormuş gibi görünmeye çalışmıştı. Kimsenin onun boyundan büyük işlere kalkıştığını düşünmesine asla izin veremezdi.

Çit direklerinden biri kırıldı ve devrilmemek için bir diğerine tutunmak zorunda kaldı. En iyi çizmelerinin yıpranmış olduğunu ve pantolonunun sol paçasında bir delik açılmış olduğunu görmek için aşağıya baktığında içinde bulunduğu durumun gülünçlüğü gözüne çarptı. Tehlikeli bir şekilde eğilmiş bir direğe yaslanmak için döndüğünde derin bir nefes aldı ve bir kahkaha attı. Çünkü bebek gibi ağlamamak için yapabileceği tek şey buydu.

Warin Lyons eve doğru giderken onu böyle bulmuştu; iki büklüm olmuş ve deli gibi kıkırdıyordu. Hakkını teslim etmek gerekirse, adam sadece atının üzerine oturdu ve David'e o amansız ifadesiyle bakarak sözünü bitirmesini bekledi.

"Zor bir sabah mı?" diye sordu, sesi her zamanki gibi düz ve ifadesizdi.

David elini yüzünde gezdirdiğinde nemli olduğunu gördü. Anlaşılan histeri nöbetleri gözyaşlarını da içeriyordu. Tanrıya şükür Lyons'dan başka kimse onu böyle görmemişti. Arkadaşları yaygara koparıp yardımlarına ihtiyacı olduğu konusunda ısrar edecek, annesi de çay içip uzanması gerektiğini söyleyecekti. Kimsenin acımasını istemediği gibi, elinden tutularak gezdirilmesi gerekiyormuş gibi hissettirilmekten de hoşlanmıyordu. O bir erkekti, lanet olsun. Burası onun toprağı, onun evi, onun çözmesi gereken sorunuydu.

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı kısırağını almak için yolun karşısına geçerken. "Londra'dan çok uzaktasınız."

"Bay Sterling adına, değerlendirmeniz için bir sözleşmeyle geldim."

Sonunda, hayatın onu maruz bıraktığı kuru serserilikten kurtulmuştu. Tam o sırada, dualarının kabul olduğu haberi karşısında Lyons'u dudaklarından öpebilirdi. Yeni bir bakıcı para demekti ve eğer kadın onun değerini ödemeye razı olursa, durumu o kadar da vahim olmayabilirdi.

"Bir de not var," diye ekledi Lyons, David eyerine asılıp bineğini tekrar yola doğru iterken. "Bay Sterling siz cevabınızı yazana kadar burada kalmamı istedi."

Bu, Benedict'in David'in mektubunu aldığı anlamına geliyordu - ki mektubun gönderildiği anda pişman olmuştu. Benedict'in kendi sorunları vardı ve ihtiyacı olan son şey David'in kendi sorunlarını Londra Dedikodusu meselesinin üzerine yığmasıydı. Ne var ki, başka kimse yoktu ve eve dönüşünü anlayacak birine ihtiyaç duyarak keder ve çaresizlik içinde debelenip duruyordu. Benedict ne tür bir yardım teklif ederse etsin -bu onun doğasında vardı- Davut bunu reddedecekti. Her bir otun, ağacın ya da toprağın efendisi olarak

Bin dönümlük bir arazi için parçalanmış çit direği, babasının pisliğini temizlemekten sorumluydu.

"Gel, benimle eve gel ve sözleşmeyi konuşalım."

David yolculuk sırasında sakinleşti, günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu. Sorunları çözülmekten çok uzaktı ama kârlı bir sözleşme kesinlikle işine yarayacaktı. Bunun dışında, Londra'dan ayrıldığından beri kendini hiç kendisi gibi hissetmiyordu. Ölüm ve mahvolmuş mirasının içinde debelenip durmak onu asık suratlı, düşünceli bir kemik ve deri yığınının dönüştürmüştü. Bu karmaşık durumu çözmeye çalışmak, kendine olan güvenini sarsan bir beceriksizlik duygusuyla doldurmuştu içini.

Bir şeylerde korkunç olmaya alışık değildi. Ancak, mükemmel olduğu şeylerin burada ona bir faydası yoktu... tabii bu sözleşmeyi güvence altına alamazsa. Eğer istekli bir kadına cinsel becerilerinin tamamıyla hizmet etme işine geri dönebilir ve bunun için para yağmuruna tutulursa, kendini bu kadar beceriksiz hissetmek zorunda kalmayacaktı.

Ahıra vardıklarında, yalnız seyis ve yapının harap hali bile onun iyi ruh halini bozamamıştı. Bu kontrat, kafası dibe vurmadan hemen önce atılan bir can simidi gibi hissettiriyordu. Bir elini Lyons'un omzuna atarak adamı eve doğru yönlendirmeye başladı.

"Şimdi o zaman..."

Lyons kaskatı kesilip, yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik bile olmadan her nasılsa çok şey anlatan soğuk bir bakış attığında David elini hızla bıraktı.

"Doğru," diye mırıldandı iki elini arkasında kavuşturarak. "Şu anda personel sayımız az, bu yüzden duyulacağımızdan endişelenmenize gerek yok. Sanırım bu müşteri Lancashire'da ikamet ediyor."

"Buradan yaklaşık bir saatlik mesafede," diye onayladı Lyons. "Az önce Bayan Regina Hurst'ü ziyarete geldim - komşu bir arazide yaşayan dul bir kadın. Yarın öğleden sonra sizinle görüşmeye hazır, bu sırada anlaşmanızın şartlarını konuşmak istiyor."

Regina Hurst. Soyadı ona tanıdık geliyordu; başka bir yerel toprak sahibi olduğundan emindi. Bu kadın Hurst'ün karısı mı yoksa kızı mıydı? Evde yaşadığı yıllar boyunca Regina Hurst diye biriyle hiç tanışmamıştı.

"Mükemmel. Güzel mi? Hayır, buna cevap verme, şaşırmak istiyorum. Benimle ne kadar süreyle sözleşme yapmak istediğinden bahsetti mi? Benden bir şey istedi mi?"

yoksa yakınlık derecesine göre mi görevlendirildim?"

Lyons vücuduna astığı çantaya uzandı, bir tomar kâğıt çıkardı ve David'e uzattı.

"Bildiğinizden eminim, görünüşünün konuyla ilgisi yok. Yine de şikayetçi olmanız için bir neden göremiyorum. Bay Sterling, Bayan Hurst'ün bir tanıdığından, hanımefendinin bir fahişeye anlaşmak istediği haberini almış. Bayan Hurst'ün Lancashire'da ikamet ediyor olması sizin durumunuza uygun bir tesadüf."

David onlar yürürken sözleşmeyi karıştırdı ve kaşlarını çattı. "Burada ne bir miktar ne de bir zaman dilimi belirtilmiş."

"Bunlar Bayan Hurst'ün ısrarı üzerine boş bırakıldı. Ödemeyi ve süreyi doğrudan sizinle görüşmek istiyor. Bay Sterling buna izin vermekten memnun oldu."

Bu kesinlikle eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. David hiçbir anlaşmaya mecazi anlamda kör olarak gitmezdi. Benedict genellikle eşleşmeleri kendisi ayarlar, insanları okuma becerisini kullanarak bir müşteriyi ideal fahişesiyle eşleştirirdi. David her zaman iki tip kadından birine atanırdı: Kocalarının sunamadığı türden bir zevk isteyen mutsuz eşler ya da ne istediklerini bilen ve bunu nasıl sağlayacağını bilen bir erkeği takdir eden tecrübeli dullar.

"Lütfen bana evli olmadığını söyle," diye inledi. Birinin karısına hizmet etmekten hiçbir zaman çekinmemişti ama şu anda pencerelerden tırmanacak ve kıskanç bir kocanın uğursuz gölgesinden kaçacak cesareti olmadığını fark etti.

Ev görüldüğünde Lyons, "Dul," diye cevap verdi. "Çok az şartı var. Tek şartı fahişesinin hoş bir yüze ve forma sahip bir erkek olması ve anlaşma sona erene kadar haftada birkaç gece kendisini ona sunması."

David bu tür şifreli terimler karşısında dehşete mi kapılacağını yoksa heyecan mı duyacağını bilemedi ama sonra bunun bir önemi olmadığına karar verdi. Eğer bu kadın kendisine Evrenin İmparatoriçesi diye hitap ederken ayak parmaklarını yalamasını istiyorsa, parasını ödediği sürece bunu yapacaktı.

Ön merdivenleri çıkmadan önce Lyons ona, "Onun talimatıyla," diye bilgi verdi. "Yarın sizi bekliyor olacak."

Eve girdiler ve David kendisi ve Lyons için yiyecek bir şeyler getirtti, kilerlerinin tükenmemiş olmasını umuyordu. Misafir ağırlamaya güçleri yetmiyordu ama Lyons tek kişiydi. Eyerinin

bavulla yüklü olmaması, gece için kendi kalacak yeri olduğu anlamına geliyordu. Zaten yas tutarken kimseyi ağırlamaları uygun olmazdı ama David'in yapacağı son şey bu olsa bile evi eski ihtişamına kavuşturacaktı. Annesi bir zamanlar eğlenmeyi çok severdi ama Bayan Moffat ev harap olduktan sonra bunu bıraktığını söylemişti. David, ölse bile ona ziyaretçilere açmaktan gurur duyacağı görkemli bir ev verecekti.

Petra ve Constantia'nın yeni kıyafetleri ve çeyizleri olacaktı. İyi bir eş olmak için fazla yaşlı değillerdi ve hoş görünimleri çeyizlerle birlikte kabul edilebilir kocaları yakalamak için işe yarayacaktı.

Çalışma odasına vardıklarında David bu tür planların uyandırdığı umutla sırıtıyordu. İngiltere'de hâlâ onun gibi bir erkeğin ilgisini çekmek için para ödemeye hazır kadınlar varken her şey kaybedilmiş sayılmazdı.

Lyons çimenliğe bakan pencerelerden birinde dururken, David masasının arkasına oturdu ve Benedict'in notunu açtı. Alelacele yazılmıştı ve Ben'in tipik düzgün yazısından yoksundu. David kelimeleri seçebilmek için gözlerini kısarak okudu:

D,

Bu notu okuduktan sonra yakın. Hırçın kız şimdilik yatıştırıldı ve ben daha kalıcı bir çözüm üzerinde çalışıyorum. Sıkıntını duyduğuma üzüldüm, dostum. Ne şekilde istersen yardımımı sunabilirim. İhtiyacınız olan her şeyi bana bildirmeniz yeterli. Yeni sözleşmeden faydalanmak senin hakkın ve ben hiçbir yüzde almayacağım. Ailene iyi bak. Bildirecek daha fazla şey olduğunda haber göndereceğim.

-B

David bir an için ağzı açık bir şekilde kelimelere bakakaldı. Benedict daha önce hiçbir fahişenin kazancından kendi payına düşeni vermeyi teklif etmemişti. İşin sahibi olarak bir pay almaya hakkı vardı ve bunu hakkı olarak sevinçle kabul etti. Elbette, ajansın kuruluşundan bu yana mali durumu büyük ölçüde iyileşmişti, bu yüzden Ben kazançlı olabilecek bir sözleşmede komisyonundan vazgeçmeyi göze alabilirdi.

Bu, arkadaşından isteyebileceğinden çok daha fazlaydı ama David böyle bir hediye kabul etmeyecek kadar gururlu değildi. Önümüzdeki aylarda eline geçebilecek her kuruşa ihtiyacı olacaktı.

"O nasıl, gerçekten?" diye sordu, bir yandan da yanıtını yazmak için bir kâğıt parçası arıyordu. "Muhtemelen bugünlerde onunla herkesten daha fazla iletişim halindesiniz."

Lyons pencereden arkasını döndü. "Koşullar göz önüne alındığında beklenebileceği kadar iyi. Leydi Thrush meselesi halledildi. Centilmen Kibarlar onun bir daha başımıza bela açacağından endişe etmesinler."

"Ben bunu nasıl başardı?" David cevabını yazarken mırıldandı.

"Bir banka çekiyle ve çok sivri bir tehditle." David'in kaşlarını kaldırması üzerine Lyons ekledi: "Sosyal yıkımla ilgili bir tehdit tabii ki."

İlginç olan, kadının kıskançlık krizine girerek onları kovmak istemesi ama kendi adının çamura bulanmasını istememesiydi. Akli varsa Ben'in teklif ettiği parayı alır ve Londra'dan uzunca bir süre ortadan kaybolurdu.

"Dul Dane, Dedikoducu'nun kimliğine işaret eden her türlü önemli kanıt ortaya çıkarmakla görevlendirildi. Aynı zamanda, eski müşterilerin sessizliklerini korumalarını sağlamak için nüfuzunu kullanıyor, ancak aynı zamanda söylentileri susturmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı anlamalarını sağlıyor. Bu durum daha fazla devam ederse iş kaybetme riskiyle karşı karşıya kalabiliriz."

David durakladı, kalemı sayfanın üzerinde gezinirken Lyons'a baktı. "Diğer fahişeler sık sık senin Benedict'in kayıp oğlu olduğun şakasını yaparlar... Ona çok benziyorsun. Bu iş için biçilmiş kaftansın Lyons."

Adamın gözlerinde eğlence dans ediyordu ama gülümsemekten başka bir şey yapmadı. "Bay Sterling iyi bir akıl hocası ve daha da iyi bir işveren oldu. Onunla kıyaslanmayı bir iltifat sayıyorum."

"Biri olarak kastetmiştim."

Mektubunu Benedict'ten tek bir ricada bulunarak bitiren David, mektubu baş harfiyle imzaladı ve katlayarak kapattı. Ben'in onun için yaptığı onca şeyden sonra, kendisine yük olmayacaktı. Ama Wren yüzünden kimseye güvenmekte zorlanacaktı. Bir kâhya olmadan uzun süre idare edemezdi ve Benedict'in suçlanamayacak birini tavsiye edeceğine güvenebilirdi.

Bunu yaptıktan sonra David aklını tekrar yeni müşterisine çevirdi ve onun neye benzeyebileceğini, kokusunu, tadını hayal etmeye bağıladı. Frances ve arkadaşlarıyla yaptığı görüşmeden bu yana bir kadınla birlikte olmamıştı ve işi bitmeden yarıda kesilmişti. David hiçbir zaman bir fahişenin görevlerini gerçek bir iş olarak düşünmemişti. Bu anlaşma hoş bir dikkat dağıtma işlevi görecek, günlerinin angarya işleri fazla geldiğinde dört gözle bekleyebileceği bir şey olacaktı.

Bu yeni müşteri her kimse, onu baştan çıkararak hem kıyafetlerini hem de yüklü miktarda parayı elinden alacaktı.

OceanofPDF.com

CHARTK R Ç

"Yıkıcı Dul olarak bilinen kötü şöhretli kadın geçtiğimiz haftalarda Town'da sık sık görüldüğü ve kendisine 'dostum' diyecek kadar cesur olanları ziyaret ediyor. İnsan, sosyetenin bu kadar ünlü kişilerinin neden böyle bir engerek yılanını aralarına almaktan mutlu olduklarını merak ediyor. Centilmen Fahişeler olarak bilinen o itibarsız hovardalarla bağlantılı olduğu söyleniyor. Gerçi onun skandallarla dolu geçmişini bilenler için bu hiç de şaşırtıcı değil."

-The London Gossip, 6 Aralık 1819

Fış, Regina Hurst'ün kafesteki bir hayvan gibi volta attığı odanın üzerine uğursuz bir parıltı yayıyor, yerde ve duvarda dikdörtgen gölgeler oluşturuyordu. Şöminenin üzerindeki saat yeni çalmıştı.

Saat üçtü, bu da beklenen ziyaretçinin her an gelebileceği anlamına geliyordu. Bu buluşma için bir saat belirlemeliydi. Böylece salonun kapısının arkasından gelen her sese atlamaktan kurtulabilirdi.

Artık yapacak bir şey yoktu. Bay Lyons'a müstakbel cariyesinin kendisini boş bir zamanında aramasını söylemişti ve bu değiştirilemezdi. Anlaşmasının geri kalanı çok daha kontrollü bir şekilde yürütülecekti. Sinirleri bir dizi protokole sıkı sıkıya bağlı kalmasını gerektiriyordu -hayır, talep ediyordu-. Aksi takdirde bunu asla başaramayabilirdi.

Steady Regina. Bu tek yol ...

Regina nefes borusuna yerleşen sinir yumağını yutkunarak geçiştirdi ve bir elini şömine rafına dayadı. Genç bir kadinken aptalca idealist davranmıştı ve bu aptallığı ona pahalıya mal olmuştu. Daha yaşlı, daha bilge ve

Deneyimleriyle soğuk ve sert bir çeliğe dönüştüğünde, beklentilerini ayarlamayı ve sahip olabilecekleriyle avunmayı öğrenmişti. Onu seven bir adamla mutlu bir hayat mı? Yaşadıklarından sonra bu imkânsızdı. Tutku ve romantizm? Randolph bunlara asla sahip olamayacağını garanti etmişti.

Aşk... bunu herhangi bir erkeğe karşı hissedebileceğini hiç sanmıyordu. Bu fahişe, dünyada en çok istediği şeyi elde edebileceği bir kanal olacaktı sadece. Bu bir kumardı, özellikle de onun dokunuşuna nasıl tepki vereceğinden emin değilken.

Ancak Regina, kaderin sonunda ona gülümsemeye karar vermesi için en ufak bir şans bile olsa buna katlanmaya hazırdı. Yaşadığı onca eziyetten ve bunun sonucunda içinde oluşan boşluktan sonra bu onun hakkıydı - iyileşmeyi reddeden bir yara. Ondan alınan onca şeyden sonra iyi bir şey borçlu değil miydi? Evet, borçluydu ve Regina istediği hayata asla sahip olamayacağından yakınmak yerine, meseleyi kendi ellerine almaya karar vermişti. Ne de olsa Randolph'un ölümü ona ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok para bırakmıştı. Berbat bir koca olabilirdi ama kimse onu iş ve mülk konularındaki görevlerini ihmal etmekle suçlayamazdı. Regina artık merhum kocasına ait olan her şeyin tek sahibiydi, ancak bunun nasıl gerçekleştiğinden hâlâ emin değildi. Hatta zaman zaman ondan nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Sırada bir erkek kuzeni varken neden her şeyi ona bırakmıştı?

Randolph ölüm döşeğindeyken avukatını aradığında, avukat en kötüsünden korkmuştu. Regina hiçbir şey alamayacağını, hatta bir çeyiz parası bile alamayacağını düşünüyordu. Ancak, ne yapacağı belli olmayan kocası son günlerinde onu şoke etmeyi başarmış, vasiyetini değiştirerek son nefesini verdiği anda her şeye sahip olmasını sağlamıştı.

Belki de ölümle yüz yüze gelmek Randolph'u kendisiyle ilgili gerçeklerle yüzleşmeye zorlamıştı. Etrafındaki herkesin hayatını zindan eden huysuz, acımasız bir piçti. Belki de bu, evliliklerinin sekiz yılı boyunca ona yaşattığı acı ve aşağılamaların kefareti ödemenin bir yoluydu. Ya da belki de acı ve afyon onu aklını başından almıştı.

Durum ne olursa olsun, Regina beklenmedik mirasını bir lütuf olarak görmeyi tercih etti. Bu ona ikinci bir evlilikten kaçınma, bu evin koridorlarında korku içinde sinmeden dolaşma ve elinden geldiğince iyileşme özgürlüğü vermişti.

Biçimsiz yas kıyafetine bakarak kaşlarını çatı. Başka bir şey giyerken görölmek pek hoş olmazdı ama Regina, Randolph'un ölümlünde bile onun üzerinde bir nebze olsun kontrol sahibi olması fikrinden nefret ediyordu.

Sonsuza kadar sürmeyecek, diye hatırlattı kendine. *Bu korkunç siyah paçavraları üzerinden attığın gün, nihayet ondan kurtulduğun gündür.*

Korkunç siyah onun açık tenine ve parlak kızıl saçlarına hiç yakışmıyor, ağır bombeli elbise de vücudunu tamamlamıyordu. Fahişesinin onu acınacak bir manzara olarak göreceğinden emindi, ama o zaman onun kendisini arzulamasına ihtiyacı yoktu. Ne kadar kötü görünürse görünsün ya da kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin, kocası onun ilgisine maruz kalırken kesinlikle zorluk çekmemiştir. Regina'nın fahişesini tuttuğu iş için adamın onu güzel bulmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken, kadın istediğinde sikinin kalkmasını sağlamaktı ve bir erkek fahişe bunu başaramayacaksa kim başarabilirdi ki?

Regina kendine hiçbir şeyin bir daha asla bir erkeğin istenmeyen ilgisine boyun eğmeye değmeyeceğini söylemişti. Artık özerkliğin tadını çıkarıyordu ve bundan hiçbir şey için vazgeçmezdi. Ancak istediğini elde etmek için, ne kadar sürerse sürsün bu fahişeyi yatağına almaktan başka çaresi yoktu. Ve bunu her anlamda kendine sahip olmayı sürdürerek yapacaktı. Eğer bu fahişe, hizmetleri için ayırmaya razı olduğu parayı kazanmak istiyorsa, kurallarına uyacaktı ya da başka birini bulacaktı.

Kapıdaki bir çizik Powell'ın girişinden önceydi, iri gövdesi açıklığın tamamını kaplıyordu. Bir tutam kirli sarı saçın gölgelediği ve siyah görünecek kadar koyu gözlerin uğursuzlaştırdığı hantal yüz hatları ilk başta onu korkutmuştu. Zamanla onun yüzünü dünyanın en güzel manzaralarından biri olarak görmeye başlamıştı. Giydiği kıyafete ve bu evin hanımı olmadan önce de bu evde sahip olduğu pozisyona rağmen ona uşak demek hakaret olurdu. Bununla birlikte, onun için sadece bir hizmetkârdan çok daha fazlasını ifade ediyordu; bir sırdaş, bir arkadaş, bir koruyucu.

"Geldi hanımefendi," diye haber verdi, sesi derindi ve sanki göğsüne bir avuç çivi saplanmış gibi tıngırdıyordu.

Elleri şöminenin üzerinde sıkılaştı ama Regina omurgasını dikleştirdi. "Çok iyi. Adı ne?"

"Bay David Graham."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Powell devasa bir omzunu silkti. "Güzel."

Powell'ın sert cevabı yüzünden olmasa da kaşlarını kırıştırdı. O her zaman az konuşan bir adam olmuştu. Hayır, tek kelimeyle cevap verdiği için değil, kullandığı kelime 'güzel' olduğu için. Daha önce bir erkeğin bu şekilde tanımlandığını hiç duymamıştı, bu da onu kadınsı bir züppe imajıyla baş başa bırakmıştı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Pekâlâ. Onu içeri alın ve... siz de kalacaksınız, değil mi?"

Powell'ın sert yüzü yumuşadı ve ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Her zaman, hanımefendi."

Bu biraz rahatlama sağladı. Zaman zaman Powell'ın güçlü varlığı Regina'yı hayatta tutan tek şey olmuştu. Tehlike geçmiş olsa da, onun orada olduğunu bilmek hâlâ güven vericiydi.

Powell yeni cariyesine yol göstererek geri döndüğünde Regina ellerini önünde kavuşturmuş bir halde kapıya doğru döndü. Regina, Bay David Graham'ı görür görmez hizmetçisinin neden adamdan 'güzel' diye söz ettiğini anladı. Kelimenin tam anlamıyla, ona uyabilecek başka bir tanım yoktu. Yine de, zayıf, soluk benizli bir züppe imajı, önünde duran uzun boylu, geniş omuzlu örnek karşısında kül oldu.

Zift gibi siyah saçları parlak bir şekilde alına dökülüyordu ve kaşlarının uyumu başka bir yüzde çok kalın sayılabilirdi. *Bu* yüzde değil. Bir heykeltıraşın sevgi dolu elleri tarafından şekillendirilmiş gibi görünen yüz hatlarını güzelleştiren kaşlar, saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Aquiline burnu, güçlü çenesi ve çenesi, keskin elmacık kemikleri ve ona sıcak bir gülümseme sunduğunda sol yanağında bir gamzenin ipucu. Bembeyaz dişlerinin parıltısı, esmer ve zeytin rengi teniyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Gözleri daha da şaşırtıcıydı; şimdiye kadar gördüğü en parlak maviydi ve koyu renk kirpiklerle çevriliydi.

Regina, o konuşana kadar orada ne kadar uzun süre sessizce durup onu değerlendirdiğini fark etmemişti.

"Bayan Hurst, sanırım?"

Sesi derin ve ipeksiydi, herhangi bir soylu akranınıninkine rakip olabilecek kültürlü tonlara sahipti.

"Evet," diye kekeledi. "Geldiğiniz için teşekkürler Bay Graham."

Yaklaştıkça gülümsemesi genişledi, uzun bacakları onu çok hızlı bir şekilde ona doğru götürüyordu, giysilerinin altındaki kas ve sinirin dalgalanması hem bir cazibe hem de bir tehditti.

"Yeterince yakın," diye geveledi titrek ama güçlü bir sesle, bir elini onu savuşturmak için kaldırdı.

Bay Graham, Regina'nın ses tonundaki sertlik karşısında neredeyse kendi ayağına takılacaktı, ama ondan bir kol boyu uzakta durdu. Regina bir adım geri çekildi ama eteklerini ocakta yakmak istemediği sürece daha ileri gidemezdi. Regina'nın üzerine, ona bu kadar kolay hükmedebildiği için bir sükûnet dalgası çöktü. Düşündüğü gibi, bir profesyonel tutmak amacına ulaşmanın en iyi yoluydu. Eğer adam parasını istiyorsa, onun istediği gibi dans edecek ve işi bittiğinde de çekip gidecekti.

Gülümsemesi duraksadı ama Regina -artık cesaretlenmişti- çenesini kaldırdı. "Bunu emirlere nasıl uyulacağını bildiğine dair iyi bir işaret olarak alıyorum."

Küçük bir kahkaha attı ve elini yakındaki bir sandalyenin arkasına dayadı. "Eğer ne istediğini bilen bir kadından korkmayan bir erkeğe ihtiyacın varsa, o zaman aradığın adam benim." Bakışları, onları ne duyuyormuş ne de görüyormuş gibi davranan güçlü ve sessiz bir nöbetçi olan Powell'a kaydı. "Biz... şartları tartışırken uşağınız odada kalacak mı?"

"Powell benim korumam için burada ve neredeyse her zaman bizi duyabilecek kadar yakınımızda olacak Bay Graham. Eğer bu anlaşma işe yarayacaksa, onun varlığına alışmanız gerekecek."

Fahişe Powell'ı incelerken kaşları çatıldı, sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. Regina onun karşı çıkmasını ya da kendisiyle yalnız kalmayı talep etmesini bekledi ama Powell başını onaylarcasına eğdi.

"Amacım memnun etmek, Bayan Hurst."

Sesini ipeksi bir şekilde okşayarak kelimelere bambaşka bir anlam yüklemeseydi, bu ifade zararsız olabilirdi. Başka kadınlar bu sözlerden damlayan baştan çıkarıcılığa karşılık verebilirdi ama Regina aralarındaki boyut farkının, eğer karar verirse onu ne kadar kolay alt edebileceğinin fazlasıyla farkındaydı...

Hayır, kendini azarladı. Eğer bunu yapmaya kararlıysanız korkuya yer yoktur.

"Lütfen oturun Bay Graham. Konuşacak çok şeyimiz var."

Regina ayakta kalırken, o itaatkâr bir şekilde sandalyeye çöktü. Tuhaftı; onu oturtmanın varlığını bir şekilde azaltacağını düşünmüştü ama öyle bir şey olmadı. Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve beklentiyle onu izledi. Regina hemen başlamayınca dizginleri ondan aldı.

"Geçmişteki müşterilerimin çoğu bu başlangıç aşamalarını garip buldular, ancak aramızda olmasına gerek yok. Bana ihtiyaçlarınızın ne olduğunu söyleyerek başlamanız yardımcı olabilir. Fahişe olmak sadece yatak odasıyla ilgili bir şey değil, biliyorsunuz. Benim görevim sizin mutlu olmanızı sağlamak, tabii ki bu göreceli bir kavram, değil mi? Sevgiliniz olabilirim, ama aynı zamanda yoldaşınız, sırdaşınız, eskortunuz da olabilirim - gerçi yas tuttuğunuzu görüyorum, belki buna ihtiyacınız olmaz. Bana sadece neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, Bayan Hurst. Sizi memnun etme görevini fazlasıyla yerine getirebilirim."

Regina adamın sözleri karşısında olmasa da şaşırmıştı. Kendini satmayı meslek edinmiş bir adamdan böyle bir konuşmayı az çok bekliyordu. Adamın ona bakışı, başının tepesinden eteklerinin ucuna kadar uzanan bir yolu okşayan bakışları, yavaş, ağır ağır gezinmesi, Regina'ya sanki karşısında teninden başka bir şey yokmuş gibi hissettirdi. Bu, baştan çıkarma konusunda yetenekli bir adamın hareketi miydi, yoksa onu gerçekten böylesine ateşli bir ilgiye layık mı buluyordu? Sanki karşısında ağır, şekilsiz bir bombazine değil de zengin, gurur okşayıcı bir ipek ya da saten duruyormuş gibi baktı ona; sanki aksi takdirde ona asla zaman ayırmayacak olan somurtkan, çatık kaşlı bir dul değil de onun dikkatini çekmek için yarışan, gülümseyen, yapmacık bir züppeymiş gibi.

Boğazını temizleyerek ocaktan uzaklaştı, kendisini bu kadar dikkatle izleyen adamın bakışlarına karşılık veremedi. Duvar kâğıdını sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi inceledi ve kendini konuşmaya zorladı.

"Beni talepkâr ya da mantıksız bulmayacaksınız. Zaten fark ettiğiniz gibi, yakın zamanda dul kaldım... bir aydan kısa bir süre önce."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Sonra ona baktı, bir eli sezgisel bir tepkiyle eteklerini sıkıyordu. "Sekiz yıldır evliyedik ve şimdi o öldü. Burada durup yas kıyafetlerim formaliteden başka bir şeymiş gibi davranmayacağım."

Şimdi onu gerçekten şoke etmişti. Bunu saklamaya çalıştı ama Regina onun gözlerindeki şaşkınlık parıltısını fark etti ve hemen söndürdü, ne yapacağını bilemiyormuş gibi bacak bacak üstüne attı, sonra tekrar bacak bacak üstüne attı.

"Anlıyorum."

"Eğer bu anlamaya devam etmeye karar vererseniz, haftada yapabileceğiniz kadar çok gece yatağıma gelmenizi isteyeceğim. Bay Lyons bana her zamanki ücretinizi bildirdi ve ben de ödemeyi kabul ettim, ancak..."

İhtiyacımın ne olduğu konusunda sizi bilgilendirdikten sonra pazarlık yapmak isteyebileceğinizi düşünüyorum. Bu yüzden size teklif edilen sözleşmede tamamlanmamış birkaç bölüm vardı. Kabul etmeden önce sizden ne istediğimi anladığınızdan emin olmam gerekiyor."

"Bayan Hurst, söz veriyorum, isteyip de vermekten çekineceğim hiçbir şey yok. Her isteğiniz benim için emirdir ve bunda ciddiym. Neden gelip oturmuyorsunuz ve bana tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu söylemiyorsunuz? Bu işi yeterince uzun zamandır yapıyorum, duymadığım bir istek olması pek mümkün değil."

Kendisine dik duran sandalyeye doğru salladığı eli görmezden gelen Regina, elleri önünde kenetlenmiş bir şekilde ocağı doğru ilerledi. Derin bir nefes alarak teklifinin en önemli şartını yerine getirmeye hazırlandı

-En başta onu çağırmasının sebebi de buydu.

"Bay Graham, benim tek bir amacım var ve umuyorum ki bunu gerçekleştirmeme yardımcı olacak kişi siz olabilirsiniz. Görüyorsunuz, ben... ben bir çocuk sahibi olmak istiyorum. Ne yazık ki merhum Bay Hurst bana bir çocuk veremedi. Onun kaybı sadece anne olma arzumu tazeledi ve bu yüzden... beni hamile bırakmak için elinizden geleni yapmanıza ihtiyacım var."

BAYAN REGINA HURST DELİ BİR KADINDI. ORADA BAŞKA YOKTU.

Dudaklarından dökülen çirkin sözlere bir açıklama getiremedi ama David şaşkınlıkla ona baktıkça, onun sadece aklı başında değil, aynı zamanda oldukça ciddi olduğu da daha net anlaşıldı. Geçmişte olsa David'in ilk içgüdüğü gülmek ve perdelerin arkasında arkadaşlarından birini ya da birkaçını aramak olurdu. Bunu Benedict'in yaptığı, Nick'in de suç ortağı olduğu çocukça bir şaka olarak değerlendirebilirdi. İçkilerini yudumlarken böyle bir şakanın saçmalığına ağlayana kadar güldüklerini hayal edebilirdi.

Ama bunun gülünecek bir mesele olmadığının da farkındaydı. Bir kere Benedict, Londra Dedikodusu'nun terör saltanatını tek başına durdurmaya çalışmakla meşguldü. David'in kuyusunu kazmak aklına gelecek en son şey olurdu. Ayrıca, Bayan Hurst'ün ellerini oynatmasından ve ayak ayak üstüne atmasından, saçma isteğinin her kelimesinde ciddi olduğunu açıkça anlayabiliyordu.

David cevap verecek kelimeleri ararken ağzını kapattı. Daha önce sayısız kişinin kendisinden talep etmediği hiçbir şeyi talep edemeyeceği yönündeki iddiası daha yeni yanlışlanmıştı. Yine de

Ondan her zamanki repertuarının bu kadar dışında bir şey isteyeceğini bilemezdi. Bir centilmen fahişe olarak geçirdiği yıllar boyunca David her türlü şehvet uyandırıcı görevle karşı karşıya kalmış ve bunların hepsini zevkle yerine getirmişti. O anki müşterisinin çocuk sahibi *olmaması* için özen göstermek her düzenlemenin merkezinde yer alıyordu ve her zaman gerekli önlemleri almaya hazırdı. Yatak odasında sakladığı kuzu derisinden prezervatifler ve deniz süngerleriyle dolu sedir sandığını düşünen David, onları burada kullanamayacağını fark edince neredeyse gülecekti.

Bunu gerçekten yapamazdı, değil mi? Bu saçma, çirkin ve tamamen söz konusu bile olamazdı.

"Sizi şoke ettiğimi görebiliyorum ve bunun için özür dilerim," diye teklif etti, titreyen ellerine rağmen yüz ifadesi soğukkanlıydı. "Korkarım sizi rahatlatmanın bir yolu yoktu."

Hayır, bir erkeğe bebek yapmanıza yardım etmesini istediğinizi söylemenin, bunu açıkça söylemekten başka bir yolu olmadığını düşünüyordu.

"Reddetmeden önce, davamı savunma şansı istiyorum. Belki bahçede bir yürüyüş? Biraz hava almaya ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz ve bugün hava da yeterince güzel."

David gülümsemeye çalıştı ama dudaklarının işbirliği yapmadığını gördü. "Ben ... olmadan asla reddetmezdim ... evet, sanırım bir yürüyüş iyi olurdu."

"Pekala. Gel bakalım."

Tüm bu sahneyi sanki vücudunun dışından izliyormuş gibi hisseden David, uyuşuk bir şekilde ayağa kalktı. Bayan Hurst kapıya doğru giderken ona yol verdi ve o da yavaş adımlarla onu takip etti. Bu gerçekten oluyor muydu? Gerçekten de en yeni müşterisini ziyarete gelmiş ve onun kendisini yüksek fiyatlı bir aygır gibi kullanmak istediğini mi öğrenmişti? Ya da bu sabah hiç uyanmamış mıydı? Bu durumda tüm bu görüşme çok rahatsız edici ama berrak bir rüyadan başka bir şey olamazdı.

İri yarı uşak adımlarını sıklaştırdı, David'in dikkat çekmemeye çalıştığını anlayacağı kadar uzakta durdu, ama gerektiğinde hanımını savunmak için atlamaya niyetli olduğunu gösterecek kadar da yakındı. Günün bir başka tuhaf yanı da David'in düşüncelerini karmakarışık bir hale getirmişti. Bu Bayan Hurst kesinlikle daha önce sahip olduğu hiçbir bakıcı gibi davranmıyordu. Huysuz tavırları, kaba konuşması ve sertliğiyle bu kadın hakkında ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Onunla ilk kez tanışan çoğu kadın ya şöhretinin farkındaydı ve ona sahip olmak için can atıyordu ya da görünüşü, cazibesi ve uysal doğası karşısında mest oluyordu. Bu kadın öyle değildi.

Yine de, onun kesinlikle aralarındaki en güzellerden biri olduğunu kabul etmek zorundaydı. İlk bakışta onu biçimsiz bir elbise giymiş, solgun, solgun bir yaratık sanabilirdi. Deneyimleri ona dış görünüşün ötesine bakmayı öğretmişti ve Bayan Hurst' n yanında geçirdiği birkaç dakika dikkatini onun özelliklerine çekmişti. Cildi o güne kadar gördüğü en kremsi porselen tonundaydı, pürüzsüz ve lekesizdi. Bu kadar siyahın arasında kıızıl saçları şaşırtıcı bir sıramaydı ve narin yüz hatlarını ortaya çıkaran sert bir düğümle geriye doğru taranmıştı. Onda neredeyse peri gibi bir şey vardı ve kendini titian kaşlarının zarif kemerini soluk yeşil gözlerin üzerinde, düğme burnun eğiminden pembe g l goncası rengine de peluş, dar bir ağza doğru izlerken buldu. enesinin nazik çizgisi zarif bir çeneye doğru aı yapıyordu. Boğazının ince sütunu, vücudunun siyah bombeli kumaş ve dantelle gizlenmemiş tek kısmıydı, ancak ağır giysi minyon ama hoş bir fiğ r  gizlemek için çok az şey yapıyordu. Hışırdayan kumaşın arasından dolgun göğüslerini ve ince kalçalarını seçebiliyor, solgun karnının yumuşak gerginliğini, esnek uyluk ve baldır kaslarını hayal edebiliyordu. Ufacık bir şeydi, başı g ğ s n n ortasına ancak ulaşıyordu. Bu durum ona tamamen şehvet dolu olmayan bir şekilde çekici geliyordu.

David onun ne kadar güzel olduğunu ya da o kolalı, siyah katlardan sıyrılıp mükemmel tenini gözlerinin önüne sermenin ne kadar eğlendirici olacağını d ş nmemeliydi. Bayan Hurst'  aşağılamadan ya da Benedict'i kızdırmadan bu karmaşadan nasıl kurtulacağını düşünmeye başlamalıydı. Elbette arkadaşı bu müşterinin gerçek amaçlarını bilmiyor olamazdı, yoksa Lyons'u kontratla birlikte asla g ndermezdi. Eğer bir şey varsa, onun teklifi centilmen fahişelerin kurallarına ters düşüyordu; bu kurallardan biri de acentelerinin dürüstlüğünü tehlikeye atacak karışıklıkları yasaklıyordu. David, birini bilerek hamile bırakmanın bu kapsamda sayıldığından oldukça emindi.

Dışarıya açılan bir kapıyı iterek açtı ve ferforje bir çitle çevrili küçük bir bahçeye giden taş bir patika ortaya ıktı. Bitkilerin çoğu kış uykusuna yatmış, çıplak dalları kasvetli gri gökyüzünün altında kahverengi ve s n k kalmıştı. Ama orada burada, kışın iek açan karaca otlar, hercai menekşeler ve iğdemler, hâlâ yeşil olan çalılıklara karşı renk patlamaları sunuyordu. iek sıralarının arasındaki toprak patikalar, merkezden yukarı doğru büyüyen devasa bir yaprak dökmeyen ağaca giden yolu açıyordu. Gölge sıcaklığı birkaç derece d ş rm şti ama David havayı günlerdir olduğundan daha ılıman buldu ve yağmur ve sisten kurtulduğu için sevindi.

Artık Powell'ı göremiyordu ama adamın varlığını hissediyordu ve Bayan Hurst'le arasına mesafe koymanın akıllıca olacağına karar verdi. Dev uşak sanki tek bir çekişle iki kolunu da koparabilecekmiş gibi görünüyordu ve David dört uzvunu da kullanmaktan oldukça *hoşlanıyordu*.

Bu kez, Bayan Hurst demir bir bankın üzerine yerleşmiş, yalvaran gözlerle ona bakarken o ayakta kaldı. O kadar kederli görünüyordu ki David gözlerindeki hüznü silmek ve çatık kaşlarını gülümseyen bir ağza dönüştürmek için ona ne gerekiyorsa vermek istedi. Ama bu, vermek istediğinden emin olmadığı bir parçasını teslim etmesini gerektirecekti.

Tanrı tarafından bir çocuk. Tohumu, fazlasıyla çıkarıcı ve kalpsiz bir işlem gibi hissettiren bir şekilde satın alındı.

"Kendimi açıklamalıyım," diye mırıldandı. "Yine de nereden başlayacağımdan emin değilim. Eğer herhangi bir sorunuz varsa..."

Elini çenesinde gezdiren David alaycı bir homurtu çıkardı. Sorular ... sadece yüz tane kadar vardı. Aklına ilk gelene karar verdi.

"Sekiz yıl evli kaldınız. Kocan seni hamile bırakamadıysa, başkasının bırakabileceğini nereden çıkardın?"

Yanaklarında ikiz pembe lekeler belirdi ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Gebe kalamamamızın benim hatam olduğuna inandırıldım. Ancak Lancashire'daki önemli herkes kocamın doymak bilmez bir iştahı olduğuna tanıklık edebilir. Fetihlerinin sayısı çoktu ve benimle evlendikten sonra da durmadı. Metreslerinden ya da sevgililerinden hiçbirinin çocuğu olmadı. Konuyu kendim araştırdım, çünkü bunca zaman başarısızlıklarım için kendimi azarlayıp azarlamadığımı bilmem gerekiyordu. Bay Hurst'ten meşru ya da değil, tek bir çocuk bile doğmamıştı. En az beş doktor tarafından muayene edildim ve bana sağlıklı bir çocuk doğurmamam için hiçbir neden olmadığını söylediler."

Şimdi David volta atıyor, kadının sözleri kafasına dank etmeye başladığında ellerini arkasında kavuşturuyordu. Ne zaman çocuklu bir hayat düşünse, meçhul bir kadını karısı olarak hayal ederdi. David en azından bir on yıl daha yuva kurmayı düşünmemişti. Ama bu kadınla tanışmak ve sözleşmeyi konuşmak için bir saatlik yolu göze almıştı. En azından onu dinleyebilirdi.

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Eğer çocuk sahibi olmak istiyor ve bunu başarabiliyorsanız, neden bir fahişe tutasınız ki? Neden sağduyulu bir sevgili edinmiyorsunuz, ya da yeniden evlenmiyorsunuz, ya da-"

"Bir daha *asla* evlenmeye niyetim yok."

Bayan Hurst'ün harareti onu kısa sürede kendine getirdi ve David onun öfke ve kızgınlık karışımıyla oldukça titrediğini gördü. Saç diplerine kadar kızarmıştı ve küçük yumrukları sıkılmıştı. Gözleri kocaman açılmış, koyu renk gözbebekleri deniz köpüğü irislerini yiyip bitirecek şekilde genişlemişti.

"Evlilik bağlarından hoşlanmıyordum," diye ekledi. "Başka bir evlilik söz konusu değil."

Yeniden evlenmeye şiddetle karşı çıkmasının ardında kesinlikle başka bir şey vardı ama bu onu ilgilendirmezdi. Daha fazla kurcalamasından hoşlanacakmış gibi görünmüyordu. "Anlaşıldı. Varsayımsal çocuğunuzu bir piç olarak yaşayacağı kesin olan küçümsemeye maruz bırakmaktan çekinmeyeceğinizi varsayıyorum."

"Bay Hurst öleli bir aydan az oldu ve ölüm haberi henüz yaygınlaşmadı. Umudum, çocuğu onunmuş gibi gösterebilecek kadar çabuk hamile kalabilmem. Eğer bunu başarabilirsem, endişelenecek bir şey kalmaz."

İnançsızlıkla başını salladı. "Ama neden-"

"Neden bir fahişe?"

"Evet!"

Çenesini kaldırdı, neredeyse meydan okuyan bir hareketti bu. "Çünkü size ödeme yapmak hiçbir karışıklık ya da karışıklık olmamasını sağlar. Sadece mesleğiniz bile bana bir eş arayışında olmadığınızı düşündürüyor. Yuva kurmak ve bir aile kurmak gibi acil bir planınız yok mu?"

David, karısı ve çocukları bir yana, kendisini, annesini ve kız kardeşlerini bile zor besleyebiliyordu. "Hayır."

"İşte, gördün mü? Bana istediğimi karşılıksız verecek birine ihtiyacım var. Senden herhangi bir talepte bulunacağımdan endişelenmemelisin. Bay Hurst'ün tek varisi olarak, bir çocuğa tek başıma bakmaktan çok daha fazlasını yapabilirim ve bunu yapmak için her türlü niyete sahibim. Böyle parametreler olmadan bir sevgili edinirsem, riskler çok büyük olur. Vermeyi tercih etmeyeceğim bir şey beklemeye başlayabilir. Onu tuzağa düşürmek istediğimi düşünebilir ve korkabilir. Siz bir profesyonelsiniz Bay Graham ve benim de buna ihtiyacım var. İşi bu olan biri..."

"Sikişmek mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi, onun kabalığına gözünü bile kırpmadan. "Bunun her zamanki ilişkinizden farklı olması gerekmiyor, sadece gebe kalmaktan kaçınmak için tercih ettiğiniz yöntemleri kullanmayı ihmal edeceksiniz."

"Hepsi bu kadar mı? Bu konuda sizin kadar soğukkanlı olmakta zorlandığım için beni bağışlayın Bayan Hurst. İsteddiğiniz şey, sikimi kılıfına sokamamanın çok ötesine geçiyor."

"Sadece bu şekilde görmeyi seçebilirsiniz tam olarak bu anlama gelebilir. Düşündüğünüzde, bir bebek doğurmak, herhangi bir kadınla her anlaşmaya girdiğinizde aldığınız bir risktir."

Kadın haklıydı, lanet olsun, ama David hâlâ onun isteklerine boyun eğmek isteyen yanıyla, atını bulup fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde eve dönmek isteyen yanıyla mücadele ediyordu. Bu tam bir çılgınlıktı ve yeterince uzun süre düşünmüştü. Ve yine de...

"Çocuk sahibi olamama ihtimalimin olduğunun farkındasınızdır. Her zaman dikkatli davrandım, ama yine de... bildiğim kadarıyla geçmişte yaşadığım pek çok ilişkinin hiçbir sonucu yok. O zaman ne olacak?"

Ayağa kalktı, ellerini önünde düzgünce kavuşturdu. Yeniden sakindi, ölmüş kocasından söz edilmesinin yarattığı şaşkınlık verici tepki eriyip gitmişti. Adam tam bir piç olmalıydı ki, onun düşüncesine bile böylesine küçümseyici bir tepki vermişti. Kadının sayısız ilişkisinden bahsettiğini düşünen David, bunun mantıklı olduğuna karar verdi. Hiçbir kadın aptal yerine konulmak istemezdi ve Bay Hurst bu konuda onun duygularını pek önemsememiş gibi görünüyordu.

"Riski anlıyorum ama bu işi halledebileceği umuduyla bir sevgiliyi yanıma alsaydım da durum farklı olmazdı. Eğer siz de isterseniz, paramı ve elimden gelen çabayı göstermeye hazırım."

"Ben değilsem, başka biri tabii ki."

"Beni çok acımasızca yargılamamanızı rica ediyorum Bay Graham," dedi, sesi alçaktı ama sert bir tonla desteklenmişti. "Yıllar boyunca nelere katlandığımı, neler kaybettiğimi ve nelerden mahrum kaldığımı anlayamazsınız. Kendi çocuğum dünyada en çok istediğim şey ve ona sahip olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmamda bir yanlışlık varmış gibi hissettirilmeyeceğim."

David'in omuzları çöktü ve Bayan Hurst'ün ne kadar acınası, yalnız bir görüntü çizdiğini bir kez daha fark etti. Gözlerinin perili derinlikleri binlerce sır saklıyor, onun nelere katlandığı ya da çaresizliğinin nedeni hakkında hiçbir fikri olmadığı iddiasına doğruluk kazandırıyordu.

"Sizi asla yargılamam Bayan Hurst. Anlayacağınızdan emin olduğum üzere, talebiniz beni sadece şaşırttı."

Kadın ayağa kalktı ama adama fazla yaklaşmamaya özen gösterdi; bu, adamın merakını olduğu kadar kızgınlığını da artırmaya başlamıştı. Kadın onu yatağına davet ederken sanki bir engerek yılanıymış gibi davranıyordu.

Bu kesinlikle alışkın olduğundan farklı bir durumdu.

"Daha fazla teşvike ihtiyacınız varsa, başarılı olursak size beş bin pound gibi çok cömert bir ikramiye teklif etmeye hazır olduğumu düşünün. Bir erkeği fahişe olmaya iten şeyin ne olduğunu bildiğimi iddia edemem, ama sanırım paranın bununla bir ilgisi olmalı? Eğer para sizi cezbediyorsa, belki bu çekincelerinizi bir kenara itmenize yardımcı olabilir. Oldukça çaresizim Bay Graham."

Gözlerini kırıştırdı, onu doğru duyduğundan emin değildi. Her zamanki aylık ücretinin üzerine beş bin pound eklenmesi burun kıvrılacak bir şey değildi. Aslında, Bayan Hurst'ü hamile bırakması sadece bir ayını alsa bile, bu ikramiye mülkü yıkımın eşiğinden döndürmek için fazlasıyla yeterli olacaktı. Bu ona çok ihtiyaç duyduğu güvenceyi sağlayacaktı. Kadının teklifini reddedebilirdi ama Benedict'in eve bu kadar yakın bir yerde başka bir anlaşma yapabileceğinin garantisi yoktu. Böyle bir fırsat bir daha ele geçmezdi ve David de en az onun kadar çaresizdi.

Gerçekten de bunu yapmayı düşünüyor muydu? Bu teklif, vücudunu kısa bir süreliğine kullanmaktan çok daha fazlasını içeriyordu. Geçmişte sadece zevk almış ve müşterisini memnun etmek için elinden geleni yaptığından emin bir şekilde David'le yollarını ayırmıştı. Hiçbir zaman arkasında bir şey bıraktığını bilerek bir anlaşmayı bitirmemişti - on el ve ayak parmağı olan ve damarlarında kanı dolaşan somut ve gerçek bir şey.

"Bunu düşünmem için bana zaman tanır mısınız?" diye sordu. "Zamanın çok önemli olduğunun farkındayım, bu yüzden çok uzun sürmeyeceğine söz veriyorum. Eminim bunun bugün buraya gelirken beklediğimden daha fazla bir şey olduğunu anlamışsınızdır."

Sakin ifadesi hafif bir değişim geçirdi, sempati ve anlayış kendini gösterdi. "Elbette. Çok şey istiyorum."

Bu çok hafif bir ifadeydi. Neyse ki, böyle bir anlaşmanın sonuçlarını düşünmek için kendisine en azından birkaç gün kazandırmıştı.

"Yanıtınızla birlikte bir mesaj gönderebilirsiniz," diye ekledi. "Reddederseniz anlayışla karşılarım. En azından dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Başka ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemez bir halde, sert bir selam verdikten sonra evin bulunduğu yöne döndü. Bayan Hurst onu bıraktığı yerde kaldı ama Powell da onunla birlikte yürümeye başladı. Hizmetçi ona evin içinde ve giriş holünde rehberlik etti ve David'in atını getirmesi için başka bir uşak çağırdı. Hayvanın ahırdan getirilmesini beklerken Powell David'e döndü ve sert, karanlık bakışlarıyla onu kıstırdı.

"İzninizle bir şey söyleyebilir miyim, efendim?"

David adamın konuşmak için izin istemeyi akıl etmesine şaşırdı ama sonra bir uşağın kendisine hitap ettiğini hatırladı. Kıyafeti bir yana, Powell'ın cüssesi ve duruşu ona kesinlikle otoriter gelmişti. Bir de David'i üzüm gibi ezebilecekmiş gibi görüldüğü gerçeği.

"Ee... tabii ki."

"Hanımım yaşadıklarından sonra elde edebileceği her türlü mutluluğu hak ediyor. Detayları açıklamak bana düşmez ama bilmelisin ki ... hiç kimse Bayan Hurst'ten daha iyi bir anne olamaz. Bunu ona verebilecek ve bunu yaparken kendi koşullarınızı da iyileştirebilecek bir konumdasınız. Kaybedecek neyiniz var?"

Bir seyis David'in atıyla geldi ve onu cevap vermek zorunda bırakmadı. Peki buna ne diyecekti? Adam, Bayan Hurst'ün merhum kocasının parmağı altında başına gelenlere ses çıkarmayacağını açıkça belirtti. Ancak, onun sefil bir insan olduğu çok açıktı. Eğer bir çocuk sahibi olmak bunu değiştirecekse, bunu ona sağlayacak kişi David olabilir miydi? Bile bile birine çocuk doğurup sonra da arkasına bile bakmadan çekip gidebilir miydi?

Eve doğru yola çıktığında başı çoktan ağrımaya başlamıştı ve daha iyi olmayacağını hissediyordu. Neye karar verirse versin lanetlenmiş gibi görünüyordu.

"K Kontu ve 6 yıllık eşi, çocuklarıyla birlikte Noel için Londra'ya yerleştiler; tüm çocuklarını nadiren şehre getirirler de şaşırtıcı bir gelişme değil. Daha da ilginç, Kont ve eşinin uzun zamandır arkadaşı olan eski bir ordu subayı olan Yüzbaşı W'nin varlığıdır. Bu yazar, çiftin neden erkek olmadan nadiren görüldüğünü merak ediyor - görünüşe göre bir eş alma planı olmayan onaylanmış bir bekar. Gerçekten de merak uyandırıcı..."

-The London Gossip, 7 Aralık 1819

"M rs. Hurst?" Petra çay fincanının kenarından David'e bakarak mırıldandı.

Constantia'yla birlikte, yeni müşterisi ve çocuğunun annesi olma ihtimali olan komşularıyla ilgili sorusuna merak dolu bakışlarla karşılık verdiler.

Hayır, onun çocuğu değil. Aralarındaki anlaşmanın işlemsel doğası, David'in aslında ona kendinden bir parça sattığı anlamına geliyordu. David bebek üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi ve seçme şansı verilse bile bunu isteyeceğinden emin değildi. Elleri mülk meseleleri ve ailesine bakmakla dolu olduğu için zar zor ayakta duruyordu. İhtiyacı olan son şey besleyecek başka bir boğazdı.

Bu onu, Bayan Hurst'e istediğini vermek için çekincelerini bir kenara itmeye çalıştığı şimdiki yoluna götürdü. Kız kardeşleriyle çay içerken, onların şüphelerini uyandırmamayı umarak Bayan Hurst'ün adını öylesine ağzından kaçırmıştı.

"Bayan Hurst," dedi Petra tekrar, sanki tadına bakıyormuş gibi ismi uzatarak. "Adını duyduğumu söyleyemem."

"Evet, öyle," diye araya girdi Constantia. "Malikânesi yolun hemen aşağısında, biliyorsun."

"Onun mülkü mü?"

"Oh, evet. Hatırladınız mı? Birkaç hafta önce kocası ölen ve her şeyini ona bırakan kadın. Görünüşe göre kocası son anda avukatını ölüm döşeğine çağırmış. Vasiyetinde değişiklik yaparak her şeyi karısına bıraktığı düşünülüyor... herkesin her şeyi alacağını düşündüğü bir erkek kuzeni olmasına rağmen. Tabii ki dul eş için bir çeyiz payı hariç."

Petra homurdandı. "Ah, evet... Hanımefendinin kendisi olmasa da söylentileri hatırlıyorum.

Onu hiç görmedim."

"İlçede neredeyse hiç kimse görmedi. Münzevi ve huysuzdur, akşam yemeği partilerine ya da suarelere asla katılmaz. Elbette şu anda yasta olduğu için sosyalleşemiyor."

İkizler hep bir ağızdan iç çekerek birbirlerine kederli bakışlar fırlattılar. Birbirine uyumlu elbiseler giymişler, saçlarını da uyumlu dantel başlıklarla gizlemişlerdi. Yeni kıyafet alamadıkları için annesi ve kız kardeşleri her şeyi siyaha boyamaya, yıpranmış yamaları ve delikleri kapatmak için dantel ve diğer süsleri kullanmaya karar vermişlerdi.

Constantia çayını karıştırırken, "Bu yıl Noel ne kadar sıkıcı geçecek," diye mırıldandı. "Parti yok..."

"Ya da salon oyunları," diye ekledi Petra çocuksu bir surat ifadesiyle.

"Hiç ziyaret ya da eğlence yok. Neden Bayan Hurst'ü soruyorsun, David?"

Kız kardeşinin konuyu aniden değiştirmesi karşısında şaşırarak başını salladı. "Şey... Dün sabah gezintim sırasında tesadüfen karşılaştım ve sadece merak ettim. Senin gibi ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Neye benziyor?" Petra evlerinin dışında olup biten her şeyden haberdar olma fikriyle gözleri parlayarak sordu. İkizler günlerini komşuları aramakla ve en son haberleri *dinlemekle* geçirmeye alışkındı. Babalarını çok özlediklerini ve onun için yas tuttuklarını bilse de, David yas döneminin ne kadar zor geçeceğinin de farkındaydı. Dünyayla bağlantıları neredeyse kesilmişti, tatil sezonunun şenliklerini kaçıracaklardı. Ayrıca uygun koca bulma şansları da giderek azalıyordu.

Gelecek yıl, David onlara sessizce söz verdi. Yeni gardıroplarınız ve çeyizleriniz olacak ve istediğiniz erkeği seçebileceksiniz.

"Bayan Hurst... çok hoş," diye mırıldanarak bardağını doldurması için Constantia'ya uzattı. "Kızıl saçlı. Açık tenli. Çok minyon."

Ses tonunu hafif ve eşit tutmaya özen gösterdi, ancak içinde bir şeyler o bebek gibi yüz hatlarının anısına ve Devonshire kremi gibi cilde karşı canlı saçların kontrastına tepki verdi. Regina Hurst biraz kibirli olsa da çok güzeldi.

Petra gözlerini kısarak, "Kızıl saç," dedi. "Ne kadar demode." "Peki ya kocası?" David bastırdı.

Constantia burnunu kırıştırdı. "Adam hakkında hiç olumlu bir şey duymadım. Kendisi hakkında kesinlikle hak etmediği yüksek fikirlere sahip olanlardan biri. Bu tipleri bilirsiniz."

"Annem onunla ara sıra karşılaşılıyordu sanırım," diye söze karıştı Petra. "Ondan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Annem en iyi karakter yargıcıdır. Eğer ondan hoşlanmasaydı, biz de hoşlanmazdık."

"Gerçekten."

Caruthers salona girdiğinde David başını kaldırdı, ağzı endişeli bir kaşla çarpılmıştı. Ayağa kalkmak büyük bir angarya olmuştu, çünkü David bütün gün sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi hissederek yürümüştü. Kâhyanın ona söylemesi gereken her neyse, bu yükün daha da artacağı kesindi.

Caruthers'ı odadan çıkarken takip etmeden önce ikizlere, "Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi. "Sorun nedir?"

"Bay Stone sizi görmek istiyor, efendim."

David kaşlarını çattı. "Bay Stone diye birini tanımıyorum."

"O bir kiracı. O ve oğulları ırgat olarak çalışıyor. Bay Graham'ın vefatından önce, Bay Stone kiracıların evlerinin durumu hakkında oldukça sesli konuşmaya başlamıştı. Wren'den birkaç talepte bulunmuştu ama ..."

"Zalim herif, tamirat masraflarının karşılanamayacağını söyleyerek onları oyaladı."

"Öyle görünüyor efendim. Bay Stone'a yas tutmaya başladıktan hemen sonra onu göremeyeceğinizi söyledim ve daha sonraki bir tarihte gelmesi için ısrar ettim ama o çok ısrarcı davrandı. Aslında, sizin uygunluğunuzu beklemek niyetinde olduğunu belirtti. Çok üzgünüm efendim ama denedim."

Kâhyanın omzunu sıvazladı. Caruthers gerçekten de çalışmaya devam edemeyecek kadar yaşlanmıştı ama emekli olmaya da hiç niyeti yoktu. Graham'lara olan sadakati mutlaktı ve her şeyin yoluna girdiğinden emin olana kadar onları terk etmeyi reddediyordu. David'in düşünmesi gereken bir mesele daha vardı; babasının ve lanet olası Bay Wren'in taşan tabağına bıraktığı bir şey daha.

"Sorun değil. Bu tatsız meselelerden sonsuza kadar kaçamam. Yokmuş gibi davranmak onları ortadan kaldırmaz. Sanırım misafir odasında?"

"Evet, efendim."

"O zaman onu göreceğim. Rahatsız edilmemeliyiz."

David kiracısıyla buluşmak üzere yola çıktı, huzursuzluk hissi her adımda daha da artıyordu. Wren'in ihmali göz önüne alındığında, kiracılarından bu kadar çoğunun kaldığını görünce şaşırmişti. Eğer her biri pıllısını pırtısını toplayıp evlerini ve işlerini terk etseydi, David buna hiç şaşmazdı. Ancak, böyle bir toplu göçe ne kadar yakın olabileceklerini bilmiyordu. Bay Stone'un onu aydınlatmak için burada olduğunu sanıyordu.

Yaşlı adamı büyümüş ön bahçeye bakan pencerelerin yanında volta atarken buldu. Neredeyse David'in boyundaydı ve el emeğinin bilemediği türden bir kas gücüne sahipti. Pürüzlü elleri, eve girerken çıkarmış olması gereken yıpranmış kasketini büküyordu. Şapkasız kafası bir bilardo topu kadar kel ve parlaktı, gıdıları ise gümüş rengi kirli sakallarla beneklenmişti.

"İyi günler, Bay Stone."

David'i tepeden tırnağa incelerken Stone'un çenesi sıkıştı, burun delikleri kötü bir koku almış gibi açıldı. En sade ve en az dikkat çeken parçası olan gömleği dışında giysileri simsiyahtı. Ancak ev ve malikâne darmadağın olmuşken Londra'dan yeni gelmiş biri olarak modanın ilk bakışları altında burada durmasının nasıl görüldüğünün farkındaydı.

"Beni göreceğini düşünmemiştim. Uşağınız da görmeyeceğinizi düşünüyor gibiydi."

David sürahilerin özenle yerleştirildiği konsola baktı ve içlerinden birinin yarısının dolu olduğunu görmekten memnun oldu. Ona doğru ilerleyerek, burnunun ona iyi bir konyak olduğunu söylediği şeyin kapağını kaldırdı.

"Caruthers sadece endişelerinizi dinlemek için yeterli zamanım olduğundan emin olmak istedi. İçki?"

Stone, David'in kendisine uzattığı kadehe kaşlarını çattı ama yine de kabul etti. David davet için bir sandalyeyi işaret ettiğinde, Stone ayakta kalmayı tercih etti.

"Buraya hoşbeş etmeye gelmedim."

"Tabii ki hayır. Anladığım kadarıyla bazı endişeleriniz var ve ben de sizi dinlemek için buradayım."

Stone alay etti ve konyağına doğru baktı. "Endişelenmek hafif kalır. Aylardır her hafta Bay Graham'la konuşmak için bu eve geliyorum ama o sınırlayıcı Wren hep çok meşgul olduğunu iddia ediyor. Emlak meseleleri ve benzeri konularda görüşülmesi gereken kişinin kendisi olduğunu söylerdi."

David ne olacağını zaten bilmesine rağmen bir laneti ısırarak geri püskürttü. Yüzü mosmor olana kadar suçu Wren'e yükleyebilirdi ama babası da daha iyi değildi, kendine acıyıp içkiye boğulmuştu. Stone gibi bir adam, daha önce ortalıkta görünmeyen ev sahibinin bir dizi mazeretini takdir edecek gibi görünmüyordu.

"Bay Wren artık yanımda çalışmıyor ve şu anda yeni bir kâhya arayışındayım. Bu süre zarfında emlak işlerini kendim yürüteceğim, dolayısıyla endişelerinizi doğrudan bana iletebilirsiniz. Aradığınızda sizi kabul etmesi için Caruthers'a bilgi verilecektir."

Stone alaycı bir ses çıkararak brendisini bardağının etrafında döndürdü. Henüz bir yudum bile almamıştı. "Elbette gelebilirim ve sen de beni dinlersin. Ama bu konuda gerçekten ne *yapacaksın*? Ölesiye işlenmiş binlerce dönüm araziniz, kış boyunca besleyemeyeceğimiz sığır sürüleriniz ve onları önemli olacak kadar uzun süre tutamayacak çitleriniz var. Kulübelerimizin çoğu kulağımızın dibinde yıkılmaya başladı ve çoğumuzun canı cehenneme deyip kendimizi başka bir yere atmamış olmamız bir mucize."

"Neden yapmadınız? Bunu yapmamış olmanızı gerçekten merak ediyorum ve şaşkınlıkla karşıladığımı da eklemeliyim."

"Çünkü zavallı bir sarhoş yığını olmadan önce baban iyi bir adamdı. Çoğumuz hayatımız boyunca buradaydık, çocuklarımızı burada büyüttük. Birkaçımız şansını denemeye karar verdi, ama geri kalanımız..."

Stone sözünü kesince David bir kaşını kaldırdı ve ona ölçülü bir bakış attı. "Evet?"

"Geri kalanımız sana güzel bir takım elbise giymiş Londralı güzel bir züppeden daha fazlası olduğunu kanıtlaman için bir şans vermekten memnun."

Hakaret kasten yapılmıştı ama David karşılık vermemek için dilini ısırdı. Stone'u kapının önüne koymaya hakkı vardı ama adamın sinirli olduğu için mazur görülebileceğini düşündü. Mülkün kötü yönetimi yüzünden Stone ve ailesi kasvetli bir Noel geçirecek ve önümüzdeki baharın neler getirebileceğine dair anlaşılabilir bir endişe duyacaklardı. David'in gururunun burada hiçbir önemi yoktu.

"Tanrım, bu çok güzel." Stone sonunda konyağın tadına bakmıştı ve yüzündeki küçümseme ifadesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Konyak muhtemelen adamın hayatında tattığı en güzel şeydi.

"Daha çok var. İsteddiğiniz kadar alın."

Stone onun teklifini kabul etmekten memnun görünüyordu, daha fazlasını almak için konsola gitmeden önce kalanı tek bir yudumda yuttu. David'in dudakları eğlenerek seğirdi ama yaklaşan gülümsemeyi sildi. İşe koyulma zamanı gelmişti.

"Caruthers bana son birkaç ay içinde sık sık ziyaret ettiğinizi söyledi. Diğer kiracılardan hiç bahsetmedi, bu yüzden diğerlerinin yanı sıra kendiniz ve aileniz adına da konuştuğunuzu varsayıyorum."

Bir yudum daha konyak içtikten sonra, "Biliyorum," diye homurdandı. "Sanırım sana söylemem gerekiyor... Bazıları taleplerimiz karşılanana kadar çalışmayı ya da Noel kiralarını ödemeyi reddetmemiz gerektiğini düşünüyor. Ben henüz onlarla aynı safta yer almadım ama sanırım her şey senin boş vaatlerde bulunmaktan fazlasını yapıp yapmayacağına bağlı."

David boş bardağını bir kenara bıraktı ve Stone'un sözlerindeki açık, altta yatan tehdidi düşündü. Kirayı ödemeyen kiracılar neyse de, çalışmayı reddetmek David'in dayanabileceği son bacağı da sakatlayacaktı ve Stone bunu biliyordu. Stone'un tek bir sözüyle işlerini bırakacaklarından şüphelendiği diğer elçiler de bunu biliyordu.

"Ne de olsa düşünmemiz gereken kendi çocuklarımız var," diye devam etti Stone. "Benim beslemem gereken beş boğaz var... yaz gelince altı."

"Tebrik ederim. Benim de düşünmem gereken bir evim var, bu yüzden iş gücü kaybının savunulamaz olacağını bildiğinizden eminim. Sizler olmadan, az önce özetlediğiniz sorunlar çözülemez ve çiftlik bırakın sizinkini, benim ailemi bile geçindiremez."

Stone kollarını göğsünde kavuşturdu, bardak dirseğinin kıvrımında dengede duruyordu. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun o zaman?"

"Şey," dedi David yavaşça, sözlerini ölçüp biçerken çenesine vuruyordu. Bu onun için yeni bir alandı ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak neyin doğru ve adil olduğunu ve kiracılarının neye borçlu olduğunu anlıyordu. "Peki ya bir anlaşmaya varırsak? Leydi Gün'ne kadar kiralari toplamaktan vazgeçersem, bunun yükünüzü hafifletmeye yardımcı olacağını düşünüyorum. Belki de çok uzun zamandır ihmal edilen meseleleri düzeltmeme yardım etmenize yetecek kadar."

"Vazgeçmek... bunu gerçekten yapar mısınız?" Stone'un çenesi gevşemişti ve David'e sanki yüzünün ortasında aniden bir penis çıkmış gibi bakıyordu.

"Diğer elleri işlerini bırakmamaya ikna edeceğinize dair söz verirsiniz bunu yaparım. Karşılığında ben de kulübelerin onarımı için gerekli malzemelerin ilk fırsatta temin edilmesini sağlayacağım. Bu biraz zaman alacak, ama bunun yapılacağına dair size söz veriyorum."

"Wren bana birçok kez söz verdi."

"Ben Wren değilim, babam da değilim. Bakın Bay Stone, bana güvenmek için bir nedeniniz olmadığının farkındayım. Reşit olduktan sonra Lancashire'ı arkama bakmadan terk ettim ve mirasımı güvence altına almak için çok az şey yaptım. Wren'in hainliğinin farkında değildim ama bu bir mazeret değil. Gözden kaçırdığım için beni affetmeni ya da bana hemen güvenmeni beklemiyorum. Ama bana bir şans vermekten memnun olduğunuzu söylemişsiniz, şimdi tek istediğim bu, işleri düzeltmek için bir şans. Leydi Gün'ne kadar kira yok, evlerinizi onaracak malzemeler ve geri kalan her şeyde -çevreler, aletler ve değirmen- nihai bir iyileştirme. Yapılması gereken her şeyi henüz bilmiyorum ama döndüğümünden beri boş durmadım. Yapılması gerekenleri değerlendiriyorum. Diğer kiracıları ikna etmek için kesinlikle yardımınıza ihtiyacım var ve... cahil olduğum herhangi bir konuda tavsiyeniz olursa, duymaktan memnuniyet duyarım. Rolümü üstlenmek için ne yazık ki hazırlıksız olduğumu itiraf etmek gururuma dokunmuyor ve bir kahya olmadan oldukça kayıp durumdayım. Sizin gibi bir adamdan çok şey öğrenebileceğime bahse girerim."

Stone bayılacak gibi oldu ama başını sallayarak hemen toparlandı. "Ben... ben mi, efendim?"

Artık 'güzel takım elbiseli Londralı bir züppe' yerine 'efendim'di. İlerleme kaydediyorlardı.

"Evet, siz. Aslında, iki gün içinde dönerseniz, tarlaları gezmek isterim. Babam günlüklerinden birinde o ormandan bahsetmişti."

Güneydeki meranın sınırı, kesilip yakıldıktan sonra birinci sınıf bir tarım arazisi olabilir. Bu konudaki fikrinizi almak isterim."

Stone gülümseyecek gibi oldu ama sonra yüzünü tekrar anlaşılmaz hale getirdi. "Wren'e bir yıldır o araziye kesip yakmamız gerektiğini söylüyordum. Beni dinlemedi."

"Dinliyorum. Sen ne diyorsun Stone? İkimizin de kaybedecek bir şeyi yok ve burada çaresiz olduğumu kabul ediyorum."

Adam David'i şaşırtarak, sırtarak ona doğru bir el uzattı. "Kendinize bir pazarlık bulmuşsunuz Bay Graham."

Stone'un elini tuttu, ayı gibi kavradığı için yüzünü buruşturdu ama sıkıca sıkı. "O zaman Perşembe günü, sizin için uygun olan en erken saatte tekrar görüşürüz."

"Elbette, efendim."

"Benim için zevk. Oh, ve Stone? Çıkarken Caruthers'ı gör ve oğullarınla paylaşman için o konyaktan bir şişe almanı istediğimi söyle. Eminim onlar da senin kadar beğeneceklerdir."

Stone şimdi gerçekten gülümsüyordu, kapıya doğru geri geri giderken kasketini kel poposuna vuruyordu. Depoları neredeyse tükenmek üzereydi ama David'in adamı kendi tarafına çekmek için vermeye razı olacağından daha azdı.

"Bu iyi olur, teşekkürler Bay Graham."

Stone gider gitmez David ellerini arkasında kavuşturarak adım atmaya başladı. Az önce tutamayacağı bir söz vermişti. Noel kiralarını almayı reddetmek, annesinin ve kız kardeşlerinin hayatını daha da zorlaştırmak anlamına geliyordu. Belki dayanılmaz olmazdı ama onlar zaten çok şey yaşamışlardı. En son isteyeceği şey, çiftliği yeniden kârlı hale getirmek için çalışırken, en azından altı ay boyunca yoksul gibi yaşayacaklarını onlara bildirmektir. Sahip olduğu her değerli şeyi satsa bile

-ki bunu yapmaya tamamen niyetliydi- doğu kanadının çöken çatısının yanı sıra hâlâ ödenmemiş borçlar vardı. Yine de, alacaklarını alamayan kiracılardan kira toplamaya devam edemezdi. Topraklarını işleyen insanların da tıpkı kendisi gibi bakmakla yükümlü oldukları aileleri vardı ve kendi ailesini rahat ettirmek için onları feda etmeyi reddediyordu. Görünüşe göre biri diğerrinin bakımı için acı çekmek zorunda kalacaktı.

Bayan Hurst'ün teklifini kabul ederseniz hiçbir şeyi feda etmenize gerek kalmaz.

Sinirli bir homurtu ile titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. Başka bir seçenek yok gibi görünüyordu. Çiftlik yeterince gelir getirmeye başlayana kadar David'in sırtını dayayabileceği tek bir şey vardı. Biraz hizmet etmek

Londra'da bir kadının fahişesi olmak çok daha kolaydı, orada zengin hanımlar onu sevgili olarak kabul etmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Ama burada, Lancashire'da sadece Bayan Hurst vardı ve ödemeye razı olduğu para onları bahara kadar ayakta tutmaya yetecekti - belki de teklif ettiği ikramiyeyi kazanabilirse daha uzun süre.

Tabii ki, bu ikramiye onun başarılı bir şekilde çocuk sahibi olmasına bağlıydı.

Bu konu üzerinde düşündükçe, David onun teklifini kendi sorunu için mükemmel bir çözüm olarak görmeye başladı. Bayan Hurst bir aile istiyordu, o da kendi ailesini kurtarmak istiyordu. Karşılıklı anlaşmayla, ikisi de istediklerini elde edebilir ve kimse bundan haberdar olmazdı.

Kadınları memnun etmek her zaman en iyi yaptığı, hatta zevk aldığı şey olmuştu. Eğer rahmine bir bebek yerleştirmek Bayan Hurst'ün hayatını bir şekilde iyileştirdiyse, o ciddi ifadeyi hoşnut bir ifadeye dönüştürdüysen... bunun nesi yanlış olabilirdi ki?

Neredeyse çalışma odasına koşacaktı, fikrini değiştirmeden önce kararını kesinleştirmek istiyordu. Gökyüzünün aniden açılıp üzerine binlerce pound yağdırması dışında David'in başka çaresi yoktu.

Sözleşmeyi sakladığı kasanın kilidini açarak masaya götürdü ve mürekkebin kurummasını beklerken elleri titreyerek imzaladı. Bayan Hurst'e kısa bir not yazacak kadar uzun süre mürekkebi sabit tuttu.

Her ikisi de gönderildikten sonra içinden bir parça rahatlama geçti ve eklemlerini ve kaslarını sıkan gerginlik azaldı. Kontrat teslim edildikten sonra Bayan Hurst'ten yüklü bir ön ödeme alacaktı. Bunu evin en gerekli ihtiyaçlarına harcayacak, geri kalanı da kiracıların kulübelerini onarmak için gerekli malzemelere gidecekti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi; gerisini o kazanacaktı.

Ve sonunda, çocuğuna hamile bir kadından uzaklaşmanın, önemsedığı herkesin ve her şeyin iyiliği için gerekli olduğuna kendini ikna edecekti.

İKİ GECE SONRA, DAVID KARANLIK KORIDORLARDAN GEÇİRİLDİ.

Regina Hurst'ün evinden iri yarı uşağı tarafından kovuldu. Stone'un yanında geçirdiği saatler dikkatini dağıtmış olmasına rağmen bütün günü gergin geçirmişti. Aslında, uzun bir at sürme gününün ardından yorgun olmalıydı ve önümüzdeki dönemde uygulamaya başlayacağı iyileştirme ve değişiklikleri not etmeliydi.

Aylarca. Ancak yorgunluğu, arabaya binmeden önce yıkanması ve kıyafetlerini değiştirmesi için gereken süre kadar sürmüştü. Yol boyunca zihni yüzlerce farklı yöne koşmuştu.

Bu daha önce görülmemiş bir şeydi. Daha önce hiçbir müşterisiyle buluşurken gergin olmamıştı ya da bir müşterisini ilk kez yatağa atarken kaygı duymamıştı. Ancak, onunla olan sınırlı etkileşimi bile David'e Bayan Hurst'ün daha önce hizmet ettiği hiçbir kadına benzemeyeceğini söylemişti. Cazibesinin ve kolay gülümsemesinin onun üzerinde hiçbir etkisi olmayacağını açıkça belirtmişti.

Ama cephaneliğindeki tek alet bunlar değildi. David, güzel Regina Hurst'ü çırılçıplak soyup yatağa yatırmayı düşünürken Powell'ın geniş sırtına bakıp gülümsedi. Sert bombazinin altında saklı tüm hazineleri keşfetmek, göğüslerinin ağırlığını ellerinde hissetmek, belinin ve kalçalarının hatlarını öğrenmek için en azından haftaları olacaktı. Başındaki tellerle aynı canlı renkte bukleler bulmak için bacaklarını açma düşüncesiyle siki kıpırdanmaya başladı. Sessiz bir aşık mı olacaktı, zevkinin seslerini kısıtılmış, titreyen dudaklarının ardında boğacak mıydı? Yoksa çığlık atıp serbest kaldığını haykıracak, kalçalarını sallayacak ve vücudunu kıvıracak mıydı? Kadının yatak odası olduğunu tahmin ettiği kapıya vardıklarında gülümsemesi genişlemişti.

Powell kaşlarını çatarak ona döndüğünde, David hemen sırtışını sildi. "Sanırım beni bekliyor? İçeri gireyim mi?"

Powell David'e bakarken yumruklarını sıktı, çenesi bir ağız dolusu çakıl taşı çiğniyormuş gibi çalışıyordu. Sonunda konuştuğunda, David'in omurgasını diken diken eden soğuk bir kesinlikteydi.

"Sen gidene kadar bu kapının önünde bekleyeceğim. Eğer beni çağırırsa içeri girerim ve başınızın omuzlarınızdan ayrılmasıyla sonuçlanacak talihsiz bir kaza yaşarsınız."

David'in eli, hareketini kontrol edemeden boğazına doğru gitti ve bir an için bu anlaşılmadan vazgeçmek için çok geç olup olmadığını düşündü. Hayatında hiç böyle bir şeye maruz kalmamıştı. Kapının önünde nöbet tutan lanet olası bir uşak mı? Ve Bayan Hurst onunla yataktayken neden hizmetçisini çağırmak zorunda kalmıştı ki? David işini iyi yapsaydı -ki her zaman yapardı, çok teşekkür ederim- bağırması gereken onun adıydı, Powell'ın değil.

Ama uşağın Bayan Hurst'le ilk tanıştığı zamanki koruyucu tavrını hatırladı. Ayrıca Powell'ın David'den teklifini değerlendirmesini isterken gösterdiği endişe ve özen de vardı. Adam belli ki

Hanımına zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyordu ve adam neredeyse bir yabancı olduğu için David onu bu konuda pek suçlayamazdı.

"Sizi temin ederim, hanımefendiniz emin ellerde."

Powell sert bir şekilde başını salladı ve kenara çekilmeden önce kapıya üç kez vurdu. David bunu içeri girmek için bir işaret olarak kabul etti. Odayı, ocaktaki ateş ve büyük bir tester yatağın gölgesinde yanan tek bir lamba dışında karanlık buldu. Daha fazla mobilyanın dış hatlarını seçebildi ama yatağın yanında duran figürü aydınlatan sarı ışık çemberinin ötesinde pek bir şey göremedi.

Ve birden David başka bir şey görmek istemedi, çünkü yeni müşterisini görmüştü ve gördükleri çok hoşuna gitmişti. İlginç bir şekilde, ağır bir sabahlıktan oluşan kıyafetinde iç gıcıklayıcı hiçbir şey yoktu - muhtemelen gördüğü sayısız diğerleri gibi beyaz bir gecelik veya kombinezonu örtüyordu. Yine de çok çekici bir görüntüsü vardı. İlk karşılaşmalarından hatırladığı sert saç düğümü gitmiş, bakır rengi saçlar kalın bir örgü halinde bir omzunun üzerine düşmüştü. Cübbenin kemerinin beline dolanması, altında saklı olanın kışkırtıcı bir önizlemesini sunuyordu. Yüzü ay kadar solgun ve aydınlıktı, kaşları gözlerinin karanlık çukurları üzerinde parlak kırmızı çizgiler halindeydi.

"Bay Graham. Teklifimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

David yaklaşmak, onu kendine doğru çekmek ve sırtındaki sertliği bir öpücükle hafifletmek istedi. Dudaklarının tek bir dokunuşuyla onu eritebilirdi ve bunu biliyordu. Yine de kendini kontrol altında tuttu. Onun sertliğinde doğal olmayan bir şeyler vardı, sanki hareketsizliği kendini topraklanmış ve mevcut tutmak için bir araç olarak kullanıyordu. Gözlerinin genişliği ona dokunulmaya hazır olmadığını söylüyordu.

"Teşekkür etmenize gerek yok. Bu anlaşmadan açıkça fayda sağlayacak olsam da, size gerçekten yardım etmek istiyorum."

Başını eğerek onayladı ama ona bakmayı reddetti. "Sanırım sözleşmeyi imzaladıktan sonra gönderdiğim banka çekini aldınız... ilk ödemeniz?"

"Ben yaptım."

David durduğu yerde kaldı, daha fazlası olduğunu hissediyordu. Loş ışığa rağmen, kadının dudaklarının sanki kelimelerle boğuşuyormuş gibi kıpırdadığını fark etti.

"Başlamadan önce, uymanızı istediğim birkaç kural var."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve Bayan Regina Hurst söz konusu olduğunda ilk kez kendini bir kayıpta bulmuyordu. Yeni bir müşterinin birkaç sınırı olması alışılmadık bir durum değildi, ancak David'in hizmet verdiği kadınlarda bu sınırlar çok azdı. Bayan Hurst'ün ses tonu David'in ciddi bir şeyle karşı karşıya olduğunu düşünmesine yol açtı. Aslında, sesi sanki fahişesiyle yatakta geçireceği bir geceden ziyade celladın ilmiğiyle yüzleşmeyi bekliyormuş gibi geliyordu.

"Dinliyorum."

Adamın ses tonundaki nezaket karşısında başını kaldırıp baktı, sonra adamın kendisine elini uzattığını fark edince irkildi. Daha fazla yaklaşmamış, ten tene temas seçimini tamamen ona bırakmıştı.

"Bayan Hurst... size Regina diyebilir miyim?"

Sadece bir an tereddüt etti, bakışları onunkilerle buluşmak için kalktı. "Sanırım bu iyi olur."

"Ve bana David demelisin. Haftada birkaç geceyi birlikte geçireceğiz. Benim yanımda kendini rahat hissetmeni istiyorum. Hangi sınırları aşmamı istersen, bunu memnuniyetle yaparım."

Bu onu rahatlatmış gibiydi ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için birkaç adım atarak elini onun elinin içine koydu. Buz gibi soğuktu ve titriyordu, bu yüzden diğer elini onun üzerine koydu ve soğuk deriyi hafifçe yonttu.

"David," dedi, adı gergin bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Sanırım bu anlaşmanın sadece üreme amaçlı olduğunu belirtirsek daha iyi olur. Bay Lyons sizin... şeyiniz konusunda çok kararlıydı.

... deneyim. Ancak bilmenizi isterim ki, uzun süreli bir bakıma ihtiyaç duyacağım konusunda endişelenmenize gerek yok. Gerçekten, ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

David'in kızın elini tutuşu gevşedi ve gözlerinin yuvalarından fırlamak üzere olduğundan emin oldu. Görünüşe göre bu anlaşma onu pek çok ilkle tanıştıracaktı. Hayatında daha önce hiç yatak işlerini aceleyle getirmesini isteyen bir kadınla karşılaşmamıştı.

"Anlamıyorum-"

"Ben geceliğimle kalacağım ve sizin de giyinik olmanızı istiyorum... şey, bilirsiniz."

Boştaki elini sanki bir vazoyu ya da at gübresi yığınına işaret ediyormuş gibi kalçasına doğru salladı. David siki adına hakarete uğraması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Ellerini yüzüme ya da boğazıma yaklaştırmazsan memnun olurum," diye devam etti, sanki ilk sözcükler onu özgürleştirmiş gibi şimdi daha hızlı konuşuyordu. "Her zaman yüz yüze yatacağız ve... ve lamba söndürülecek."

"Regina, gerçekten seni o yatağa götürmemi ve bir tür ... gibi üzerine atlamamı mı istiyorsun?"

"Damızlık mı?" diye sordu bir omzunu hafifçe silkerek. "Tüm saygımla, Bay Graham-"

"David."

Ona kırılğan bir yarım gülümseme verdi. "David... sözleşmemizde tam olarak böyle olman gerektiği belirtiliyor."

"Ama ben bir fahişeyim. Zevk benim işim ve kibirli görünme riskini göze alarak söylüyorum, yaptığım işte çok iyiyim. Çocuğunuza hamile kalmaktan gerçekten zevk almayı tercih etmez miydiniz? Bu kadar... kişiliksiz olmak zorunda değil."

Pelüş dudakları sert bir çizgiye dönüştü ve bakışlarını adamın çenesinin güneyinde bir yere sabitledi. "Bu işi bu şekilde halletmem gerekiyor. Anlıyor musun?"

Hayır, bu kadını hiç anlamıyordu. Ama ödediği para için David'in onu anlamasına gerek yoktu. Sadece sözleşmeyi yerine getirmek zorundaydı, bu da ona istediğini, tam olarak nasıl istiyorsa öyle vermek anlamına geliyordu.

"Pekâlâ. En azından ceketimi çıkarmak için ısrar edeceğim. Tam hareket kabiliyetine sahip olmam için terzilik çok hassas."

Kadın cevap olarak sessiz ve sert bir şekilde başını salladı, sonra da arkasını döndü. Kadın yatağa doğru giderken David ceketini çıkardı, yavaşça ve dikkatle örtüyü indirdi. Sonra, sırtı hâlâ ona dönükken, sabahlığını silkerek çıkardı. Ağır şam kumaşından beyaz bir gecelik ortaya çıktı. Adam ceketini ocağın yanındaki bir sandalyenin üzerine koyarken, kadın şiltenin üzerine tırmandı ve adama zarif bir ayak, ince bir bilek ve gergin bir baldır sundu. Bu küçük ten görüntüsü onu harekete geçirmeye yetti. Kadın sırtüstü yatarken yatağa yaklaştı, bacakları düz ve birbirine yapıştı, kolları yanlarındaydı.

Yatağa yaklaşp kadının üzerine çıkmadan önce lambayı söndürürken, David kadının sikilmeyi bekleyen bir kadından çok tabuta yatırılmış bir cesede benzediğini fark etti. Bu şansın en kötüsüydü. Onun üzerine çömelmiş, dizlerini kalçalarının iki yanına açmış ve elleriyle onu kavrarken

omuzlarında, onun kokusunun farkına vardı - keskin, temiz ve hafif çiçeksi. Kadınsı. Ateşin loş ışığı gözlerine gölge düşürüyordu ama dolgun dudaklarını, sevimli küçük çenesini, boğazının sütunlarını, yüksek, sıkı göğüslerinin kabarıklığını net bir şekilde seçebiliyordu.

İstemediğini iddia ettiği zevk için ona yalvarana kadar geceyi onunla öpüşerek ve oynatarak geçirmekten memnuniyet duyardı. Ve işte sorun da buradaydı. Aleti şimdiden istekliydi, kadının bedenine girmeye hazırdı. Dahası, parmakları göğüs kafesinden aşağı uzanan düğme sırasını gevşetmek, çıplak tenini okşamak ve görüldüğü kadar saten gibi hissettirip hissettirmediyi öğrenmek için kaşınıyordu. Ağzı, çenesinin hemen altındaki deri parçasını öpmek, meme uçlarını ağızına almak, diliyle uyluklarının arasındaki vadide sevişene kadar karnından aşağıya doğru öpmek için sulanıyordu.

Yutkundu, hayal gücünden başka bir şeyle uğraşmadan kendini bu duruma sokmuştu. David onun gözlerini üzerinde hissetti, onun başlamasını beklerken gergin uzuvlarında dolaşan endişeyi kaydetti.

Hareketlerini yavaş ve kasıtlı tutarak, elbisesinin eteklerini kaldırmaya başladı. Dizlerinde durdu ve parmaklarını her bir yumuşak yarığın arkasına geçirerek onları eğilmeye zorladı. Kadının görmesine izin verdiği azıcık şey ortaya çıkınca David nefesini tuttu. Biçimli baldırlar, yumuşak kalçalar, yuvarlak kalçalar ve -yukarıdaki tatlı Tanrı- bacaklarının arasındaki tüylü bukleler. Ay ışığı, kaymaktaşıdan kalçaları ve tam onların arasında, güneş patlamasını andıran zıt bir saç tutamını aydınlatıyordu. Bakır ve fildişi; öyle çekici bir kombinasyondur ki, dudaklarını kızın amının gizli, pembe etine bastırabilmek için o anda göbeğine gömülmek istiyordu.

Bunların hiçbirisi olmayacaktı, bu yüzden bu düşüncüyü zihninde çok derinlere kök salmadan bir kenara itti. Bir elini bir kalçasından aşağı kaydırды, hafifçe bastırarak açtı, sonra diğerini. Regina onun altında kıpırdamadan yatıyordu ve görünüşe göre zorlukla nefes alıyordu. Regina ona bakmıyordu bile. Regina'nın gözlerini net olarak seçemiyordu ama tavana sabitlenmiş olduklarını anlayabiliyordu. Sessiz bir şekilde beklerken elleri geceliğinin kıvrımlı kumaşını kavramıştı.

Bir eli hâlâ uyluğunun iç kısmında dururken, başparmağını buklelerin arasından kaydırды, zarif kıvrımların ve açıklığının gergin çemberinin üzerinden fısıldadı. Adam yukarı doğru hareket edip zevk tomurcuğunu aradığında keskin bir nefes çekti, sonra başparmağını nazikçe bastırduğunda irkildi.

"Ben ... yapmamalısın ..."

"Şşşt," diye mırıldandı, başparmağını bir kez daha klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Islak olursan daha kolay olur. Henüz hazır değilsin."

Asla olmayacağını hissediyordu ama David onu rahatsız etmemek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Altında bir tahta parçası gibi yatarken ve belli ki ilgisinin bir an önce sona ermesini isterken bu çok saçma bir düşünceydi. Rahatsız değilse hiçbir şey değildi.

Bu kadının yanında olmak çok garipti; o kadar sıcak ve canlı görünmesine rağmen bir şekilde soğuk ve içine kapanıktı. Kocasına ona hiç zevk vermemiş miydi? Eğer Regina orada uzanıp klitorisini okşarken kocasının orada oyalanmasını istemeseydi, bunu yapmış olamazdı.

David başparmağının ucunu yalayacak kadar geri çekildi, sonra yavaş ve istikrarlı bir şekilde onu tekrar okşamaya başladı. Kadın gerildi, sonra gevşedi, David onu okşadıkça kalçaları genişledi ve doğal ıslaklığını ortaya çıkardı. İlk parmağını kılıfına daldırdı, onu nemli ve yumuşak buldu, farkında olmadan spazmlarla parmağını kavradı. Parmakları geceliğinin etrafında kasıldı ve yüzüne tekrar baktığında, çenesinin sıkıca kenetlendiğini, yavaş ve derin nefesler alırken burun deliklerinin açıldığını gördü.

"Şimdi David," diye fısıldadı, hâlâ ona bakmıyordu. "Lütfen."

Duymak istediği tam olarak bu değildi, birkaç saniye daha geçse tamamen farklı bir nedenden ötürü 'lütfen' diyebilirdi. Ama kadının onu aceleyle getirmeye niyetli olduğu açıktı ve David onun uşağı çağırmasını istemiyordu. Başının olduğu yerde kalmasından hoşlanıyordu.

Birkaç saniye içinde ağzını açmıştı, siki sertleşmiş ve ucundan ıslanmıştı bile. Kadının belden aşağısının çıplaklığını görmek, parmaklarında hissetmek, kokusu... her şey yeterliydi. Kadının kalçalarını kendi kalçalarına bağladı ve aletini ona doğru yönlendirerek dikkatlice içeri soktu. Adam bir hamlede yarısını içine sokarken boğuk bir ses çıkardı, adam geri çekilip daldıkça nefesleri hızlandı ve sertleşti, geri kalanını da ona verdi. Kolları kendini tutmanın zorluğundan neredeyse bükülüyordu, sikinin etrafındaki sıkı sıkışma onun içine çökmek istemesine neden oldu.

Dişlerini sıktı ve kalçalarını yuvarladı, daha derine daldı, kadifemsi kılıfının darbeleri onu okşarken ona sürtündü. Vücudu uysallaşmış, onu kabullenmişti. Yine de kolları yanlarında kaldı ve aynı doğaüstü durgunluk onu pençelerinde tuttu. İçgüdülerini daha fazla uyarılma, dudaklarının tadı, dilinin onunkine sürtünmesi, meme ucunun ağzındaki sert tomurcuğu için haykırıyordu. Gözlerini kapatarak hayal etti

Bunu düzgün bir şekilde yapmasına izin verildiğinde, boğazını yaladığında, meme ucunu sıkıştırdığında, itişleriyle aynı anda klitorisini okşamak için bir elini aralarında çalıştırdığında çıkaracağı sesleri hayal etti.

Kalçaları sarsıldı ve ritmini artırdı, fantezisine sarıldı ve zihninde çılgınca koşmasına izin verdi. Kız onun için canlanıyor, nefes nefese kıvranıyor, sırtını tırmalıyor ve adını haykırıyordu. Bacakları adamın beline dolanacak, onu daha yakına ve daha derine çekecek, onu teşvik edecekti.

David'in gözleri, doruk noktası ona çarptığında açıldı ve geri çekilmek yerine içeri girdi ve bir titreme ile serbest bıraktı, dişleri boğuk bir inilti etrafında sıkıldı. Tohumunun Regina'nın içine sıcak bir şekilde akmasıyla bir an için telaşa kapıldı, ta ki asıl amacının bu olduğunu hatırlayana kadar. Regina'nın ondan istediği *tek* şey buydu.

Yine titriyordu, sonunda David yavaşça bedeninden çekilip topuklarının üzerine otururken ona baktı. Karanlıkta irileşen gözlerinin akını görebiliyordu, sanki yaptıkları şeye o da David kadar şaşırmıştı. Düşüşünü kapatmaya çalışırken elleri beceriksizdi ve Regina geceliğinin eteklerini kalçalarından aşağı indirirken ondan uzağa baktı. Kelimeler bulmaya çalıştı... herhangi bir kelime. Artık her şey bittiğine göre ona ne söyleyecekti? Tatmin olmuş bir kadını göğsüne yaslayıp kucakladıktan sonra yatağına uzanırken, burada boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Belki birkaç öpücük ve okşama, eğer kadın isterse bir takla daha.

Ancak Regina Hurst içine kapanmış, işini yaptıktan sonra onunla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Sen... iyi misin?" diye cüretkârca sordu, kelimelerine sinen belirsizlikten nefret ediyordu.

"Tamam."

Sesi iyi gelmiyordu. Sesi tek kelimedede titremişti. "Regina... senin için bir şey yapabilir miyim? Bir şey getireyim mi? Yapabilirim-" "Hayır, teşekkür ederim David. Şimdi sadece uyumak istiyorum. İstedığın zaman dönebilirsin.

tekrar denemek için kolaylık. Teşekkür ederim."

Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar karşılaştığı en soğuk kovulmaydı. "Elbette. Yarın döneceğim."

"Pekala."

Yataktan kalktı ve geri çekilmeden önce örtüyü Regina'nın üzerine örttü. Regina onu bıraktığı yerde kaldı, başı pencereye dönüktü. Paltosunu alıp omuzlarını silerken David kaşlarını çattı, damağına acı bir tat doldu. Serbest kalmayı başarmasına rağmen, daha önce hiç bir kadının

Hayatından hiç memnun değildi. Kendine şöyle bir baktığında, botlarını bile çıkarmadığını fark ederek irkildi.

Kapıya doğru dönerken kendi kendine, *onun istediği şeyin bu* olduğunu hatırlattı.

Bu düşünce kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı, çünkü David Regina'nın istediğinin cinsel ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair düşüncelerine dayandığını görebiliyordu. Bunu ona kim öğretmişti? Sefil kocası yatağına bu şekilde, karanlıkta ve hâlâ kıyafetleri üzerindeyken, karşılığında hiçbir şey vermeden ondan almak için mi gelmişti? Regina bu yüzden mi bu işin hemen bitmesini istiyordu? Elbette öyleydi. Hiçbir kadın nefes nefese kalmış, terlemiş bir canavarın, ihtiyaçlarını umursamadan onu azdırmasını istemezdi. Başka bir yol düşünemiyordu çünkü kimse ona aksini göstermek için zaman ayırmamıştı.

Tüm bunları zihninde mantığa büründüren David, Powell'ın sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek arkasına bile bakmadan merdivenlere yöneldi.

Kendini sıcak bir banyoya sokma ihtiyacıyla derisi ürperdi. David, fahişelik yaptığı yıllar boyunca bir kez olsun kendini bir nesne, kullanılıp bir yükümlülüğü yerine getirdikten sonra atılacak bir şey gibi hissetmemişti. Arzulanan ve istenen biri olmanın, yatağındaki kadının yüzüne bir gülümseme yerleştirebilmenin keyfini çıkarmıştı. Tutkuyla kızarmış, güneşin sıcaklığı altında yatan bir kedi gibi gerinen ve sırtan bir kadından daha güzel bulduğu bir şey yoktu.

Ancak bu gece, yeni bakıcısının evinden kendini pis ve aşağılık hissederek ve Tanrı bilir ne kadar uzun bir süre boyunca her gece buna nasıl katlanacağını düşünerek ayrıldı. Regina'nın er ya da geç hamile kalması her ikisi için de daha iyiydi.

CH A 9 T k R 

"Bu yazar geçen gün Saygıdeğer Bay R ve eşini kasabada gördü. Sanatkâr beyefendi zanaatı için pigment seçmeye dalmışken, Bayan R bir bebek için tasarlanmış en sevimli eşyalarla oyalanıyordu. Sevgili okuyucu, eğer tavsiyeme uyup yeni evli bayanın Noel'e kadar doğuracağına dair bahse girdiyseniz... Kazandıklarınızı toplama zamanının geldiğine inanıyorum."
-The London Gossip, 7 Aralık 1819

Regina yan döndü ve perdelerin arasından ay ışığının aydınlattığı geceye baktı. Dizlerini göğsüne doğru çekerek kendini olabildiğince küçülttü ve kollarını kendi etrafında. Tüm çabalarına rağmen titremesini durduramıyordu. Üşüdüğünden değil, tam tersi olduğundan. Fahişesinin vücudunun sıcaklığı hâlâ geceliğine sinmişti ve onun kokusu arşafllara sinmişti. Her nefes alışında burun deliklerini dolduruyordu; sandal ağacı ve misk. Boğazı daraldı ve bunun neden gerekli olduğunu kendine hatırlatırken yutkunmaya ve nefes almaya zorladı kendini.

David'in tohumu kalçalarının arasında kaygan ve yapışkandı, az önce olanlardan sonra onu teselli eden tek şeydi. Bu gece, çok istediğı çocuğa gebe kalmış olabilirlerdi. Birkaç bin poundu gözden çıkarmaya yetecek kadar. Yıllarca cinsel ilişkiden nefret ettikten sonra bir erkeğın yatağına girmesine izin verecek kadar. Yıllardır göğsünde yanan tek bir umutla ona katlanmasına rağmen Randolph bundan asla zevk alamayacağından emindi. Eğer onun ilgileri meyve verir ve

seveceği ve benim diyebileceği biri olsaydı, buna katlanabilirdi. Bacaklarını ayırıp karılık görevini yerine getirebilir ve tiksintisini yutabilirdi.

Ancak zaman ve işlerinin sonuçsuz kalması, kocasının çocuk sahibi olamayacağını kanıtlamıştı; bu da ona sefaletten başka bir şey getirmeyen bir hayatın bir başka acımasız koşuluıdu.

Bir elini karnının düz kısmına bastırarak sessizce dua etti.

Lütfen... Lütfen... Lütfen...

Lütfen planının işe yaramasına izin verin ki hayatının geri kalanını yalnız ve hiç olmamış olanın yasını tutarak geçirmek zorunda kalmasın. Lütfen rahminin daha geç değil, daha çabuk hızlanmasına izin ver, böylece cariyesinin ilgisine gereğinden fazla dayanmak zorunda kalmasın.

Regina'nın hâlâ bir espri anlayışı olsaydı komik olurdu. Randolph umutları, gençliği ve tutkusıyla birlikte onu da ezip geçmişti. Erotik zevkler konusunda uzmanlaşmış bir adamı işe alıp onunla yatmaktan hiçbir zevk almamanın eğlenceli bir yanı yoktu.

Yine de... beklediği kadar tatsız olmamıştı. Sinir bozucuydu. Dişlerini sıkıp katlanmaya, onun ilgisine dayanacak kadar zihnini bedeninden ayırmaya hazırđı. Regina'nın stratejisi iyi bir stratejiydi, onu Randolph'la ilgili istenmeyen anıları çağrıştıracak her şeyden korumak için düşünölmüşü.

Loş ışık, aralarında kat kat giysiler, gereksiz dokunuşlara karşı bir kısıtlama, gözlerini istediği zaman açmasına ve ölü kocasına ait olmayan bir yüzle rahatlamasına izin verecek bir pozisyon.

Ancak, Regina'nın umduğu kadar iyi sonuçlanmamıştı. Adamın ona zevk verebileceği konusunda ısrar etmesini beklemiyordu. Randolph'un onu ele alışındaki kibarlığı, yavaş ve metodik bir şekilde onu bedenine kabul etmeye hazır olmasını sağlamaya çalışmasını da beklememişti. Randolph onun kendisini isteyip istemediğini umursamamış, geceliğini ters çevirip zorla içine girmekten başka bir şey yapmamıştı.

Regina ürperdi, David'in uzun, ince parmaklarının kalçalarına dokunuşunu, başparmağının bacaklarının arasında kıvılcımlara ve karnının derinliklerinde bir *şeylerin* sancısına neden olan vücudunun bir kısmına yaptığı baskıyı hatırladı. Daha önce hiç kimse ona bu şekilde dokunmamıştı ve vücudunun böyle bir tepki verebileceğini hiç fark etmemişti. Adamın onu okşarken çıkardığı kaygan sesleri, bir parmağının kanalına girip çıkışını hatırlayınca yanakları sıcacık kızardı.

Onun dokunuşu çok şaşırtıcı hislerin yanı sıra çok utanç verici bir olguya da yol açmıştı. Etkili bir beceriyle okşadığı ve dokunduğu için Regina *ıslanmıştı*. Henüz hazır olmadığını söylerken kastettiği şey bu muydu? İtiraf etmeliydi ki, adamın vücuduna girip çıkmasının yarattığı rahatsızlık, adamın sürtünmesiyle artan kayganlık sayesinde daha kolay hale gelmişti.

Ne kadar garip.

Regina hâlâ hiçbir şey anlayamıyordu. Ne adamın ona gösterdiği özenli muameleyi, ne de adamın ona ilk dokunduğu andan bittiği ana kadar içinde süren şaşırtıcı his savaşını. Zihnini bedeninden ayırmak için kendi kendine uyguladığı izolasyon, tüm çabalarına rağmen paramparça olmuş ve üstündeki adam onun kullanımı için sadece bir araç olmaktan çıkmıştı. *David olmuştu*.

Regina gözlerini kapattığında onu esrarengiz detaylarla gördü; ay ışığı saçlarında parıltıyor, mükemmel, pelüş ağzının hatlarını aydınlatıyor, gömlek kollarının arasından kollarının ilgi çekici dalgalanması, ağırlığını onun üzerinde tutmaktan gergin ve gergin. Dudağını ısırarak, adamın çıkardığı tek sesin yankılarını bastırmak için başını salladı, tam da adamın siki içinde sarsılıp boşalırken. Derin, gırtlaktan gelen hırıltı, çiğliği ve savunmasızlığıyla onu şaşırtmıştı. Regina bir bakış atma cesaretini göstermiş ve adamın görüntüsünden büyülendiğini fark etmişti. Başı geriye eğilmiş, çenesi gerilmiş, burun delikleri açılmış ve gözleri sıkıca kapanmıştı. En çok da adamın başka türlü göremeyeceği bir açıyla eğilmiş çenesi ve çenesinin görüntüsü ilgisini çekmişti. Adam gülünç derecede güzeldi, neredeyse tanrısal ama yine de tamamlandığı an onu bir ölümlünün seviyesine indirmişti. Bu, onun tanık olmamayı tercih edeceği bir yanını ortaya çıkarmıştı.

Kapıya hafifçe vurulduktan sonra Powell'ın derin sesi ahşabın arasından boğuk bir şekilde duyuldu. "İyi misiniz hanımefendi?"

Ona gitmesini ve kendisini düşünceleriyle baş başa bırakmasını söylemek istedi ama Powell'ı bunun için fazla iyi tanıyordu. Sadık hizmetkâr kendisine güvence verilene kadar gitmezdi.

"Ben iyiyim," diye seslendi.

Kısa bir tereddüt ve ardından, "Emin misiniz? Bay Graham yapmadı... Sadece yaralanmadığınızı bilmek istiyorum, ya da..."

Sesindeki belirsizlik göğsünün daralmasına neden oldu, kalbi yıllardır sessizliğini korumaktan başka çaresi olmadan duran adam için acıdı

Randolph ise ona oynanacak, kırılacak, tekrar bir araya getirilecek ve yeniden paramparça edilecek bir eşya gibi davranıyordu. Elinden geldiğince ona iyilik yapmış, çürüklerine soğuk kompres uygulamış, odasına kaçabilmesi için Randolph'un dikkatini dağıtmanın yollarını bulmuş, diğer hizmetkârların bu evin duvarları arasında olup bitenler hakkında sessiz kalmalarını sağlamıştı.

"O işini yaptı ve ben de hiç yıpranmadım," dedi, sesine hissetmediği gücü katmaya çalışarak. Powell başka türlü onu asla rahat bırakmazdı.

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu, çünkü ona sadece iyi geceler diledi. Ağır adımlarla uzaklaşırken Regina rahat bir nefes aldı ve yatağın ortasındaki cenin pozisyonuna geri döndü.

Neredeyse bir saat boyunca uyuyamadı, çünkü gözlerini her kapadığında

David'i üstünde, eğilmiş ve inlerken görüyordu, boynunun kalın sütunu gergindi, dudakları sıkılmış dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılıyordu. Bu ses zihninde sürekli bir nakarat halinde yankılanıyor ve onu hem şaşkın hem de merak içinde bırakıyordu. İhtiyacı olan son şey fahişesinin ilgisini çekmekti.

Onun burada olmasının tek bir nedeni vardı ve o da bunu gözden kaçırmayacaktı. Ne de olsa o bir erkekti. Babası ve erkek kardeşinden, sekiz yıllık evliliklerinin her gününde ona eziyet eden kocasına kadar, en çok güvendiği kişiler sevgiden yoksun soğuk yaratıklara dönüşmüştü. Fahişesinin

kibar ve nazik havasının ona güvenmesi için kendisini kandırmasına izin vermeyecekti. Randolph kibar ve şövalyece davranarak onu kendisine aşık olması için kandırmıştı, daha doğrusu Regina'nın aşk sandığı şeye. Zaman onun yanıldığını kanıtlamıştı ve daha yeni tanıdığı bir adama olan aşkı düğünden sadece birkaç saat sonra paramparça olmuştu. Regina asla bir daha böyle bir hata yapmam.

David Graham'dan istediği ya da ihtiyaç duyduğu tek şey onun tohumuydu ve tohum ne kadar çabuk kök salarsa onu hayatından ve zihninden o kadar çabuk çıkarabilirdi.

REGINA ERTESİ SABAH KAHVALTISINA DAHA YENİ OTURMUŞTU, uşak bir ziyaretçinin geldiğini haber verdiğinde, gece boyunca dönüp durmaktan gözleri kararmış ve yorgun düşmüştü. Kaşığı çay fincanının üzerinde gezdirirken, huzurunu ve yalnızlığını kimin bozduğunu fark ettiğinde keskin bir nefes çekti.

Yumrukları iki yanında kenetlenmiş olan Powell'la bakışlarını değiştirdi, Powell açık kapıya bakarken sanki ötesinde bir tehdit olduğunu sezmişti.

"Ondan kurtulmalı mıyım?"

Kahvaltısına özlemle bakan Regina, davetsiz misafirle yüzleşene kadar tadını çıkaramayacağına karar verdi. "Buna gerek yok Powell. Yine de bana eşlik edersen minnettar olurum."

Adam tek kelime etmeden onun arkasına geçti, yüzünden hissedilir bir gerginlik yayılıyordu. Regina çenesini yukarı kaldırdı ve sırtını dikleştirdi, Tobias Hurst'ün onu beklediği sabah odasına girmeden önce yüzüne dingin bir ifade yerleştirdi. Tobias Hurst, porselen figür koleksiyonunu incelediği şömüne rafından hızla uzaklaştı. Bakışları çarpıştığında Regina'nın nefesi kesildi; merhum kocasının soğuk, ölü gözleri Regina'nın kılere dikilmişti.

Hayır... Randolph'un gözleri değil. Randolph öldü.

Yine de benzerlik esrarengizdi ve gençliğinde Randolph'un yerine geçebilecek bir adamın huzurunda durmak onu her zaman tedirgin etmişti. Şakaklarında gümüşün henüz öpmediği koyu renk saçlar, sert yüz hatları, kısa ama geniş omuzlu bir çerçeve... kuzeni yakışıklı bir adam olmalıydı. Ama tıpkı Randolph'unkinde olduğu gibi, onun ağzında ve gözlerinde de zalimlik ve kötülük çok belirgindi. İçini bir tiksinti ürpertisi kapladı ve midesi bulandı.

"Tobias," diye mırıldandı, başını dik tutarak ve ses tonunu sakinleştirerek. "Bu sabah seni görmek ne kadar... şaşırtıcı. Seni bu kadar çabuk tekrar görmeyi beklemiyordum."

Ceketine uzanırken dudak büktü ve buruşuk bir kâğıt çıkardı; bir mektup. Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı, ancak Tobias'ı kapısına neyin getirdiğini çok iyi tahmin edebiliyordu.

"Beni alay konusu yapmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu, mektubu havada sallarken hışırıyordu.

Regina gözlerini kırıştırarak onun öfkesi karşısında şaşırılmış gibi yaptı. "Neden, Tobias, anlamıyorum. Evlilik yoluyla da olsa biz bir aileyiz. Neden insanların sana gülmesini isteyeyim ki?"

Ona doğru ilerledi ama Powell'dan gelen alçak sesli, uyarıcı bir hırıltı onu geri çekti. Tobias kustu ve kızardı, mesafesini korumaya dikkat etse de hizmetçisine ters ters baktı.

"Bu bir tür şaka olmalı. Benim statümdeki bir adamın her yıl bu kadar az bir parayla yaşaması gerektiğini düşünemezsiniz. Bu çok saçma."

Regina dişlerini sıktı, Randolph'un onu beş parasız bırakmış olmasını diledi. Gidecek bir yeri ya da cebinde tek kuruşu olmayabilirdi ama en azından artık parasından sorumlu olduğu Tobias'a yük olmayacaktı. "Randolph'un yönetimi altındayken aldığın harçlığı düşünürsek, Teklifimi bir lütuf olarak değerlendirebileceğinizi düşünüyorum. Daha önce aldığınızdan daha fazlasını alıyorsunuz."

Ve hak ettiğinden de fazlasını, seni nezaketsiz palavracı.

Tobias, sanki onun söylemediği sözleri havadan koparıp almış gibi, avukatından gelen mektubu havaya kaldırdı ve ikiye böldü. "Bir an için bile burada neler olduğunu göremediğimi düşünme. Onun sahip olduğu her şeyin sana miras kalmasının hiçbir anlamı yok ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ben onun karısıydım."

Tobias homurdandı ve gözlerini devirdi. "Peki senin yatağına gelme zahmetine bile katlanamıyorsa bu onun için ne ifade ediyordu?"

Powell hızlı bir nefes çekti ve Regina azı dişlerini sıkmayı bırakmazsa toza dönüşecekmiş gibi hissetti. Ona o mektubu nereye sokabileceğini, kendisi, mirası ve sefil evliliği hakkındaki düşüncelerini söylememenin tek yolu bu gibi görünüyordu.

"Eğer yıllık maaşınızdan memnun değilseniz, size bir iş bulmanızı önerebilir miyim?"

Tobias'ın yüzü bir elma kadar kızardı, kâğıdın parçalanmış kalıntıları elinden düştü. Powell bu kez onu durduracak kadar hızlı davranmadı ve bir eliyle Regina'nın üst koluna sarıldı. Adam Regina'yı kendine doğru çekerken Regina'nın alarm çığılığı boğazında düğümlendi.

"O vasiyetnamede sahtecilik yaptın ya da ölürken aklını karıştırdın," diye hırladı, ağzından tükürükler saçılıyordu. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama yalan söylediğin için seni ifşa edeceğim-"

Sözleri, Powell'ın iri kolunun omzunun üzerinden çarpıcı bir yılan gibi belirip avucunu Tobias'ın boğazına çarpmasıyla kesildi. Powell diğer adamı kapıya doğru itip neredeyse ayaklarından kaldırırken Regina ikiliden uzaklaştı. Kanı buz tutmuştu ve Tobias'ın dokunduğu yer dışında her yeri uyuşmuştu. Parmaklarının kavurucu izi elbisesinin kolunu ve kolunun etini kemiğe kadar yakmış gibiydi. Ancak, kendine baktığında her şeyin sağlam olduğunu gördü. Adam bir iz bırakmış olabilirdi ama kızın açık teni her zaman kolayca morarmıştı.

Yüzüne bir avuç içi çarpmadan hemen önce aynı şekilde tutulması, duvarlara ve mobilyaların üzerine itilmesi gibi anılar sel gibi akarken, görüşünü kaplayan karanlıkta nefes alması yarım dakika sürdü. Sesini bulup Powell'ı durdurmazsa, adamın kuzenini öldüreceğini anlaması için bir yarım dakika daha geçti.

"Powell, bu kadar yeter," demeyi başardı ama şu anda iki adama da bakamıyordu. Şiddet etraflarındaki havada ağır ağır asılı duruyordu ve Regina bundan kaçmaktan başka bir şey istemiyordu. "Sanırım Tobias davranışının affedilemez olduğunu şimdi anlıyor. Hâlâ yapabiliyorken gitmesi için ona fırsat vermeliyiz."

Tobias'ın boğulurken çıkardığı guruldama sesleri kesildi ve ardından giysilerin hışırtısı geldi. Regina gözlerini duvar kağıdına sabitlemiş, nefes alış verişini kontrol ediyor ve hıçkırarak yere yığılmamak için elinden geleni yapıyordu. Bundan daha güçlüydü, yüksek bir sese ve kolunu kavrayan bir ele dayanabilirdi. Zaten çok daha kötülerini yaşamıştı; Tobias onu yıkacak güce sahip değildi.

"Hem benim avukatım hem de sizin avukatınız Randolph'un vasiyetinin içeriğinin sağlam ve yasal olduğu konusunda hemfikir. İtiraz edebileceğiniz hiçbir şey yok ve bu yolda devam ederseniz kendinizi daha da aptal durumuna düşürme riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Size teklif ettiğim cömert maaşla yetinmenizi ve hayatınıza devam etmenizi önerebilir miyim? Oh, ve şimdi mesele beni tatmin edecek şekilde çözüldüğüne göre, sizi gelecekte kabul etmeyeceğimi bildirmeliyim. Benimle iletişim kurmanız gerekirse, bir mektup yeterli olacaktır. İyi günler."

Tobias'ın itirazlarına kulak tıkayan itiş kakış sesleri Powell'ın onu dışarı çıkarmaya başladığını gösteriyordu.

"Hanımımı duydunuz. Gitme zamanı."

Onlar gittikten sonra Regina en yakındaki sandalyeye çöktü ve tuttuğu nefesi bıraktı. Gözyaşlarına boğulmamak için Randolph'un vasiyeti konusunu açtı. Tobias ve geniş Hurst ailesindeki herkes gibi Regina da Randolph'un ona her şeyini, evini, mal varlığını, parasının her kuruşunu ve tüm değerli eşyalarını bıraktığının ortaya çıkmasıyla şok olmuştu. Ev nesilden nesile aktarılmış ve yıllar içinde pahalı mobilyalarla doldurulmuştu; çalışma odasındaki kasada daha önce Hurst kadınlarının sahip olduğu mücevher koleksiyonundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Randolph'un annesi. Bir anda her şey onun olmuştu ve nasıl ya da neden olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Kocasını, atı ürküp onu fırlattıktan sonra yavaş ve acı dolu bir ölüm yaşadı. Hayvan, kaçmadan önce Randolph'u ezmiş, geriye kırık kemikler ve morarmış, çürümüş bir deri yığını bırakmıştır. Hizmetçiler tarafından eve taşındı ve hayatta kalma şansı konusunda iyimser olmayan bir cerrah tarafından tedavi edildi. Regina başucunda durmuş, doktor yaralarının boyutunu açıklarken metanetli ve sessiz kalmıştı. Adam Regina'nın şokta olduğunu düşünüyor gibiydi, çünkü Regina Randolph'u görmeden öylece duruyordu. Bakımıyla ilgili talimatlar bir hizmetçiye verilmişti ve cerrah 'hassas sinirleri' için bir tonik bile bırakmıştı. Kocasının kırık bedenini görmenin nazik bir kadının dayanabileceğinden çok daha fazla olduğunu düşünerek Regina'yı hasta odasından kovmaya çalışmıştı.

Ne kadar saçma bir fikir. Ama o zaman doktor neden Randolph'a sadece sessiz bir sersemlik içinde bakabildiğini anlamamıştı. Kocasının şişmiş ve rengi atmış yüzünün görüntüsü onu hipnotize etmişti, parçalanmış uzuvların ve her nefes için çırpınan bir göğsün yıkıcı güzelliği onu esir almıştı. O anda Randolph'un nasıl olup da kendisini korkutabildiğini merak etti. Randolph daha önce çok büyük, çok korkunç görünüyordu - onu ezmeye kararlı, doğanın yok edilemez bir gücü. Ama adamın hırıltılı nefeslerini dinleyip kırık parmaklarını ve çarpık burnunu incelediğinde, onu acınacak halde bulması onu şaşırtmıştı.

Powell hariç herkesin odadan çıkmasını emrettikten sonra, uzun bir süre kıpırdamadan ve konuşmadan Powell'a bakmış, tüm yaralarını gözden geçirmiş ve zihninde saymıştı. İlginç bir şekilde, yıllar boyunca kendisine açtığı yaraların yanına bile yaklaşamıyorlardı. Yine de, işte oradaydı, alçalmış ve onun ve onun istismarına tanık olan ve çoğu zaman kendileri de bunun diğer ucunda olan hizmetkârların merhametine kalmıştı. Bu evde Randolph'un yavaş ve dayanılmaz bir şekilde ölmesini umursayacak tek bir kişi bile yoktu.

Regina adamın yattığı yatağa yaklaştı, örtünün altında acınası bir yığın vardı. Geniş, yalvaran gözlerle ona bakıyor, çenesi ağlayacakmış gibi titriyordu. Tek kelime etmemişti ama Regina onun bakışlarındaki gerçeği açıkça görüyordu. Hayatının onun ellerinde olduğunu biliyordu - o anda yüzüne bir yastık bastırabilirdi ve ona karşı koyacak gücü olmazdı. Cazibesi neredeyse karşı konulmaz olmuştu. Niyeti

Çünkü Powell bile buna uygun davranmış, kimse günahına tanık olmasın diye kapıyı kapatıp kilitlemişti.

Ama sonra ani bir sükûnet duygusu kapladı içini ve Regina sadece gülebildi. Randolph'un hayatının sönmeye yüz tutmuş alevini söndürme gücüne sahipti ama bu asla onun kötü muamelesini telafi etmeye ya da geçmişini değiştirmeye yetmeyecekti. Aksine, hayatının geri kalanında suçluluk duygusuyla boğuşacaktı ve Randolph öldükten sonra onun hayaletiyle yaşamaya hiç niyeti yoktu. Ondan tamamen kurtulacaktı.

"Senin acınası varlığına son vermek için harcayacağım enerjiyi boşa harcamam," diye fısıldadı onun bakışlarını kırmadan. "Sanırım kaderine Tanrı'nın karar vermesine izin vermeyi tercih ederim. Ama şunu bilmelisin ki, yaşasan da ölsen de... bana bir daha asla el kaldıramayacaksın."

Randolph birkaç gün daha hayatta kalmasına rağmen, bunlar ona söylediği son sözler olmuştu. Her türlü ihtiyacını karşılamaları ve gerekirse cerrah çağırımları için bir grup hizmetçiyi görevlendirmişti. Regina daha sonra Randolph yokmuş gibi hayatına devam etti - Randolph yatağından çıkamazken ve her adımını takip ederken bunu yapmak kolaydı. Avukatı aniden çağırılmıştı ama mal mülk ve para meseleleri Regina için hiçbir şey ifade etmiyordu. Eğer kendisine bir çeyiz ve ev verilecekse, öyle olsun. Verilmezse, geçinmek için başka bir yol bulacaktı. Kaçınmaya kararlı olduğu tek şey, kötü muamelesinin boyutlarını bilmelerine rağmen onu Randolph'a terk eden ailesine sürünerek geri dönmektir.

Randolph'un ölümünden birkaç gün sonra mirasa konduğu haberi, kocasının bir at tarafından ezilerek öldürüldüğünü öğrenmekten daha sarsıcı olmuştu. Başka bir kadın böyle bir güvenceye kavuştuğu için sevinebilirken, Regina servetini bir yük olarak görüyordu. Kiracılarına ve topraklarına bakmayı umursadığından değil. Randolph'un temsilcisi onun adına bu işlerle ilgileniyordu ve şu ana kadar onun yeterliliğinden şüphe duymak için hiçbir nedeni yoktu. Ancak Randolph bazı endişelerini hafifletmiş olsa da, başka endişeler de yaratmıştı: ailesi. Tobias en ısrarcı olanıydı ve vasiyetin geçerli olduğunu kabullenemiyordu. Randolph'un yaşayan en yakın erkek akrabası olarak her şeyi almayı bekliyordu ve şimdi kendini aldatılmış gibi hissediyordu.

Powell, "Gitti hanımefendi," diyerek kadının dikkatini kapıda beliren adamın olduğu yere çekti. "Size dokunacak kadar yaklaştığı için üzgünüm. Bir daha olmayacak."

Onun iyiliği için gülümsemeye zorladı ama Powell'ın kandiğından şüpheliydi. "Hiçbir şey düşünme."

"Özür dilerim hanımefendi, ama çoğu gün düşünebildiğim tek şey bu. Yeterince terörize edildiniz ve ben bunu durduracak güçte değilim. Hayır, aciz değil... korkakça."

Regina ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Powell'ın iri, sert ellerini kendi ellerinin arasına alarak onun karanlık gözlerinin içine baktı.

"Randolph'a karşı hareket etseydin, seni tutuklatır ve benden alırdı. Düştüğümde ayağa kalkmama yardım edecek ya da kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kim olabilirdi? Kıvrılıp ölmek istediğimde yaşama isteğini başka nerede bulabilirdim? Hayır, Powell... sen yakınımda kalarak, elinden geldiğince bana yardım ederek ve bana her gün bakabileceğim nazik bir yüz vererek yapman gerekeni yaptın. Randolph benden nefret etmiş olabilir ve komşularım beni hiç tanımamış olabilir ama dünyada beni önemseyen tek kişi sendin ve her şeyi sana borçluyum."

Güçlü bir yutkunmayla boğazı dalgalandı ve bir an için gerçekten gözyaşı dökecekmiş gibi göründü. Regina öyle olsaydı bunu bir mucize sayardı, çünkü adam duygularını nadiren gösterirdi. Her zamanki gibi kendini toparladı ve Regina'nın ellerini sıktı.

"Ben de sana aynı şeyi borçluyum. Sanırım bu birbirimize borçlu olduğumuz anlamına geliyor."

Bu kez ona verdiği gülümseme gerçektir; nadir bir ifadeydi ama herkesten daha kolay ortaya çıkıyordu. "En azından müstakbel Bayan Powell'la tanışana kadar."

Kulaklarının ucu kızardı ve başını salladı. "Hayır hanımefendi. Sizin için de aynı şey geçerliyse burada mutluyum."

"O halde kalmalısın. Ancak, bana nasıl hissettireceğini düşünürseniz düşünün, bu durum değiştiği anda beni bilgilendireceğinize söz vermelisiniz."

Kız onun gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordu ama o sadece başını salladı ve ellerini bıraktı. Sonra da onu sabah odasından çıkarıp bekleyen kahvaltısına götürdü. Başka bir uşak çayını tazelemişti ve şimdi de önüne yeni bir tabak koymuştu, yumurtaların buharı yükseliyordu.

Tobias'la olan talihsiz meseleyi hallettiğine göre iştahı yerine gelmişti, peçetesini kucağına bıraktı ve ilk lokmasını afiyetle yedi. Günün geri kalanı daha iyi olacaktı, Regina bundan emindi. Gelecek onun olacaktı ve planları hazırды. Geriye kalan tek şey

Yapması gereken tek şey, sonunda o son eksik parçaya, onu bütünleştirecek şeye sahip olmayı ummaktı.

çnc bir dilim kızarmış ekmeği yağlayarak, hemen iki kişilik yemeye başlamanın zararı olmayacağına karar verdi.

OceanofPDF.com

David arabasından indi, Londra'nın en kötü gecekondu mahallelerinden birinin sınırlarına henüz varmıştı. Birkaç gün önce sahip olduğu her şeyi satmak için gelmişti.

bir fiyat getirecekti. Avukatı onun yokluğunda şehirdeki evi için bir alıcı bulmakla meşguldü. Mütevazı bir otelde oda tutan David, tapunun yeni sahibinin adına devredilmesini sağlamıştı. İki gün boyunca faytonunu, çiftliğini ve sahip olduğu her mücevheri satarak ailesinin kışı geçirmesine yardımcı olacak oldukça yüklü bir meblağı bir araya getirdi. Londra'da uzun süre kalmaya niyeti yoktu, çünkü Lancashire'da ilgilenmesi gereken işler vardı ve bunların arasında Regina Hurst de vardı.

Ancak dün gece aldığı not, Benedict'le şafak sökmeden Seven Dials'da buluşmak için acele etmesini söylüyordu. Arabasını Londra'nın en tehlikeli mahallelerinden birinin ortasına sürmek istemeyen David, yolun geri kalanını yürümeyi tercih etti. Elleri paltosunun ceplerinde, başı eğik ve çenesi atkısının sıcaklığına gömülmüş bir halde, çoğu tamamen yağmurdan oluşmayan su birikintilerinden oluşan gerçek bir mayın tarlasından geçti. İnsan ve hayvan dışkısı ile yıkanmamış bedenlerin pis kokusu boğazını bulandırsa da onu bastırdı ve yoluna devam etti. Gözlerini ileriye dikerek gölgelerden gelen ayak seslerini, öksürükleri ve acı iniltilerini duymuyormuş gibi yapmak için elinden geleni yaptı. Yankesiciler, dilenciler ya da düzensiz sarhoşlar tarafından saldırıya uğrama tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığından emin değildi ama David bunu öğrenmemeyi tercih ederdi.

Benedict'in Seven Dials'da ne işi vardı? Pek de parlak olmayan şöhretine rağmen bu adam, fahişeler ve sarhoşlarla dirsek temasında bulunmasına gerek olmayan müstakbel bir vikonttu. Haftalardır Londra'dan uzakta olan David'in neler olup bittiği ya da Londra Dedikoduları'nın nasıl ele alındığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun ne hakkında olduğunu varsaymak zorundaydı.

Uzaktaki ışığın parıltısını takip ederek yedi dar sokaktan birinden aşağı inip gecekondu mahallesinin dairesel merkezine ulaştığında varsayımının doğruluğu kanıtlandı; burada tek bir sütun grimsi gökyüzüne doğru yükseliyor ve tepesini altı güneş saati süslüyordu. Bu kulenin dibinde, birçoğu ellerinde meşaleler tutan geniş omuzlu adamlardan oluşan bir çember duruyordu. Titrek alevler ışıklarını, ortalarında durmuş elindeki bir şeye bakan Benedict'in üzerine tutuyordu.

David yaklaşmak için adımlarını hızlandırdığında, adamlar ayrıldı ve David bir grup genç oğlanı gördü. Kirli, yıpranmış giysiler ve yırtık pırtık şapkalar giymiş bu çocukların yaşları muhtemelen yedi ile on üç arasında değişiyordu ve her biri Benedict'in dikkatli gözleri altında büyük bir arabaya bir şeyler yüklemekle meşguldü.

Adamlardan ikisinin bıraktığı boşlukta durakladığında, bunların deste deste gazeteler olduğunu fark etti. David'in tahminine göre burada *The London Gossip*'in yüzlerce kopyası vardı ve her biri kaba aracın içine istiflenmişti. David'in orada durduğunu fark eden Benedict sırtarak ona el salladı.

"İşte buradasın. Gel... planımın dehasına tanık ol."

Yırtık gömlekli ve yamalı pantolonlu bir delikanlının etrafından dolaşan David, Benedict'e doğru ilerledi. Yolda ikinci bir vagon fark etti, bu vagon kaba, çuvallarla doluydu ve gizemli içeriklerle dolup taşıyordu.

"Neler oluyor? Sabahın gün ışığından önceki her saati hakkındaki fikrimi biliyorsun. Bu saatte uyanık olmak hiç doğal değil."

Benedict içten bir kahkaha atarak skandal sayfalarından birini ona doğru itti. "İnan bana dostum, bunun için erken kalkmaya değerdi. İnsan her gün bir avuç altın ve bir araba dolusu yiyecekten başka bir şeyle çılgın bir kadını engelleyemez."

David, Benedict'in emirlerini yerine getirmek için koşuşturan ve çoğu acınacak derecede yarı aç görünen çocuklara bir bakış attı. Üzerinde bugünün tarihi olan *The London Gossip*'in kopyasına bakarak okumaya başladı.

Kaşları çatıldı ve ağzı açık kaldı, çünkü Centilmen Kibarların iş yapma biçimlerinin oldukça doğru bir tanımını özümsemişti

-Bir modacı dükkânının arkasındaki buluşmalardan, gizli buluşmalara, sözleşmelere ve erkeklerin bir gece için hiçbir ücret ödemedi iyiliklerinin alınabileceği gürültülü partilere kadar.

"Tanrı aşkına... bunları uydurmuyor, Ben. Hepsi doğru."

Benedict elindeki buruşuk kâğıdı diğerlerinin üzerine attı. "Madam Hernshaw'un evini boşalttığımızdan ve Millie'nin partilerine katılmayı bıraktığımızdan beri artık öyle değil. Dedikoducu sürtüğe bunu söyleyen kişiyi bulacağım ve yapacağım son şey olsa bile çenesini kıracağım. İstedğim son şey, onun üzerine dikkat çekmek."

David alaycı bir huff çekti. "Millie'nin alışık olduğu bir şey varsa, o da incelemedir."

"Haklısın. Yine de bu ayrıntıların kamuoyuna yansımaları engellersem, kimliğini ortaya çıkarıp onu susturana kadar olaya karışan herkesi koruyabilirim."

Elindeki gazete nüshasını yoldan geçen bir çocuğa uzatan David kaşlarını çattı. "Henüz bir şey yok mu?"

"Millie hâlâ araştırma yapıyor ama ben sabırlı bir adamım. Bu arada, burada dostlarım var."

Tam o sırada, yukarıda bahsi geçen arkadaşlardan biri şapkasının altından kirli sarı saç tutamları görünerek karşılarına dikildi.

"Bu sonuncusuydu, şef!"

"Aferin. David, sana iyi arkadaşım Oliver'ı tanıtırabilir miyim? O ve ben zorlu bir başlangıç yaptık ama aramızdaki farklılıkları giderdik ve birlikte çalışmaya karar verdik."

David bir an için Benedict'in iddiası karşısında şaşkına döndü. Ama sonra Ben'in, Londra Dedikodusu'nun emrinde çalışan bir grup haydut tarafından bir ara sokakta saldırıya uğramasıyla ilgili hikâyesini hatırladı. Dedikodu köşesi dağıtıcısı olarak çalışan bir çocuğun peşinden giderek kendini o belanın içine atmıştı.

O cevap veremeden, diğer çocuklar ellerini açıp kollarını uzatarak etraflarında toplandılar.

Benedict ceketinin cebine uzanıp bozuk paralarla dolu bir kese çıkarırken, "Pekâlâ, teker teker," diye söylendi. Çocuklar ikişer üçer koşuşturarak parayı bir kenara koyduktan sonra diğer vagondaki doldurulmuş çuvallardan birini aldılar.

David tüm bu olanları sessizce izledi, ta ki iki eksik dişiyle sırtarak Benedict'e şapkasını çıkaran Oliver dış ında son delikanlı da gidene kadar.

"Yarın aynı saatte mi lordum?"

"Evet, ve unutmayın-"

"Evet, şef! Kağıtları teslim ettikten sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"İyi çocuk."

Oliver diğer çocukların peşinden uzaklaştığında Benedict David'e döndü. "Bu çocuklar ve aileleri sefalet içinde yaşıyor ve açlıktan ölüyorlar. Gossip gazetelerini dağıtmaları için onlara haftada bir avuç şilin ödüyor. Karınlarını doyurma vaadiyle sadakatlerini satın alabilmem şaşırtıcı mı?"

David çenesini sıvazladı. "Yani... gazeteleri teslim etmek yerine sana getiriyorlar. Ne kadar süre için?"

"Neyin peşinde olduklarını anlayana kadar." "Sonra ne olacak?"

"O zaman, o çocukların başka bir iş bulmalarına yardım ederim. Ve eğer bu onu durdurmak için yeterli olmazsa, elimde başka araçlar da var."

İnanamayarak başını sallayan David sırtıttı. "Ben, sen bir dahisin. Bir Mart tavşanı kadar delisin... ama yine de bir dahisin."

Benedict kıkırdayarak onun sırtına vurdu. "Bu işi bana bırak, yakında her şey bitecek. Lancashire'a ne zaman dönüyorsun?"

"Sanırım bugün. Evde ilgilenmem gereken işler var."

Ben, onu diğer adamların duyamayacağı kadar uzağa götürerek sesini alçalttı. "Bayan Hurst'le her şey yolunda mı? Değilse söyleyin, size hemen başka birini bulayım. Ya da daha doğrusu Lyons'u işe alırım. Bugünlerde maaşını kesinlikle hak ediyor."

David bakıcısından söz edilince Benedict'in bakışlarından kaçındı. O ilk geceden beri onu üç kez daha ziyaret etmiş ve Lancashire'a döner dönmez yatağına dönmeye söz vermişti. Her randevu bir öncekinin aynısı olmuş, kadın ona bakmadan hareketsiz bir şekilde altında yatmış ve David bu durum onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı. Gerçekte, kadının onun ilgisini ne istediğini ne de bundan hoşlandığını bilmek onu rahatsız ediyordu.

Bu, onun suskunluğunun nedeni kadar gururuyla ilgili bir soru değildi. Bu konu üzerinde düşünmeye başladığında, zihninin onu götürdüğü sonuçlar

tatsızdı. Çünkü meselede ilk düşündüğünden daha fazlası vardı. Randolph Hurst kesinlikle bir zampara ve duyarsız bir kabadayıydı. Ama David onun Regina'yı duygusallığın ötesinde bir şekilde incittiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Bu tür düşünceler Londra'ya gitmeden önceki geceyi zorlaştırmış, David odadan kaçıp dayanabildiği en sıcak suyla kendini temizleyebilmek için bitene kadar saniyeleri saymıştı.

"Regina ve ben yeterince iyi anlaşıyoruz," diye çekingen bir tavır takındı. "Biraz sessiz ve içine kapanık olsa da çok hoş biri."

Benedict'in sırtışı hınzırca bir hal aldı, gözleri meşale ışığında bilmiş ve parlaktı. "Onu kabuğundan çıkarabilecek biri varsa, o da sensin."

Geçmişte olsa David tüm kalbiyle kabul ederdi. Ama Regina böyle bir çabayı takdir etmeyeceğini açıkça belirtmişken bunu nasıl yapacaktı?

Kendi gülümsemesini zorladı. "Çok doğru. Beni çağırttığın için teşekkür ederim. Her şeyin kontrolünüz altında olduğunu biliyordum ama bir planın yürürlükte olduğunu bilmek beni rahatlattı. Peki ya diğerleri?"

"Hugh ve Evelyn siz gelmeden hemen önce Norfolk'a gittiler. Yapması gereken mimari bir manzara resmi var ve Evie olmadan hiçbir yere gitmeyi sevmediğini biliyorsun. Nick ve Aubrey hala düğün seyahatindeler ve en azından birkaç hafta daha orada olacaklar. Nick için belki daha uzun. Geçen hafta ondan bir mektup aldım. Görünüşe göre kendisinden bahsedilen köşe yazısı Paris'te eline ulaşmış."

David yüzünü buruşturdu. "Calliope'nin bunu iyi karşılamadığına eminim."

"Nick'e göre hiç de iyi değil ama Gossip'e ve bilgiyi sızdıran kadına kocasından daha fazla kızgın. Muhtemelen Yeni Yıl boyunca Fransa'da kalacaklar, ancak ona geri yazdığım da endişelenecek bir şey olmadığını söyledim. Adının ajansla ilişkilendirilmesine izin vermeyeceğim. Bunun hiçbirinizin başına gelmesine izin vermeyeceğim." David'in sorgulamadan inandığı b i r şey varsa, o da Benedict'in sözlerinin sarsılmaz gerçekliği idi.

Her zaman takip edileceklerinden emindi hızlı ve kararlı bir şekilde hareket etmelidir.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"S a n m ı y o r u m ," dedi Ben. "Evine git David. Ailenle ilgilen. Leeds, onu arabasına kadar götür, olur mu?"

Meşale taşıyan adamlardan biri diğerlerinden uzaklaşarak David'e sessiz bir baş selamı verdi. Ellerini paltosunun ceplerine sokan David

Yürüyüşüne daha fazla güvenerek ve omuzlarından küçük bir yük kalkmış olarak geldiği yoldan geri döndü. Elbette Lancashire'da kendisini ilgilendiren pek çok şey vardı ama eve dönüş yolculuğu, yanında getirdiği paranın güvenliğiyle daha az sinir bozucu olacaktı. Çok fazla değildi ama ocaklarda kömür, annesi ve kız kardeşleri için parçalanmayan yas giysileri ve çeşitsizlikten kendi boğazını kesmek istemesine neden olmayacak yiyecekler olacaktı.

Otele geri dönerken David'in düşünceleri tekrar Regina'ya yöneldi. Ne yaparsa yapsın, zihninin yörüngesini durduramıyordu. Bu lanet olası bir sorundu. Yatağını bir kez daha ziyaret etme zamanı gelene kadar Regina yokmuş gibi davranmayı tercih ederdi. Bir sorun olmasının yanı sıra, aynı zamanda bir sinir bozucuydu çünkü yeni bir bakıcıya sahip olmanın onu beklenti ve heyecanla doldurmadığı bir zaman düşünemiyordu. Kur yapma aşaması her zaman en sevdiği aşama olmuştu - yeni bir müşteriye öğrenmek, onun bedeninin ve zihninin iç işleyişini anlamak. Regina'da bunların hiçbiri yoktu.

Birkaç hafta içinde çabalarının başarılı olup olmadığını ve kadının bir ay daha ona ihtiyaç duyup duymayacağını öğrenecekti. Söz verdiği gelire ihtiyaç duyan adam, bu anlaşmanın bahara kadar sürmesini istemekle kadının bir an önce hamile kalması için dua etmek arasında gidip geliyordu.

Başını muşambalara yaslayarak gözlerini kapattı ve kaçınılmaz olarak dünyayla tekrar yüzleşme zamanı gelmeden önce çalabildiği kadar çok uyku çalmaya çalıştı.

REGINA, AYRILMIŞ DIZLERİNİN ARASINDA DIZ ÇÖKMÜŞ ADAMA BAKTI.

Yatak odasının loş ışığında. Lancashire'dan on gün uzak kaldıktan sonra David, yükümlülüklerini yerine getirmeye hazır bir şekilde geri dönmüştü. Belirledikleri saatten bir saat sonra gelmiş, mazeret olarak yağmuru göstermiş ve bolca özür dilemişti. Regina, kendisini beklettiği ve bütün gün içinde boğuştuğu endişeyi daha da keskinleştirdiği için ona kızgın olmasına rağmen, David'in özrünü kabul etmiş ve onu yatağına götürmüştü. Yolculuğu sırasında onu çocuk sahibi yapmak için eline geçen birkaç değerli fırsat çoktan heba olmuştu; yine de Regina, adamın onun ihtiyaçları dışında da bir hayatı olduğu konusunda anlayışlı olmak istiyordu. Adam şimdi buradaydı ve o da bundan faydalanacaktı.

Bu gece üzerine yapışan soğuk kış havasının keskin tabakası, sandal ağacı ve doğal, erkeksi kokusuyla karışıyordu. Saçlarını havluyla kurulamıştı ama nemli teller boynuna ve alına doğru, kadının ilgisini çekecek şekilde kıvrılmaya başlamıştı.

Regina gözlerini kapadı ve onun başlamasını bekledi. Bu gece acele etmiyordu, onu ziyaret ettiği son birkaç geceden farklıydı. Geceliğini gelişi güzel çevirmek yerine yavaşça yukarı çekti, parmak uçları bir uyluğunun iç kısmını sıyırdı. Kadın ürperdi, çıplak teni boyunca tüyleri diken diken oldu. Yine de üşümüyordu, tam tersine. Adam, odanın sessizliği içinde nefesi yavaş ve sabit bir şekilde kalçasına doğru ilerlerken, karnındaki ısı alçaktan alevlendi.

Regina'nın ayırık bacakları titremeye başladı, göğüsleri geceliğinin örtüsü altında kabarıyor, alt dudaklarının dikişi boyunca fısıltı yumuşaklığındaki dokunuşuyla nefesi hızlanıyordu. Ne yapıyordu bu adam? Onun bakımında etkili olan hiçbir şey yoktu ve kadın buna bir anlam veremiyordu. Ziyaretleri neredeyse rahatlatıcı bir monotonluğa bürünmüştü ve Regina ondan bazı şeyler beklemeye başlamıştı. Ancak bu geceki dokunuşunda farklı bir şeyler vardı, sanki asıl eylemden önceki anların *tadını çıkarmak* istiyor gibiydi. Regina daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Erkekler, aletlerini sıcak, karanlık bir deliğe sokabilmek için hoşlukları hızlıca geçmeye alışkın değiller miydi?

Sonunda 'zevk noktası' olarak düşünmeye başladığı yeri bulduğunda zihni lapaya dönüştü. Orada asla birkaç dakikadan fazla oyalanmazdı; sadece o utanç verici ıslaklığı kadının derinliklerinden çıkarmaya yetecek kadar. Ancak bu gece, yavaş ve dairesel bir ritim tutturmuş, kadının içinde sinir bozucu titreşimler yaratmıştı. Adam aşağı bastırıldığında bağırsakları sıkıştı ve gözleri açıldı, dudakları ondan durmasını istemek için ayrıldı. Ona zarar verecekti. Dokunuşu çok ... oh, Tanrım. Acımadı. Bu baskı daha önce bildiği ya da hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ayrılmış dudaklarının arasından hırıltılı bir nefes yükseldi ama adam başparmağını hızla gezdirip sinirleri boyunca kıvılcımlar sıçratırken başka bir şey çıkmadı.

David'in bakışları dikkatle bacaklarının arasına odaklanmıştı, bir tutam saç alına dökülüyordu. Gölgeler yüz ifadesini gizliyordu ama David'in dudaklarını görebiliyordu, sanki yeni yalamış gibi ayırık ve kaygandı. Kılıfı havanın etrafında sıkıştı, istemsiz kas spazmları hem şok edici hem de kafa karıştırıcıydı. Sanki bir parçası canlanıyordu, David yetenekli parmaklarıyla onu dürtünceye kadar varlığından haberdar olmadığı bir parçası.

Diğer eliyle pantolonunu açarken okşamaya devam etti ve ritmi hiç bozmadı. Regina kan tadı alıncaya kadar dudaklarını ısırды, panik, korku ve tahrik olmaya çok benzeyen bir şeyle boğuşuyordu. Tüm vücudunu saran ve uzuvlarını eriten bu sıcak, kızarmış his bu muydu? Meme uçları ağrıyordu ve her nefes alışında geceliğinin kumaşı onlara sürtünerek hissi daha da artırıyordu.

David'in sikinin geniş tepesi kadının açıklığına dokunarak hafifçe içeri doğru ilerledi. Regina nefesini tuttu, onu dışarıda tutmak için bacaklarını sıkarak istiyordu, hatta hain kılıfı zonklaya ve istilayı memnuniyetle karşılıyormuş gibi tepki olarak nabız atsa bile.

Sonuna kadar itmedi, itişlerini sıkı tuttu ve en az birkaç santimini verdi. Göğsü ve boğazı havasızlıktan yanıyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Aletinin açısı ve sıkı derinliği, şişmiş başının Regina'nın içindeki bir yere baskı yapmasına neden oldu ve bu da onu yırtan kafa karıştırıcı hisleri artırdı. İçindeki hafif çırpıntılar dalgalanmaya başladığında nefesi şaşkın bir çığlıkla dışarı çıktı ve her yavaş, kasıtlı itişte daha da güçlendi. Tomurcuğunun üzerindeki baskı arttı ve içinden neredeyse acı veren keskin bir zevk patlaması gönderdi. Temas noktasından spiral çizerek bir hançerin vahşi darbesi gibi rahmine saplandı ve bu adama asla açmayı düşünmediği kısımlarını büküp içine işledi. *Hiçbir* erkeğe.

David geri çekildi ve kabzasına kadar itti, pelvisinin Regina'nınkiyle çarpışması ve sikinin derin dalması Regina'nın içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Regina'nın dudakları tiz bir çığlıkla ayrıldı, tüm dünya dönmeye başlarken ellerinden biri David'in yeleşini kavramak için yukarı kalktı.

"Regina," diye inledi, kalçaları içinde olup bitenlerin dokunaklılığını artıran hızlı itişlerle hareket ediyordu.

Konuşamıyor, düşünemiyor ya da vücudunu kontrol edemiyordu. İç organları, nefesini kesen bir ritimle adamın etrafında kasılıyor, özlem dolu memesi adamın tahrik edici başparmağına karşı titreşiyordu. Sırtını kamburlaştırdı ve başını geriye attı, üstündeki adam dışında dünyadaki her şeyi sildi, içini dışına çıkardı ve tüm sinirlerini elementlere maruz bıraktı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, içindeki fırtına dinmeye başladı ama bir anda kesilmedi. Ayak parmaklarını kıvıran ve parmaklarının yeleşinin yakasını sıkıca kavramasına neden olan gerginlik önce gitti ve kadın kemiksiz bir yığın halinde adamın altına düştü. Sonra, ruhunu burkan spazmlar

İçindeki artçı şoklar onu titretti ve nefes nefese bıraktı. Ancak o zaman David işini bitirdi, bir eli yatak başlığına çarparak kadının içine oturdu ve inleyerek ve nefes nefese döküldü, saçları yüzünü kapatacak şekilde başını eğdi.

Regina ilk başta sadece onun altında uzanabildi, az önce olanlar karşısında sersemlemişti ve hala konuşamıyordu. Dünya kendi ekseninde dönüyor gibiydi, tutunacak hiçbir şey olmadan açık havaya düşmüş gibi hissetmesine neden oldu, onu bilinmeyen bir cehenneme düşmekten koruyacak hiçbir şey yoktu.

David'in sert, düzensiz nefesleri başını kaldırıp ağırlaşmış gözlerle ona bakarken yavaşlamaya başladı. Uzun kirpikleri elmacık kemiklerine gölge düşürüyor, dudakları sanki zevkten ısırmış gibi ayrılmış ve kızarmıştı. Alnında bir damla ter parlıyordu. Geniş göğsü, giysilerinin katmanları altında kabarıyor, onlar olmadan nasıl görüneceğini merak etmesine neden oluyordu. Avuçlarının altında nasıl hissedeceğini.

"Hayır," diye bağırdı, ondan kurtulmak için kıvranıyordu. Adam hâlâ içindeydi, yumuşamıştı ama ne olduğunu ve neden kendisine bu şekilde dokunmasına asla izin vermemesi gerektiğini sürekli hatırlatıyordu.

Bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı ve başını hafifçe salladı. "Regina?"

"Kalk," diye homurdandı, adamın göğsüne bastırdı, bacakları çarşafı çarparak adamın cüssesinin altından çıkmaya çalıştı. "Bırak beni, hemen!"

David'in hareketleri ani ve biraz beceriksizceydi, onu itip yatağın ayakucuna doğru süründü. Pencereden süzülen ay ışığı, şaşkın yüzünü ve düşüşünü hızla toparlayan kararsız ellerini aydınlattı. Regina kendini yatağın başlığına yasladı ve geceliğini dizlerinin üzerinden çekerek göğsüne doğru kıvrıldı. Histerik hıçkırıklara boğuldu ve kendisine neler olduğunu anlamaya çalıştı. Cinsel ilişki sırasında böyle duyguların yaşanabileceğini hiç bilmiyordu. Bundan önceki her gece ne bekleyeceğini biliyordu ve hatta seanslarının tahmin edilebilirliğini rahatlatıcı bulmaya başlamıştı. David onun kurallarına göre oynamaya istekli olduğunu kanıtlamıştı ve ezici korkuları biraz olsun hafiflemişti. Ama şimdi... şimdi David'in ona hissettirdiklerini ve bunların ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışırken kararsızdı ve sarsılmıştı.

Hâlâ yatağın diğer ucunda diz çökmüş olan David, sanki köşeye sıkışmış ve saldırmak üzere olan bir hayvan **g i b i** onu izliyordu.

"Regina, sorun ne? Konuş benimle." "Git."

Sanki kadın ona vurmuş gibi irkildi. "Pardon?" "Çık dışarı. Az

önce bana yaptığın şey hakkında konuşmak istemiyorum."

Yere kayarak ellerini kalçalarına dayadı ve alay etti. "Peki ben sana tam olarak ne yaptım? Bana para ödediğin gibi seni becerdim mi? Yoksa bu sefer gerçekten *zevk aldığın* gerçeğinden mi bahsediyorsun?"

Regina yataktan doğruldu, ellerini iki yanında birleştirirken titriyordu. "*Bu ne cüret?* Sana benimle çelişmen ya da şahsıma istenmeyen ilgiler göstermen için para ödemiyorum!"

İki elini karmakarışık saçlarında gezdirerek sinirli bir hırıltı çıkardı. "Madem bu kadar istemiyorlardı, neden bir şey söylemedin? Neden beni uzaklaştırmadın?"

Bir karşılık vermek için dudaklarını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı. Neden itiraz etmemişti ki? David onun her isteğini sorgusuz sualsiz yerine getirmişti ve Regina hiçbir zaman onun yanında kendini tehlikede hissetmemişti. Eğer durmasını isteseydi, Regina duracağından emindi.

Ama yapmamıştı ve nedenini bilmediği için ondan çok kendine kızıyordu.

"Senden yapmanı istediğim şeyin sınırlarını aştın ve bunu sen de biliyorsun," diye itiraz etti, kelimeleri güçlkle fısıldadı.

Bir sandalyenin arkasından paltosunu kaparak ondan uzaklaştı. "Başka ne yapmamı istiyorsun? Şok edici gelebilir ama aslında sen orada bir ceset gibi yatarken seni yatağa atmak hoşuma gitmiyor. Kelimenin tam anlamıyla bitene kadar saniyeleri saydığını *görebiliyorum*. Bundan biraz zevk alırsan ikimiz için de daha katlanılabilir olacağını düşündüğüm için beni affet! Oh, ve sana yaptığım o *şeye* orgazm deniyor. Bundan zevk almayan bir kadınla henüz tanışmadım."

Önce bir kolunu, sonra diğerini paltosuna sokarak, yardım almadan paltosunu giymeye çalışırken homurdandı. Zihninin karışıklığı ve midesinin mide bulandırıcı çalkantısı olmasa, çırpınışları komik olabilirdi.

"Gelecekte benden bu şekilde tepki vermemi bekleme," diye tersledi ve bakışlarını ondan ayırıp odanın diğer ucuna baktı. "Bu bir

anomali, eminim. Hizmetlerinizi takdir edip etmediğim sizi ilgilendirmez. Seni bu yüzden işe almadım."

Adamın ayak sesleri aniden durdu ve kadın onu kapının önünde, eli kapının tokmağında dururken buldu.

"Madam, eğer bana biraz şans verseydiniz, sizi bu yatak odasının duvarlarına tırmandırabilirdim... ve bunu iki elim arkamda bağlı ve gözlerim bağlı olarak yapabilirdim."

"Kibrin hayret verici."

Gülümsedi, bunun etkisi yıkıcıydı. "Bunun gerçekten küstahlık mı yoksa reddedilemez bir gerçek mi olduğunu asla bilemeyecek olman çok kötü. İyi akşamlar, Regina. Dönmem için hazır olduğunda haber gönder."

Arkasına bakmadan kapıyı açtı ve arkasından kapatma zahmetine katlanmadan çıktı. Powell birkaç saniye sonra ortaya çıktı, yüzü ifadesizdi. Yine de Regina onun gözlerinden her kelimeyi duyduğunu anlayabiliyordu.

Mahcup bir halde elini yüzünde gezdirdi. Acaba zevk onu ele geçirdiğinde delirmiş gibi inlediğini de duymuş muydu? Bu düşünce yanaklarının utançtan yanmasına neden oldu.

"Kollarını kırmamı ister misin?" Powell teklif etti.

Adamın sadece yarı şaka yaptığından emin olmasına rağmen boğazından küçük bir kahkaha yükseldi. Yine de adamın esprisi odadaki gerginliğin bir kısmını dağıtmıştı.

"Hayır, bırakın gitsin. O yanlış bir şey yapmadı."

Bunu yüksek sesle söylemek onu daha da kötü hissettiriyordu, çünkü aslında David ona bir şeyler vermeye çalışıyordu. Hatta onun çabalarının nezaketten kaynaklandığını söylemeye cesaret edebilir miydi?

Ne kadar yabancı bir kavram. Powell dışında hiçbir erkek ona kalbindeki iyilikten dolayı bir şey vermemişti. Randolph kesinlikle Regina'nın evlilik yatağında eğlenmesini sağlamak için elinden geleni ardına koymamıştı. Annesi Regina'nın kocasından ilgi ve şefkat beklemesinin yanlış olduğu konusunda ısrar etmişti. Onun işi çocuk doğurmak ve kocasını memnun etmektir. Evlilik ilişkileri ciddiye alınması ve katlanılması gereken bir görevdi, nokta. Babası ve erkek kardeşi, yasalara göre kendisine sahip olan adam hakkında kendilerine şikayette bulunduğu için onu azarlamışlardı.

Randolph'la evlenmeden önce hayat daha basitti ve Regina genç bir kadın, bir kız, bir kız kardeş olarak dünyadaki yerini anlamıştı. Annesi onun üzerine titrerdi ve babası da ona pek iyi davranmazdı.

Ne özenli, ne de acımasızdı. Yıllarca mürebbiyelik yapmasının ve pahalı bir papaz okulu eğitiminin sonucu olan hanımefendi tavırları için onu övüyordu.

On sekizinci doğum gününden önceki aylarda, anne ve babası arasında para yüzünden çıkan tartışmaları duymaya başladığında her şey değişti. Annesi kahvaltıya sık sık kırmızı çerçeveli gözlerle geliyor, Regina'nın bakışlarından kaçınıyordu. Doğum gününün üzerinden çok geçmeden, Regina Randolph ile tanıştırıldı. Randolph'un yakışıklılığı ve cazibesi Regina'yı öylesine büyülemişti ki, çok geç olana kadar ailesinin ne yaptığını fark etmemişti.

Kendi işlerini yoluna koymak için gereken para karşılığında Regina'yla evlenmek, ailesinin ödemeye razı olduğu bedeldi. Regina'nın babası, bir parçası olduğunu bile fark etmediği bir pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeye kararlıydı. Annesi anlayış göstermiş ama kocasının yolundan giderek soğuk ve mesafeli davranmıştı. Bugüne kadar, annesinin yaptığı şeyle başa çıkma yönteminin bu olup olmadığını merak etmişti. Tek kızı yokmuş gibi davranırsa, kocasıyla birlikte şeytanla bir anlaşma yaptıkları ve bunun için çocuklarından birini feda ettikleri gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Gözlerinin arasında bir çarpıntı başladı ve Regina aniden çok yoruldu. Sanki içinde bir şeyler aynı anda birkaç farklı yöne çekiliyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve karmaşık düşüncelerinin içinden nasıl çıkacağını bilemiyordu.

"Ben şimdi yatmaya gidiyorum, sana da aynısını yapmanı öneririm," dedi Powell'dan uzaklaşarak. "Yarın Bay Graham'la aramı düzeltmek için yeterince erken olacak."

Yatak örtülerini düzeltirken durakladı ve Powell'ın kıpırdamadığını görmek için başını kaldırdı. Powell dikkatle onu izliyordu, gözleri sanki onun sözlerinin ve sahte soğukkanlılığının ardını görmeye çalışıyormuş gibi kısılmıştı.

"Sen... onu geri mi istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Elbette. Zaten haftalardır geliyor, kurallarımı anlıyor ve küçük bir tartışma yaşadık diye beni bırakacak kadar zayıf biri gibi gelmiyor bana. Başka birini aramaya gerek yok. Bu sadece görevimi uzatır."

Yavaşça başını sallarken, o karanlık, delici gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Anlıyorum."

Regina boğazını temizledi, gözlerini ondan ayırıp yatağa çevirdi, yatağa uzandı ve işine hazırlandı. Sorgulayan kaşlarını kaldırdığında,

Powell başıyla onayladı ve kapıya doğru uzandı. "Tamam o zaman. İyi geceler hanımefendi." "İyi geceler, Powell."

Adam gittikten sonra yatağa tırmandı ve çarşafın altına girdi. Çarşafına sinmiş David'in artık tanıdık gelen kokusunu içine çekerken çaresiz bir inilti duydu. Yakın zamanda yaşadığı orgazmın hayali sancıları, bacaklarının arasında kalıcı bir ağrıyla kendini belli etti. Yalnızlığının karanlık konforuna gömülürken Regina, dünyası bir yıldız yağmuru gibi patlamadan önceki anın aciliyetini hatırladı ve ürperdi.

David yaptığı şeyde yanlış bir şey görmemişti ve belki Regina da görmemiş olabilirdi - Randolph'un zalimliği kendini korumasını gerekli kılmadan önce. Bunu yıllarca duygularına hakim olarak ve kontrol edebileceği şeyleri yöneterek yapmıştı. Buna kendi bedenine hâkim olmak ve güvenlik duygusunu korumak da dâhildi. David'in gezinen elleri ve vücudunu ustaca kullanması bunu o kadar kolay bozmuştu ki bu onu korkutuyordu.

Çünkü eğer onun maskesini bu kadar kolay düşürebiliyorsa, başka neler yapabilirdi? David'in ne dediğini takip eden anlarda içini kaplayan karşı konulmaz derecede güçlü savunmasızlık hissine teslim olursa ne kadar kötü yaralanabilirdi? Orgazm. Çok basit bir kelime ve görünüşte anlamsız bir şey. Ve yine de, o çoktan gitmiş olsa bile, Regina kendini ters yüz edilmiş ve savunmasız hissediyordu. Zayıf. Bir daha kimsenin kendisini böyle hissettirmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Ama sonra, uykuya dalmadan hemen önce, Regina itiraf etmek zorunda kaldı

-sadece kendine bile olsa- içinde derinlerde bir şey daha fazlasını arzuluyordu. Bu parçası zevk ve tatmin için nabız gibi atıyor ve özlem duyuyordu.

David için.

"V banyomuz hazır, hanımefendi."

Regina pencereden başını çevirdi ve kayıtsızca ufka bakmaya başladı. Leydisinin hizmetçisi

Kendisi için yeni doldurulmuş olan buharlı küvetin yanında. Rahatsız edici düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, kovalarla içeri girip çıkan uşakları fark etmemişti bile.

"Teşekkür ederim, Mary," diye cevap verdi, pencereden uzaklaşarak. "Gidebilirsin."

Hizmetçi başını hafifçe eğerek geri çekildi ve Regina'yı David Graham'ın hayaleti ile baş başa bıraktı. Dün geceki olaylara verdiği tepkinin yol açtığı çatlağı eninde sonunda onarmak zorunda kalacağını bilmesine rağmen, gününün büyük bölümünü kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışarak geçirmişti. Saatler geçtikçe bu daha da zorlaşıyor, bırakın okumayı, yazışmalarına cevap vermeyi ya da iğne oyası gibi akılsız bir işe dalıp gitmeyi, düşünmeyi bile imkânsız hale getiriyordu. Zihni ne zaman dolaşmaya başlasa, David'e ve kendisini kupkuru hissetmesine neden olan şaşırtıcı karşılaşmaya takılıyordu.

Sabahlığını çıkardıktan sonra, odanın uzak bir köşesine itilmiş aynaya bakmak için durakladı. Onu karşılayan yansıma acınasıydı ve Regina bununla yüzleşmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Flörtleri sırasında Randolph sık sık onun güzelliği hakkında şiirsel sözler söylemiş, Regina'yı ona baktığında üzerinde durmaya değer bir şey bulduğuna inandırmıştı. Sonraki sekiz yıl boyunca kocası bu varsayımı paramparça etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Giyim tarzıyla ya da saçının stiliyle ilgili alaycı sözleri, kadının kendi çekiciliğine duyduğu azıcık güveni de yok etmeye yetmediyse, kocasının pek çok ilişkisi

işe yarayabilirdi. Regina onun birkaç sevgilisine göz koymuş, onlarda kendisinde eksik olan her şeyi görmüştü. Saçları o kadar cıfcaflı ve göz alıcı bir renkte değildi. Umutla parlayan gözler ve Regina'nın kızlığından beri sahip olmadığı türden bir neşe. Modası geçmiş çillerle lanetlenmemiş yüzler.

Bir elini göğsüne bastırarak, ilk birkaç yıldan sonra çok fazla çıkıntı yapmaya başlayan köprücük kemiğini fark etti. Yemek zevki bile körelmiş, yemek yemek zevkten çok hayatta kalmakla ilgili hale gelmişti. Cesaretini kaybetmeden önce Regina kombinezonu omuzlarından itti ve ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Randolph'un kendisini çıplak görmesine neredeyse hiç izin vermemiş, geceliğini yukarı çekip ondan istediğini almasına izin vermeyi tercih etmiş, kumaşı bir kalkan gibi aralarında tutmuştu. Gerçi Randolph'un da onu sikmekten başka bir şeyle ilgilendiği görülmemişti. Bakışları kalçalarının arasındaki ateşli buklelere kaydı ve David'in o en gizli yere niyetli bakışlarını hatırlayınca ürperdi.

Bakışları tüm olayın en şaşırtıcı kısmıydı. Karanlıkta bile onun gözlerindeki ilgi ve merakı fark etmişti, sanki vücudunun meydan okuması bir şekilde onun ilgisini çekmişti. O ışıltılı mavi derinliklerde başka bir şey olduğunu düşünmeye cesaret edebilir miydi? Arzu, belki? İhtiyaç?

Bir erkeğin ona bakıp, verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar alıp götürmekten daha fazlasını yapmak isteyebileceği fikri çok tuhaftı. Bir eliyle ağır bir göğsünü kavradı, başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirirken utanç ezici bir gelgit dalgasıyla üzerine çöktü. Regina buna karşı koydu, bu gizemi hem kendisi hem de yatağına aldığı adam için çözmeye kararlıydı. Kendine dokunduğu yerde bir his karıncalanması alevlendi, meme ucu gerginleşti ve sanki bu dokunuştan daha fazlası için yalvarıyormuş gibi çıkıntı yaptı. Her iki meme ucu da dün gece David içindeyken böyle hissetmişti, sıkı tomurcuklar geceliğine sürtünüyor ve ... bir şey için yalvarıyordu. Meme ucunu hafifçe çimdikledi ve karnının derinliklerine vuran ve bacaklarının arasında bir nabızla biten, içinden geçen sancı karşısında keskin bir nefes aldı.

O yoğun bakışların çıplak tenini okşaması, onu hiç kimsenin görmediği bir şekilde görmesi nasıl bir his olurdu? Kendisine dokunduğu gibi ona dokunur muydu? Dokunursa buna dayanabilir miydi?

Regina aynadan uzaklaştı ve banyoya doğru çekildi. Başını küvetin kenarına yaslayarak gözlerini kapattı. Sağ meme ucu parmaklarının çimdiklemesiyle hâlâ karıncalanıyordu ve cinsel organındaki his, David'in dün gece içinde uyandırdığı şeyin bir gölgesi gibi henüz azalmamıştı.

Gözlerini sımsıkı kapalı tutarak dizlerini küvetin karşı taraflarına değene kadar açtı. Utanç yüzünü ve boynunu sıcakla doldurdu ama yalnızdı, merak ediyordu ve bilmek zorundaydı. Bir elini karnının üzerine koyarak derin bir nefes aldı ve sahip olduğu zavallı cesareti toplayıp hareket etmesine izin verdi.

Teni suyun altında pürüzsüz ve yumuşaktı, kasıklarındaki tüylerin aşınmasıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Uzun bir süre sadece avuç içiyle tümseğini kavrayarak uzanabildi, nefesi kısa ve sert püskürmeler halinde geliyordu. Regina kendine hiçbir zaman pratik olmayan bir şekilde dokunmamıştı. Eğer banyoda değilse, elleri hiçbir zaman o kadınsı kısımlara gitmezdi, zevk verici hisler üretebileceğini fark ettiği kısımlara. Cinsel ilişki hakkında bildiği her şeyi annesinden ve kocasından öğrenmişti ve ikisi de ona *bu konuda* hiçbir şey söylememişti. Kadının sıcaklığı suyun sıcaklığından farklıydı, dikişinin içindeki yumuşak et, vücudunun başka hiçbir yerindeki tene benzemiyordu.

Sonunda keşfetmeye başladı, kılıfının açıklığını ve narin kıvrımlarını izledi... ve sonra nefes kesici bir his patlaması yaratan küçük düğümü. İlk parmağının ucunu oraya bastırdı, his keskinleştikçe karnı sıkıştı. Burası David'in ona dokunduğu, Regina'yı iliklerine kadar sarsan o titremeleri yarattığı yerdi. Onun anısı zihnini doldurdu ve başparmağının hareketlerini taklit etti, daire çizdi ve bastırdı, kendini öğrendi. Kendi dokunuşu David'inkine hiç benzemiyordu ama yine de o gizli yanlarını uyandırmaya yetiyordu. Dudaklarını yumuşak bir iniltinin etrafına sıkıştırması için yeterliydi. Bacakları suyun altında kıpır kıpır oldu ve cinsel organı sanki kendi kalp atışları varmış gibi zonklamaya başladı.

Vücudu başından beri bunu yapabilecek kapasitede miydi? Sadece bilgisizliğin ve cinsel birleşmenin bir kadın için zevkli olabileceğini gösterme zahmetine katlanmayan bir kocanın vurdumduymazlığının acısını mı çekmişti?

Regina, Randolph'un metreslerine karşı farklı davranıp davranmadığını merak ederken ani bir öfkeyle boğuştu. Kocasını kadınları çiçeklere giden arılar gibi kendine çekmişti ve Regina onlardan herhangi birinin nasıl olup da

ona vücutlarını sunuyorlardı. Onun ilgisine maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyordu. Ama belki de tüm gerçeği bilmiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir of çekerek elini geri çekti ve kendini özlem ve kızgınlıkla baş başa bıraktı. Randolph'un ihanetine dair düşünceler bu deneyimi mahvetmiş, keşiflerine neden olan anılara tutunmasını zorlaştırmıştı.

Regina eline bir kalıp sabun aldı ve çenesi ağrıyacak kadar sıkılmış bir halde, sert ve öfkeli hareketlerle kendini keselemeye başladı. Kendini bir eşin olması gereken her şeye dönüştürmüştü; sessiz ve ağırbaşlı, alçakgönüllü ve memnun etmeye istekli. Bu yeterli olmamıştı. Randolph, evlilik yatağından zevk almayı öğrenmesi için onu ikna edecek sabırdan yoksun olduğu için, başka bir kadın olmadığında onu kullanmış ve işi bittiğinde de bir kenara atmıştı.

Yıkama işini bitirip küvetten çıktığında, Regina kendini kararlı bir ruh haline sokmuştu. Randolph'un ölümü ona bir olasılıklar dünyası açmıştı ve şimdiye kadar sadece finansal özgürlüğünü ve istediği çocuğa sahip olma fırsatını düşünmüştü. Ama ya daha fazlası varsa? Ya David'in önerdiği gibi bebeğine hamile kalmaktan zevk alabilseydi? Bu iddia o anda mantıksız gelmişti ama şimdi içini umutla dolduruyordu.

Regina'nın kendisini önemseyen bir erkekle mutlu bir gelecek ya da kalıcı bir aşk gibi hayalleri yoktu. Ama eğer tutkuyu ve zevki yaşayabilecekse, neden bu fırsatı iki eliyle birden yakalamasındı ki?

Uzun bir havluya sarınarak, bir elbise seçmek ve hizmetçisini çağırmak üzere soyunma odasına doğru yürüdü. Hem bir özür dilemesi hem de başka bir teklifte bulunması gerekiyordu. Cesaretini kaybetmeden önce ikisini de yapması gerekiyordu.

DAVID EVE DOĞRU YÜRÜRKEN, GÜNEŞ TEPEYE DOĞRU INMEYE BAŞLAMIŞTI.

Ufuk çizgisi, yorgunluktan ağırlaşmış uzuvlar. Yirmi sekiz yıl boyunca kiracılarının yanında çalışabileceğini hiç hayal etmemişti, büyük bir çiftlik ve malikânenin kendisine miras kalacağını bilse bile. Bir beyefendinin bu iş için kiralayabileceği adamlar olduğunu bilerek yetiştirilmişti ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu. Londra'ya yaptığı yolculuktan önce ve sonra, kendisini babası için çalışmış olan birkaç adamla tanıştıran Bay Stone'un yanında çok zaman geçirmişti. Onların tavsiyesi üzerine koyun sürüsünün yarısını kesmeye karar verdi. Yeterince yemleri yoktu.

Kış boyunca yetecek kadar erzakları vardı, çitlerin çoğu harap durumdaydı ve et ve yün satışı kasasını daha da dolduracak ve çok ihtiyaç duyulan diğer iyileştirmeler için para sağlayacaktı.

Elbette, pek çok erkek evlerinde önemli onarımlar yapmakla meşgul olduğundan ve diğerleri de bu iş bitene kadar çalışmayı reddettiğinden, görev için insan gücü sıkıntısı çekiyorlardı. Stone'un ona koyun kırpmayı, kesmeyi ve parçalamayı öğretme teklifi şaka yollu yapılmıştı ve David'in gönülsüzce kabul etmesi adamı şaşırtmıştı. Asla bir meydan okumadan geri adım atmayan David, kendini bu işe verdi ve hayvan iç organlarının görüntüsü ve kokusu karşısında sadece iki kez midesi bulandı.

Artık her akşam yaptığı gibi eve dönüyordu; soğuğa rağmen terliyordu, gömleği tanımlamaya çalışmak istemediği maddelerle lekelenmişti. Bir su pompasında yıkandığı için en azından elleri, yüzü ve boynu temizdi.

Regina'nın evine zamanında varmak istiyorsa bir an önce temizlenmeli ve bir şeyler atıştırmalıydı. Onu gördüğüne muhtemelen pek sevinmeyecek olan müşterisini düşününce David'in ağzı açık kaldı. O kadını uzun zamandır hiçbir şeyin mutlu ettiğinden kuşkuluydu. David'i rahatsız ettiği kadar, Regina'nın tuhaflıkları arasında yolunu karanlıkta bulmak zorunda kalması da canını sıkıyordu.

Kendisine bunun onu ilgilendirmediğini bilmem kaçınıcı kez hatırlattı. Eğer Regina seansları sırasında ona cansız bir nesneymiş gibi davranmasını istiyorsa, bunu hiç şikâyet etmeden ve düşünmeden yapmalıydı. Ama bu onun doğasında yoktu. Bir kadına bu şekilde davranmak onu *rahatsız ediyordu* ve bu görev için kendini uyandırmakta giderek zorlanıyordu. Bu gece ne kadar yorgun olursa olsun, David bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Ama başarmak zorundaydı ve yaklaştığı evin perişan hali ona bunu hatırlatıyordu. Bu gece Regina'yla yüz yüze geldiğinde özür dileyecek ve Regina'nın istediği gibi davranacaktı; bu onu ne kadar rahatsız ederse etsin. Onu bir kenara atıp başka bir fahişe tutmasını engelleyecek her şeyi yapacaktı.

Kararlı bir şekilde, ön basamakları çıkmak için omuzlarını dikleştirdi... ve kısa bir süre sonra geri çekildi.

Siyahlar giymiş bir kadın kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırmıştı ki, ayak sesiyle iri gözleri kaymaktaşıdan yüzünde dönüp durdu. David hayal gördüğünden emin bir şekilde yorgun gözlerini kırıştırdı. Ama hayır, kapısında duran Regina'ydı.

Kapıda sevimli ve korkmuş görünüyordu. Omzunun üzerinden bakınca, arabasının ve şoförünün yanından onları fark etmeden geçip gittiğini fark etti.

Anlaşmalarını feshetmeye mi gelmişti? Bunu düşününce kalbi sıkıştı. Öyle olsaydı ne yapardı?

"Merhaba David," diye mırıldandı, ateş saçlarından bir tutamı şapkasının içine sokarken. "Kapıyı çalmaya korktuğum için uzun süre burada bekledim. Sanırım bu merdivenleri üç kez inip çıkmış olmalıyım ve ben... şey, senin gelişin kesinlikle kararımı elimden aldı."

Kirlenmiş giysilerine bir göz attıktan sonra inanmayan gözlerini tekrar Regina'ya dikti. "Önümüzdeki bir saat içinde sana gelmeyi planlıyordum. Her şey yolunda mı?"

Dudağını ısırarak, adam yaklaşırken kapıdan uzaklaştı. "Konuşabileceğimizi umuyordum. Eğer şimdi uygunsuz bir zamansa, eve gidebilir ve gelişinizi bekleyebilirim."

"Hayır," diye ısrar etti, onun girmesine izin vermek için geri çekildi. "Bunca yolu geldin. İçeri buyurun. Çay getirteceğim, yıkanmam ve üstümü değiştirmem için bana biraz zaman vererseniz-"

Bayan Moffat'ın yaklaştığını gördü, ziyaretçilerine bakarken gülümsemesi sert ve belirsizdi. "Evinize hoş geldiniz Bay Graham. Siz ve misafiriniz için bir şey getirebilir miyim?"

"Çay harika olur, biraz da yiyecek bir şeyler. Lütfen ben dönene kadar Bayan Hurst'ün rahatına bakın." Loş giriş holünün ortasında duran ve meraklı gözlerle evin görebildiği her yerinde dolaşan Regina'ya baktı. Evi aydınlatmak için kullanılan donyağı mumlarının kokusu ve döşemelerin acınacak hali karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu. Gülümsemeye zorlayarak merdivenlere doğru geri döndü. "Kısa süre içinde döneceğim, söz veriyorum."

Regina sessizce başını sallayarak cevap verdi ve David'i aceleyle geri çekilmesi için serbest bıraktı. Görüş alanından çıktıktan sonra koşmaya başladı, merakı ve annesi ile kız kardeşlerinin Regina'yı keşfetmesini engelleme ihtiyacı onu harekete geçirdi.

Taze enerji her adımını hızlandırırken, uşağını ürküterek odasına girdi. Adam onun geleceğini tahmin etmişti ve sıcak su ile temiz giysiler hazır bekliyordu. David artık kasap dükkânı gibi kokmayana kadar tepeden tırnağa temizlendi. Uşak tam zamanında dönerek David'in aceleyle giyinmesine yardım etti.

Aşağıya döndüğünde, Bayan Moffat'ın salonun dışında durduğunu ve ayrılmış kapılar arasındaki bir aralıktan baktığını fark etti. O sırada

Adamın boğazını temizlediğini duyunca irkildi ve bir eliyle ağzını kapatıp gözlerinde suçluluk duygusuyla dönerek ona baktı.

David kıkırdadı. "Peki siz ne yapıyorsunuz Bayan Moffat?"

Çenesini kaldırarak burnunu çekti. "Sadece bayanı görmek istedim, hepsi bu. Onun bir hayalet olduğunu düşünmeye başlamıştım, insanların ondan bahsetme şekline bakılırsa ve neredeyse hiç kimse neye benzediğini bile bilmiyor. O saçlarla bile güzel küçük bir şey."

Regina'yı bu kadar çekici kılanın saçları ve o sevimli çilleri olduğunu iddia etmek istese de sözlü bir yanıt vermedi. Ancak, ihtiyacı olan son şey Bayan Moffat'ın koşarak annesine gidip David'in komşularını çekici bulduğunu söylemesiydi. Özellikle de ilçedeki herkes Bay Hurst'ün ölümüyle ne kadar zenginleştiğini bildiği için. Annesi uygun bir zamanda kur yapmaktan ve evlilikten bahsetmeye başlayacaktı ve David'in *bunu* konuşarak halledecek ne enerjisi ne de sabrı vardı.

"Lütfen rahatsız edilmediğimizden emin olun."

David, Bayan Moffat'ın kalkmış kaşlarını görmezden gelerek içeri girdi ve kapıyı hızla arkasından kapattı. Regina, ayakları yere çok az değmesine rağmen, yüksek arkalıklı, dolgulu bir koltuğa bir tahtmış gibi oturmuştu. Kolalı etekleri özenle düzenlenmişti, duruşu kusursuzdu, ona bakarken gözlerindeki belirsizlik dışında ifadesi sakindi. Şapkasını çıkarmış, titanyum saçlarının düzgün düzenini ortaya çıkarmıştı; yanağını öpen dağınık tutam, adamın dudaklarını oraya bastırmak istemesine neden oldu.

Ki bu çok saçmaydı. Bu kadın öpülmek, dokunulmak ya da birinin onu tatmin edici bir şekilde sikmesini istemeyen biri olduğunu açıkça belli etmişti. Daha da acısı.

"Umarım sizi fazla bekletmemişimdir," dedi ve onun sandalyesine dik duran bir koltuğa uzandı. "Bir günlük işim beni mahvetmişken varlığıma tahammül edeceğini sanmıyordum."

Çay fincanını tabağına koyarak ona şaşkın bir bakış attı. "Ellerini gerçekten işe koyan pek fazla beyefendi tanımıyorum."

"Evet, hafifletici sebepler falan. Benim yapmayacağım bir şeyi neden başkalarından isteyeyim?"

Fincanını bir kenara bırakıp yenisine uzanırken gözleri biraz daha kısıldı, bakışları daha dalgın bir hal aldı. "Sizin için doldurabilir miyim?"

Teklif e şaşır an adam başını salladı, ancak gözüne çarpan kek ve bisküvi kulesiydi. Yemekler basitti ama Regina iki hafta önce aramış olsaydı ikram edilebilecekler kadar utanç verici değildi. David'e cennetten gelen bir kudret helvası gibi göründüler. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti.

Kadın suyu doldururken, David'e şeker, limon ya da süt isteyip istemediğini sorarak sıradan laflar ettiler. David tüm bu süre boyunca onu izledi, zarif hareketleri ve ince ellerinin narin hareketleri ilgisini çekti. Elleri de kızın geri kalanı gibi solgun ve lekesizdi -ya da en azından görmesine izin verilen kısımları- ve simsiyah kıyafetiyle keskin bir tezat oluştuyordu. Kızın yanakları pembeleşmişti ve David kızın aralarındaki konuyu açamayacak kadar utanıp utanmadığını merak etti. David tabağına bir avuç bisküvi koyup çayından ilk yudumunu alırken, kadın buraya nasıl geldiğinden ve yağmurda mola vermekten ne kadar memnun olduğundan bahsetmeye başladı. David bu fırsattan yararlanarak bisküvilerden üç tanesini mideye indirdi, bu da açlığını yatıştırmaya yardımcı oldu. Ama sonra, daha fazla dayanamadı. Eğer onları eldeki konuya doğru itmezse, bütün gece burada oturacaklarına dair bir his vardı içinde.

"Regina... burada ne işin var? Sizi kesinlikle geri çevirmem ama eminim ikimiz de yas tutarken ziyaretinizin nasıl algılanabileceğini anlıyorsunuzdur. Ayrıca, insanları derneğimizden ne kadar habersiz tutarsak, sizin itibarınız için o kadar iyi olur. Ama bunu size söylememe gerek olduğunu sanmıyorum. Bu da bana buraya kadar gelmenizin bir nedeni olduğunu düşündürüyor, sadece çayınızı yudumlarken bana aval aval bakmak için değil."

Yanaklarındaki pembe çiçekler kızarak derinleşti ve ellerine baktı. "Doğrusu, bu gece geleceğinden emin değildim. Sana bir özür borçluyum David."

Daha dik oturdu, çay ve bisküviler unutuldu. "Aslında özür dilemesi gereken kişi benim. Çok açık konuşun-"

"Ama ben değildim. İtiraf ediyorum, kendime bu anlaşmayı böyle bir konuşma yapmadan halledebileceğimizi söyledim, ama sen ilk düşündüğüm gibi biri değilsin. Sanırım sizi yanlış değerlendirmişim."

Elindeki çayı yüzüne fırlatmış olsaydı onu daha fazla şok edemezdi. Boğazını temizleyen David elindeki fincanı bir kenara bıraktı ve öne doğru eğilerek kadının bakışlarını tuttu. Kendini her zamanki gibi sert ve soğuk bir duruşla tutuyordu. Ama gözleri onu her zaman ele verirdi. Az önce korku ve endişeyle savaşıyor gibiydi ama

başka bir şey daha vardı. Bir kararlılık parıltısı. Ona söylemek istediği her neyse, kendi adına büyük bir metanet gerektiriyordu.

"Tanıştığımızda sana fahişen olarak işimin çok yönlü olabileceğini söylemiştim. Eğer bana bir sır vermek istersen, bunu yapmaktan çekinme. Sırların benimle güvende, Regina. *Sen* de benimle güvendesin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Bunu biliyorum. En azından artık biliyorum. Aldığım tüm önlemler savunmasızlığımdan yararlanabileceğin korkusundan doğdu. Aynı zamanda tecrübeden de kaynaklanıyordu. Gördüğünüz gibi Bay Hurst'le evliliğim mutlu bir evlilik değildi. Hatta mutlu bile değildi."

"Ben de öyle anladım. Bunu duyduğuma üzuldüm."

Başını yavaşça salladı, odanın diğer ucuna bakarken gözleri odaklanamaz hale geldi. Titreyen ellerini kucağında kenetleyerek cevap vermeden önce derin, yavaş bir nefes aldı. "Evlenmeden önce onu çok iyi tanı mıyordum ama bilmem gereken her şeyi öğrendiğimi sanıyordum. Yakışıklıydı, akranları tarafından çok seviliyordu, çekiciydi. Ailem de bu evliliği destekliyordu, özellikle de babam. Çok zengindi ve durumumuz çok kötüydü. Ailemizin kurtuluşu ben olacaktım ama Randolph'un kocam olması benim için o kadar da önemli değildi. Evlenme teklif ettiği gün bana beni sevdiğini söyledi. Gençtim ve erkeklerle çok az deneyimim vardı. Ona inandım."

David onu olabileceği gibi hayal etmeye çalıştı, o tatlı gül goncası ağzı kaşlarını çatmaktan çok gülümsemeye daha yatkındı, gözlerinin yeşili umut ve yaşamla parlıyordu. Onun hâlâ çok genç olduğunu fark ettiğinde, içindeki bir şey bu görüntüye ruhunu karıştıran bir güçle tepki verdi. Böylesine ciddi ve yalnız bir yaratık olmak için çok gençti.

"Düğünden önceki gece annem yatak odasında karı-koca arasında nasıl davranılması gerektiğini anlatmak için yanıma geldi," diye devam etti parmaklarını büküp çekiştirerek ve onun bakışlarından kaçınarak. "Bir kadın kocasına itaat etmeli, onu memnun etmeye çalışmalı ve kocası kendisiyle ilgilenmesini istediğinde onu asla geri çevirmemelidir. Bu çok tatsız bir görev olurdu, ama bir kadının kendisine bakacak birinin güvenliği için ödemesi gereken bedel buydu. Eğer bu işin çabucak bitmesini istiyorsam, kıpırdamadan yatmalı ve onun istediğini yapmasına izin vermeliydim. Bu onu mutlu edecekti ve mümkün olan en kısa sürede ona bir oğul doğurursam çok daha iyi olacaktı. İlk seferinde acıtacaktı ama zamanla daha az acı verecekti. Beni korkutuyordu ama kendime Randolph'la böyle olmayacağını söyledim. Çok nazik davranmış, hatta beni öpmüştü.

bir ya da iki kez. Her zaman nazikti, bu yüzden elbette düğün gecemiz annemin anlattığı kadar korkunç olmayacaktı."

David yutkundu ama ağzını önsezinin acı tadından arındıramadı. Hikâyesinin nereye gittiğini biliyordu ve bunun farkına varmak onu dehşete düşürmüştü.

"Düğünümüz küçük ve sadeydi, kahvaltıya ailelerimiz ve en yakın arkadaşlarımız katılmıştı. Günü onunla yalnız kaldığımda neler olacağı konusunda hem gergin hem de heyecanlı geçirdim, ancak annemin sözleri aklımdan hiç çıkmadı. Zamanı geldiğinde, ben ..."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye ısrar etti. "Regina, eğer konuşmaya dayanamıyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Yeterince iyi anladığımı düşünüyorum."

Gözlerini kırptırdı ve tek bir damla gözyaşı düştü, sonunda ona bakarken çenesi titriyordu, sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Nazik, kibar ya da sabırlı *değildi*. Tamamen farklı bir adam gibi oldu. Ağladığımda ve canımın yandığını söylediğimde, buna katlanmam gerektiği konusunda ısrar etti. Bakireydim, acıması gerekiyordu ve suskunluğum yüzünden mahvolması için çok uzun süre beklemişti. Annemin dediğini yapmak için elimden geleni yaptım ve kıpırdamadan yattım ama canım çok yanıyordu. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ama birkaç dakikadan fazla sürmüş olamazdı. Daha sonra bana iyileşeceğini ve bundan zevk almayı öğreneceğimi söyledi. Uyuyana kadar ağladım, tek başıma. Kendi yatağına geri dönmüştü."

"Bencil herif," diye mırıldandı David nefesinin altından, damarlarına öfke dolmuştu. "Bir kadının ilk seferi bu kadar berbat olmak zorunda değil Regina. O sadece senin için iyi olmasını umursamadı."

Burnunu çekti, bir damla gözyaşı daha yanaklarını ıslattı. "Hiçbir fikrim yoktu, gerçekten. Kendi kendime bunun benim hatam olduğunu söyledim. Ne de olsa annem kıpırdamadan yatmamı söylemişti ve ben bunu yapmamıştım. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağıma ve belki de bu eylemden biraz keyif almaya çalışacağıma yemin ettim. Ama hiçbir zaman daha iyiye gitmedi. Acı hiçbir zaman ilk seferki gibi olmadı, ama bunun dışında hep aynıydı. Yanıma gelir, yatmamı söyler ve sanki damızlık bir kısrakmışım gibi üzerime tırmanırdı. Yatak odama gelişinden korkmaya başlamıştım ve Lancashire'dan iş için ayrıldığında rahatlıyordum. O kadar rahatlamıştım ki, burada bir metres, orada bir aktris, bir dulla ilişkisi olduğunu öğrendiğimde hiçbir şey söylemedim. Eğer o kadınlardan zevk alsaydı, yatağıma gelmesine gerek kalmazdı. Ama evdeyken bana sık sık gelirdi... Sanırım sadece buna hakkı olduğunu hatırlatmak için. Bu eylemden tatmin olmadığımı biliyordu. Umurunda değildi."

David yüz hatlarını geren öfkeyi yumuşatmak için bir elini yüzünde gezdirdi. O piç kurusuna vücudunu ve kalbini emanet etmişti, ama o her ikisini de suiistimal etmişti... Bu tüm ahlak kurallarına aykırıydı. David bir çapkın olarak görülebilirdi ve iyi vakit geçirmek uğruna sikini özgürce sallamıştı ama asla masumları avlamamıştı. Hiçbir zaman bir kadına kendi kullanımı için bir araçtan başka bir şey değilmiş gibi davranmamıştı. Ne tür bir erkek eğlenmeyen bir yatak arkadaşından haz alırdı?

"Anlıyorum," dedi, cevap verebilecek kadar sakın olduğundan emin olduktan sonra. "Sekiz yıl böyle yaşadıktan sonra başka bir erkeğin sana yaklaşmasına izin vermek senin için kolay olmamıştır. Ve o zamandan beri sana bunun böyle olmaması gerektiğini gösterecek kimse olmadı."

"Bunu hiç istemedim... ta ki sana kadar. Seni kabul etmeye hazır olduğumdan emin olmak için gösterdiğin özen bile Randolph'un bana verdiğinden çok daha fazlaydı."

Adamın ağzının kenarları, kadının 'onu kabul etmekten' bahsederken kızarmasından dolayı eğlendi. Sekiz yıldır evliydi ve kadın bir genç kız kadar masumdu.

"Katlanılabilir olması umduğun en iyi şey olmamalı," dedi ve elini onun elinin üzerine koymak için uzandı. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Zevki, rahatlığı ve güvende hissetmeyi hak ediyorsun."

"Sanırım senin yanında kendimi güvende hissedebilirim. Dün gece çok öfkeliydim çünkü nasıl olup da tiksintimi bastırıp bana başka bir şey hissettirdiğini anlayamıyordum. Bende bir sorun olduğunu düşündüm ve belki de Randolph bu yüzden aşık oldu."

David onu yanındaki koltuğa oturttuğunda Regina direnmedi ama hâlâ kaskatı kesilmişti. Yılmayı reddeden David, Regina'nın ellerini tutmaya devam etti ve Regina istemediği sürece ona dokunmayacağını açıkça belirtti. Şimdi onun isteklerini ve çekingen suskunluğunu daha iyi anlıyordu. Elbette ona güvenmemişti. O bir erkekti, tıpkı güvenine ihanet eden ve onu inciten kişi gibi. Ona karşı temkinli olmak için her türlü nedeni vardı.

"Sende yanlış bir şey yok. *Onda* bir sorun olduğunu söyleyebilirim. Yatakta benimle birlikte olan kadın hayatının en güzel anlarını yaşamıyorsa ben de eğlenemem."

Sanki adam az önce Eski Yunanca konuşmuş gibi kaşlarını çattı. "Bu sizin kendi... çabalarınızı azaltmıyor mu?"

Sorusundaki dürüst kurnazlık onu kıkırdattı. Bir kolunu kanepenin arkasına sarkıtıp diğer elini onunkine doladı ve her nefeste onun temiz, hafif çiçeksi kokusunu hissedecek kadar yakınına eğildi. Kadın kıpırdamadı, gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

"Dediğiniz gibi, bu benim çabalarımı *artırıyor*. Gördüğünüz gibi, bir kadın yalvarana kadar, bir an daha beklemeye dayanamayana kadar sikimi ona sokmayı reddediyorum. Vücudunda dudaklarımı değdirdiğimde inlemesine neden olan tüm yerleri bulana kadar. Onu hissetmeyi, kokusunu, tadını öğrenene kadar. Nefes nefese kalıp kıvrana ve onu almam için bana yalvarana kadar. Ve bu beni memnun ediyor, Regina. Onun titrediğini ve çarşafları tuttuğunu görmek, dudaklarımın dokunuşuyla ve dilimin darbeleriyle ıslandığını ve sıcakladığını hissetmek beni mutlu ediyor."

Regina keskin bir nefes aldı, gözleri ağırlaşırken içini bir ürperti kapladı. "Ah..."

"Sizinkini elde edene kadar kendi zevkimi almam. Bu, fahişe olmadan önce de uyguladığım bir kuraldır ve çok ciddiye alırım. Bu anlaşmayı yapma nedeninizin pratik olduğunu anlıyorum ama bu aynı zamanda zevkli olmayacağı anlamına gelmez. Çok fazla şeye katlandınız ve kendiniz için istediğinizi almak için uzanacak kadar cesurdunuz. Neden çocuğunuzun yapımının unutulmaz bir deneyim olmasına izin vermeyesiniz?"

Saç diplerine kadar kızardı ama dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Daha önceki değerlendirmemin arkasındayım. Çok kibirlisiniz."

David sırtıttı. "Sana kibrimin neden hak edildiğini kanıtlamama izin ver."

Cevap verirken sesi alçaktı ama David onun her kelimesine kilitlenmişti.

"Kolay olmayacak ama denemek isterim. Başka biriyle buna katlanabileceğimi sanmıyorum ama gardımı düşürmeye çalışacak kadar beni baştan çıkardınız. Bana karşı sabırlı olacak mısınız?"

"Şimdiye kadar olmadım mı?"

Bu onu güldürdü ama sesi sanki uzun zamandır kullanmamış gibi kısık ve boğuktu. "Sanırım anladınız ve bunun için size teşekkür ederim. Şartlarımın sizin için tatsız olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Dürüst olmak gerekirse bu şekilde olmasını tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

"Artık daha iyi biliyorsun."

Dudakları nefes nefese bir iç çekişle aralandı ve David sanki içindeki tüm hava çekilmiş gibi hissetti. Birden, bir sonraki nefesini bu güzelliğin dikişi içinde bir yerde bulabileceği düşüncesine kapıldı,

dudaklarını büzdü. Kendi kavrayışının ötesinde, kendi iradesinin ötesinde gçler tarafından zorlanarak eğildi. Saçları kızın alnına değdi, burnunun köprüsü kızınkinin üzerinde kaydı ve gözleri kızın gözlerine perçinlendi, kırpmadan.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni pmek. En azından ben bunu yapmak isterdim."

"Ama yapmayacağız... burada değil. Değil mi?"

David onun öpüşmeyi cinsel birleşmenin başlangıcından başka bir şey olarak görmemesinden dolayı eğlence ve öfke arasında gidip geliyordu. Randolph Hurst'n nesi vardı böyle?

"Hayır," diye cevap verdi. "Ve sana öğreteceğim ilk ders, hayatım, öpüşmenin çoğ zaman başka bir şeyin habercisi olarak değil, sadece eylemin kendisinden zevk almak için yapıldığıdır."

"Oh," dedi, sanki onun sözleri aniden ortaya çıkılmış gibi. "Bence bu çok hoş olurdu."

David hiç vakit kaybetmedi. Kadının rızasıyla David aralarındaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirdi. O kadar çok dürtüye kapılmıştı ki, onu ezmek için gereken irade gücüyle sarsıldı. Tüketme, ısırma ve yalama ihtiyaı bir kenara itildi, David onun ağızından yavaş, dolambaçlı yudumlarla içerken titreyen elleri nazikçe onun yüzünü kavradı. abaları, Regina'nın ağızının her fırçasını kendi geçici baskılarıyla karşılayarak, dereceli olarak onun tutuşuna gevşemesiyle ödüllendirildi. Daha derine inmek için başını eğdi, dolgun alt dudağının tadına bakmak için ağızını açtı. Kadın adamın ağızına karşı inledi, koltuğn üzerinde daha da yaklaştı ve ona daha fazlasını sundu, başı adamın ellerinin desteğyle geriye doğru eğildi. Ancak o zaman dilini üst dudağının kıvrımları boyunca gezdirmeye cesaret edebildi, yavaşça ve dikkatlice içeri daldı. Regina onun ağızına doğru soludu ama geri çekilmedi. Ellerini onunkilere dayadı ve dilini onunkilere doğru iterek ona sarıldı.

Bu jestteki nazik masumiyet David'in damarlarındaki kanı ateşledi ve doğrudan sikine doğru koşturdu. Göğsünün derinliklerinde bir yerden gelen saf, çiğ bir ihtiyaç sesi ağızından onunkine doğru aktı. Sanki o ilk tat içgüdüsel bir şeyi harekete geçirmiş gibi, yoğn bir açlık onu iten içe pençeledi.

"Benim için a, Regina... evet, aynen böyle."

Dudaklarını daha da araladı, adam dilini daha derine itip kadının tatlı tadıyla beslenirken parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. Onun kadifemsi trps

Dilinin onunla buluşması, onunla oynaması, bunu nasıl doğru yapacağını öğrenmesi, kasıklarındaki gerilimi neredeyse dayanılmaz hale getirmişti. Regina'nın onu tutarken titremesi, farkında olmadan çıkardığı yumuşak sesler, sırtının hafifçe eğilmesi... bunların hepsi onu paramparça ediyor ve çaresizliğini daha da artırıyordu. Kendi evinde değil de Regina'nın evinde olsalardı, muhtemelen Regina'yı şimdiye kadar sırt üstü yatırmış, geri kalanının da ağzının tadı kadar güzel olup olmadığını keşfetme yolunda ilerliyor olurdu.

David kontrolünü kaybetmeden önce geri çekildi, sadece annesi ya da kız kardeşleri tarafından yakalanabilecekleri için değil. Regina'ya geçmişte diğer kadınların ona yaptığı gibi kolayca saldıramayacağını unutmamasına asla izin vermeyecekti. Regina'yı yavaş ve nazik bir şekilde ele alması ve kendi arzularını -en azından şimdilik- dizginlemesi gerekiyordu.

"Ne kadar tatlısın," diye mırıldandı ve sözlerini son bir kısa öpücükle noktaladı.

Regina inledi ve David'in kıkırdamasına yol açacak şekilde dudaklarını kovaladı. Regina'nın az önce ne yaptığının ya da şu anda nasıl görüldüğünün farkında olduğundan şüpheliydi; dudakları şişmiş ve kayganlaşmış, göz kapakları ağırlaşmış, yanakları kızarmıştı. Saçının bir tutamı yanağına yaslanmıştı, alev kırmızısı bir baştan çıkarma sarmalı. Hayatında hiç bu kadar nefis bir manzaraya tanık olmamıştı.

"Ben... um... teşekkür ederim."

Bir öpücük daha kondurmak dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu, bu seferki onun sevimli burnunun ucuna. "Bana henüz teşekkür etme. Sana öğreteceğim daha çok şey var."

"Yarın akşam," dedi. "Evime döndüğümüzde saat çoktan geç olmuş olacak ve bu akşam zaten zamanınızın çoğunu aldım. Akşam yemeğine ve dinlenmeye çok ihtiyacınız olmalı."

David bu göreve fazlasıyla hazır olduğunu iddia etmek istiyordu ama karnı ve ağrıyan başı ona aksini söylüyordu. Bir gece dinlenmek onu kadına daha iyi hazırlayacaktı. "Yarın gece o zaman."

Regina'nın dudakları küçük bir gülümsemeyle seğirdi. "Eğer bu öpücük beni nelerin beklediğinin bir göstergesiye, şimdiden ilgimi çektiğini düşünebilirsin."

Kapıya giderken şapkasını aldı ve David onu bekleyen arabasına kadar geçirdi. Şoför lambaları yakmış, sarı bir ışık çemberiyle aydınlatmıştı.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Seninle yüzleşmekten korkuyordum ve sen bir şekilde konuşmamızı katlanılabilir hale getirdin. Sana minnettarım David."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Ne dediğimi unutma. Bu senin hak ettiğinden fazlası değil."

Kendisini araca bindirmesine izin verdi ve nadir görülen yumuşak gülümsemelerinden biriyle ona baktı. "İyi geceler. Yarına kadar."

"İyi geceler."

David geri çekildi ve arabanın gidişini izledi, ancak gözden kaybolduğunda uzun bir süre oyalandı. Daha önceki açlığı, yorgunluğu ve kızgınlığı unutulmuştu ve şimdi sadece beklenti vardı. Yarın gece ona göre yeterince hızlı gelemezdi.

Eve geri dönen David, sıcak bir yemek ve yatağını dört gözle bekliyordu. Merdivenleri yarılana kadar Regina'nın, Powell'ın arkasında beliren iri gölgesi olmadan ona geldiğini fark etmedi.

OceanofPDF.com

Regina daha fazla volta atarsa halıda bir delik açacağından emindi. David'in gelişini beklemek her *s e s t e* irkilmesine, nabzının hızlı ve kararsız atmasına neden oluyordu. Powell, David'in

David'i kapısına kadar geçirmesi, sonra da geceyi geçirmek üzere başka bir yere gitmesi talimatını verdi. Uşağın varlığına artık gerek yoktu, çünkü cariyesi ondan korkması için bir neden olmadığını kanıtlamak için elinden geleni yapmıştı. Ayrıca, Powell'in son seferinde kulak misafiri olduğu şeyler yüzünden yeterince utanç duymuştu. David'in birkaç dakikalığına bacaklarının arasına dokunması çığlıklarının duvarlardan yankılanmasına yettiyse, daha fazlasını yapmasına izin verdiğinde nasıl bir tepki vereceğini kimse bilemezdi.

Uşak, yatağın yan tarafında açtığı bir yırtığın içine yerleştirdiği bıçağını kabul etmediği sürece onu David'le yalnız bırakmaya razı olmamıştı. Regina gerektiğinde bıçağı çabucak geri alabileceğini gösterdikten sonra Powell onun mahremiyet talebini kabul etti.

Bakışları özenle hazırlanmış yatağında gezinirken Regina'nın kollarında tüyler diken diken oldu ve birkaç dakika içinde orada neler olabileceğini hayal etti. Gerçekten de hayal gücü son derece zayıftı ama Regina gecenin sonunda bunun değişeceğini umuyordu.

Geceliğinin kıvrımlarına tutunarak aynadaki yansımasına bir göz attı. Yansımasından kaçmayı bırakmak için aynaya yatak odasında daha belirgin bir yer vermişti. David'i arzulamaya teşvik etme çabası çok mu acemiceydi? David'in kendisini acınası bulmayacağını umuyordu ama David'in kendisinin soğuk ve katı bir versiyonuyla geçirdiği haftalardan sonra Regina bunu telafi etmeyi umuyordu. Mantığı ona bunun önemli olmadığını söyledi. Ona para ödüyordu ve bu da onun istediğini yapması gerektiği anlamına geliyordu.

daha fazla. Ama gizli bir yanı, vücudunu saran bembeyaz geceliğin üzerinde ürkütücü bir sıçrama yapan saçlarının sırtından aşağıya sarkması hakkında ne düşüneceğini bilmek istiyordu. Geceliğin tasarımı yeterince basitti ama onu kesinlikle günahkâr yapan şey şeffaf kumaşıydı. Meme uçlarının pembe gölgeleri ve bacaklarının arasındaki kırmızı bukle üçgeni görünüyordu. Ateş ışığı kumaşın arasından net bir şekilde parlıyor, kalçalarının kıvrımlarını ve bacaklarının şeklini ortaya çıkarıyordu.

Yansımaya sırtını dönmüş, daha gösterişli elbiselerinden birini giyme konusunu tartışıyordu. Bu, düğün çeyizinin bir parçasıydı ama Randolph onu hiç görmemişti. Bir kocayı şehvete sürüklemek için tasarlanmış diğer narin giysileri de hiç görmemişti.

Elini pahalı, ince kumaşın üzerinde gezdiren Regina gülümsedi. Bunu üzerinde tutacaktı ve belki David'in ziyarete geldiği gecelerde diğerlerinden bazılarını giyebilirdi. Ne de olsa hayatının yeni bir evresine adım atmıştı.

-Mahrum bırakıldığı her şeyi deneyimlediği bir kıyafet. Randolph, yakası uygunsuz derecede düşük ya da etekleri çok ince olduğunu iddia ettiği elbiselerden nasıl nefret ettiyse, onun bu skandal giysiyi giymesini de kesinlikle onaylamayacaktı. Ama David... belki onu çekici bulabilirdi. Belki güzel olduğunu bile düşünebilirdi.

Kapı çalındığında kalbi tekledi ve yüksek, nefessiz bir sesle seslenmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. "İçeri gel." Neyse ki Powell odaya göz ucuyla bile bakmadı, adamın ağır adımları Regina'nın eşikte duran adamla tamamen yalnız olduğunu gösteriyordu. Regina ilk kez odadaki tüm lambaları ve fenerleri yakmış, odayı altın rengi bir ışıkla doldurmuştu. Ve, ah, o ışık David'i nasıl da seviyordu. Ona ulaşmak için yaylanıyor ve geriliyor gibiydi, saçlarının siyahında parıldayan ve klasik yüz hatlarının mükemmelliği.

Işık kadının soyunmuş halini ortaya çıkarınca odanın yarısında durakladı. Aceleyle nefes verirken dudakları aralandı, bakışları Regina'yı tepeden tırnağa süzerken parmakları iki yanında seğiriyordu. Regina onun konuşmasını, harekete geçmesini, orada durup ona bakmaktan başka *bir şey* yapmasını beklerken hareket edemiyor, tek bir nefes bile alamıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı, bakışları onunkilere takıldı. "Ben de buraya *seni* baştan çıkarmaya geldiğimi sanıyordum."

Dudakları bastırmakta çaresiz kaldığı bir gülümsemeyle aralandı. "Sen... hoşuna gitti mi?"

David bir elini çenesinde gezdirerek ona doğru yürümeye başladı. "Eğer daha fazla hoşlansaydım, hayatta kalamayabilirdim. Beni tamamen büyülenmiş say."

Adam yaklaştıkça bacakları titremeye başladı, sanki ona gelmeden hemen önce yıkanmış ve tıraş olmuş gibi baştan çıkarıcı sandal ağacı kokusu yayılıyordu. Gözlerinde Regina'yı derinden sarsan vahşi bir şey vardı; aynı anda hem korku hem de merak uyandıran bir şey. Adamın kontrolü tamamen elinde tuttuğunu fark ettiğinde korkusu yatıştı. Gözleri şehveti fethetmekten bahsediyordu ama her hareketi yavaş ve dikkatliydi, hesaplanmıştı.

David onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Vücutları birbirine değmiyordu ama aralarındaki boşlukta hissedilir bir enerji dolaşıyor, Regina sanki görünmez eller her yerine dokunuyormuş gibi hissediyordu.

"Başlamadan önce, istediğiniz zaman bana durmamı söyleyebileceğinizi anlamanızı istiyorum. Burada geri dönüşü olmayan bir nokta yok. Önce rahatlık, sonra zevk. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye fısıldadı, onun sözlerinin sağladığı güven duygusundan bunalmıştı. Bu, karnında bir yılan yuvası gibi kıvranan ve kıvrılan endişeyi hafifletmek için uzun bir yol kat etti. Ayrıca Powell'ın bıçağını da gereksiz bir koruma haline getirmişti.

Dudakları kızın burnunun köprüsünü okşadı, sonra alnına bastırdı. "Yatağa gider misin?"

Ani bir anı zihnine saplandı, Randolph aynı odada duruyordu, yüzü sert ve anlayışsızdı. *Yatağa git*. Bir emirdi, rica değil. David'in sorusu kontrolü onun ellerine bırakıyor, ona kabul ya da reddetme izni veriyordu. Ne yeni bir kavram.

"Evet."

Sesi bu kez daha güçlü çıkmıştı ve adımları onu geçmişinin travmasını silmeye başlayacağı yere doğru yönlendirirken emindi. Regina bu yatakta kızlığını bozmuştu. Çarşaf lar hem onun kanı hem de gözyaşlarıyla lekelenmişti. Bu gece, tüm bunların silinip gitmesi için kararlıydı.

Yatağın kenarına tüneyerek onun paltosunu silkip çıkarmasını ve her zamanki yerine koymasını izledi. Sonra, bir eli yeleşinin en üst düğmesinde, ona doğru geliyordu.

"Burada durmalı mıyım... yoksa devam mı etmeliyim?"

Regina bakışlarını adamın enine ve boyuna gezdirdi, kıyafetlerin altında nasıl şekillendiğini bir kez daha merak etti. Her şeyi görmek istiyordu.

"Lütfen... devam edin."

David göz temasını kesmeden düğmeleri çözdü, kravatını kaparken giysisinin açık kalmasına izin verdi. Yelek yere düştü ve sonra daha hızlı hareket ederek gömleğinin kuyruklarını pantolonundan kurtardı ve düğmelere saldırdı. Regina'nın nefesi boğazını görünce kesildi; güçlü, kalın et sütunu nabzının gümbürtüsünü ortaya çıkarıyordu.

Giysi adamın başının üzerinden çıkarken kadın şaşkın bir sessizlik içinde sadece izleyebildi, dikkati adamın gövdesinin genişliğine odaklanmıştı. Kalın siyah saçlar göğsünün kabarıklığını kaplıyor, zarif bir çizgi halinde pantolonuna doğru iniyordu. Sert ve yumuşak, güçlü ve nazik güzelliğin ikiliğini temsil ediyordu. Bu zıtlık onu nefessiz ve güçsüz bırakmıştı. Kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce oturmasını istemesine şaşmamalıydı. Geçmişteki tüm sevgilileri ona bakmaktan bayılacakmış gibi hissetmişler miydi?

Önce bir çizmesini, sonra diğerini çıkarmak için çömeldi ve çorapları da onu takip etti. Pantolonuyla uğraşmaya başlamadan önce Regina çekingen bir el uzattı.

"Bekle. İzin verir misin?"

Koyu renk bir kaş memnun bir şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Tabii ki."

Titreyen ellerini düğmeler üzerinde çalışmak için sakinleştirdi. İlki en zor çözüleniydi ama her biriyle daha da kararlı hale geldi, ta ki pantolon kalçalarının etrafından sarkana ve düşüp adamın sikini ortaya çıkarana kadar. Onu kendi gözleriyle görmek, içinde hissetmekten farklı bir deneyimdi. Nefesini kesmiş, sanki onun bakışlarına tepki olarak gerilmiş ve şişmişti. Dizlerindeki düğmeleri çözmek için eğildi, sonra onları indirmesine yardım etti. Adamın tamamen çıplak görüntüsü kadının nefesini kesti, o kadar güzeldi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Birinin bu kadar mükemmel olması doğal görünmüyordu ama Regina'nın gezinen gözleri tek bir fiziksel kusur bile bulamadı.

Yüzünün ve ellerinin koyu zeytin rengi her yere yayılmış, bu renk tonunun güneşte geçirdiği zamandan kaynaklanmadığını, doğuştan geldiğini kanıtlıyordu. Sanki onun dolgun görünme ihtiyacını anlıyormuş gibi hareketsiz ve sessiz kaldı, sikinin büyüyen gövdesi dışında her şeyi rahatlık yayıyordu.

Sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyordu ama soğuk bir yanı yoktu. Adamın yaydığı sıcaklık onu büyülüyor, elini göğsüne götürmek istemesine neden oluyordu. Mürekkep gibi siyah saçlarının daha fazlası

kolları ve bacakları, kasıklarının düzlemi. Regina kocasıyla ilgili her şeyden iğreniyordu ve bu yüzden David'in çıplaklığının ona hissettirdiklerini kavrayamıyordu. Temel düzeyde, iki adam da aynı parçalara, aynı anatomik yapıya sahipti. Ama David bir erkeği oluşturmak için bir araya getirilmiş parçalardan ibaret değildi. Güzelliğiyle neredeyse tanrısaldı ama ona karşı davranışları -sabrı, nezaketi ve zarafeti- onu çok ihtiyaç duyulan bir insanlık dozuyla dengeliyordu.

Adamın ellerinin ani hareketi Regina'yı sersemletti. Eller omuzlarına geldi ve yatıştırıcı bir hareketle kollarından aşağıya doğru indi. Bu dokunuş Regina'nın içine işleyip düzenli nefesler almasını sağlayana kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. David, göğüslerinin arasındaki deliklerden geçirilen ve boğazının dibinde bir fiyonkla son bulan toz mavisi kurdeleye baktı.

"Alabilir miyim?"

Parmağını fiyongun halkalarından birine taktı ama kadın izin vermek için başını sallayana kadar çekiştirmede bile. Elbise gevşedi, David'in ustaca hareketleri göğüs kafesini santim santim ortaya çıkardı. David elbiseyi kollarından aşağıya, beline doğru iterken parmak uçları teninin üzerinde fısıldadı. Gözlerini kızın çıplak göğüslerine kilitlediğinde göğsünün inip kalkması hızlandı ve kızın meme uçları dokunması için yalvarırcasına büzüştü. Onu ayağa kaldırdı ve ellerini elbisesinin çürük kumaşına sararak bir dizinin üzerine çöktü. Adam elbiseyi indirirken elbise kalçaları ve bacakları boyunca kayıyor, kirpiklerinin altından ona bakıyordu. Adam ellerini hafifçe baldırlarında ve uyluklarında gezdirip kalçalarını okşarken Regina kıpırdamadan durdu.

Koyu renkli başı eğildi ve ağır bir iç çekişle kadının bacağına yaslandı. "Çok güzelsin. Bir fikrin var mı?"

Sesindeki ciddiyet onu heyecanlandırdı ve doğru söylediğinden şüphe duymasına gerek bırakmadı. Onu aynı dürüstlikle karşılamaktan başka ne yapabilirdi ki?

"Hayır," diye fısıldadı gözlerini sıkarak. "Kendimi hiç güzel hissetmedim. Saçlarım demode, çillerim var, vücudum-"

"Mükemmel," diye mırıldandı tenine karşı, nefesi ılık ve alaycıydı. "Saçların mükemmel, çillerin mükemmel. Kimsenin sana öyle olmadıklarını hissettirmesine izin verme. Sen güzelsin, Regina. Yapacağım son şey de olsa, seni buna inandıracağım."

Regina cevap verecek kelimeleri bulamadı, çünkü o sırada adam Regina'nın ayağını kaldırıp kalçasına dayamıştı, dudakları Regina'nın dizinin iç kısmına bastırıyordu. Dudakları hareket etmeye başlayana kadar bu öpücük Regina'ya kesinlikle garip gelmişti. Adam dudaklarını uyluğunun iç kısmında gezdirip yabancı, karıncalı bir his bırakırken Regina'nın zihni sessizleşti, başı geriye düştü ve gözleri kapandı. Regina, adam yukarı, yukarı, ta ki ağzı tam göbeğinin üzerinde durana kadar öpüşürken yatağa yaslandı. Regina soluk soluğa kaldı, adam tam monsuna kısa bir öpücük kondururken başı dönüyordu, adamın nefesi buklelerini gıdıklıyordu. Sonra, göbeğinin alt kısmında sıcaklık ve ıslaklık alevlendi, dilinin göbeğinin etrafındaki sıcak, sert darbesi dudaklarından şok olmuş bir çığlık atmaya zorladı.

Tanrım, adam onu hiç bu kadar hassas sinir uçlarına sahip olduğunu bilmediği yerlerinden öpüyordu. Adamın ağzını her bastırışında, dilinin her hareketinde sarsılıyor ve titriyordu; adam vücudunda yukarı doğru ilerlerken sırtı kamburlaşıyordu. Adam yukarı doğru ilerlerken kadının bacağı adamın kalçasına dolandı ve dilini karnının ortasından göğüs kemiği boyunca uzun, sıcak bir şekilde sürükledi. Yere yığılmadan hemen önce elleriyle Regina'nın sırtını destekledi, sanki yaptığı şaşırtıcı şeylere Regina'nın vereceği tepkiyi bekliyormuş gibiydi. Her şey o kadar beklenmedikti ki Regina onun kollarında gevşeyip bir sonraki adımın ne olabileceğini tahmin etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamadı.

Hınzır dili şimdi nabzını okşuyor, sanki orada tatlı bir incelik bulmuş ve tadını çıkarmak istiyormuş gibi alıştırıyor ve döndürüyordu. Kadın inledi ve ona sarıldı, parmakları zorlukla kontrol altına alınmış bir güçle şişen ve uğuldayan pazıların etrafını sardı. Yine de, bu sertliğe rağmen sırtındaki elleri o kadar şefkatliydi ki, sanki her an ondan ayrılabilceğini göstermek istercesine vücudunu onunkine hafifçe bastırıyor ve boyun eğiyordu. Boynu boyunca bir ateş izi yaktı, sonra dişleri çenesinin çizgisini ısırdı ve neredeyse bayılacaktı.

Ne büyüyüdü bu? Adam kadının savunmasını çoktan aşmıştı ve henüz içinde bile değildi, en mahrem yerlerinden birine bile dokunmamıştı. Geliyordu, öpücüklerinin yavaş, dayanılmaz yapısında bunu hissedebiliyordu, kulağının arkasında hassas bir oyuk buldukça her saniye daha da kötüleşiyordu. Bir daha asla onun dilini düşünmeden oraya parfüm süremeyecekti, nefesi onu bu kıvrınma, çaresiz uyarılma durumuna doğru kıskırtıyordu. Bacakları yana sarkacak şekilde yatağa uzanması için onu arkaya doğru eğdi, elleri saçlarına dolanırken

Ağzını onunkine dayadı. Kadın çaresiz bir iniltiyle onu karşıladı, dudakları dilinin istilasını kabul etmek için çoktan ayrılmıştı.

Bu öpüşme, dün gece paylaştıkları, temkinli bir şekilde ilerleyen tatlı öpüşme gibi değildi. Bu, her ikisinin de ihtiyaç duyduğu ateşli bir öpücüktü ve Regina dilini onunkine karşı sanatsız bir şevkle itti. Duyuları tat ve dokunuşa o kadar aç kalmıştı ki, böylesine doymak bilmez bir arzuyu beslemek için her şeyi yapabilirdi -onun kendisine her şeyi yapmasına izin verebilirdi. Sanki bedeninde başka biri yaşıyordu; ya da belki de başından beri olduğu kişi buydu. Gaddar kocası tarafından neredeyse boğularak öldürülmüş olan yanı ortaya çıkıyor, ilk kez ışığı, havayı ve özgürlüğü tadıyordu... ve David'in ona yaptıklarından çok ama çok hoşlanıyordu.

"Gördün mü?" diye mırıldandı alt dudağındaki hafif, şakacı ısırıklar arasında. "Sana hiçbir sorunun olmadığını söylemiştim. Ellerimde canlanıyorsun. Gözlerini aç ve bak... beni izle..."

Regina, adamın koyu zeytin rengi elinin göğsünün soluk kıvrımını kavradığını görmek için tam zamanında ağır göz kapaklarını kaldırmaya zorladı. Adam başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdiğinde Regina'nın nefesi kesildi, içinden bir şok dalgası geçti. Diğerini avuçladı, nazıkçe yoğurdu ve kaldırdı, dudaklarını özlem dolu bir meme ucunun üzerinde ayırırken gözleri mavi ateş girdaplarıyla ona parladı. Dilinin ucu pembe tomurcuğa değdi, karıncalanmasına ve acı verici bir noktaya kadar gerilmesine neden oldu. Bunu tekrar yaptı, yalaması hızlı ve yumuşaktı ama bir şekilde uzuvlarını eritiyordu. Adam onu yalamaya devam ettikçe, dil darbeleri güçlendikçe kadın ürperdi. Adam aureolünün kenarında daireler çizdi, sonra ağzını üzerine kapattı, Regina'nın kıvranmasına ve altında bükülmesine neden oldu, çünkü zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Giderek artan bir güçle onu emiyor, dudaklarının her çekişi bacaklarının arasında bir his uyandırıyor.

Hiç mantıklı değildi. Ona dokunmuyordu bile ama alt dudaklarının arasındaki sinir demeti sanki dokunmuş gibi zonkluyordu. Dikkatini diğer göğsüne verdiğinde bu his daha da dayanılmaz hale geldi. İlk meme ucunda olduğu gibi onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Gergin tomurcuğun etrafında inleyerek saldırdı. Başparmağı ve işaret parmağı diğeriyle oynadı ve Regina'yı çok farklı iki dünya arasında gerilmiş gibi hissettirdi - güçlü, çevik parmaklarının büküğü ve sıkıştırdığı bir dünya ve ağzının ıslak sıcaklığının onu çılgına çevirdiği başka bir dünya. Bacaklarının arasındaki titreşim güçlendi, ulaşamayacağı bir yerde asılı duran bir salıvermeyi ima eden belli belirsiz çırpınışlar.

"David," diye fısıldadı boğuk bir sesle, ne olduğunu anladığında içinde bir şok dalgası oluştu. "David mi?"

Adamın tek tepkisi anlaşılmas bir mırıltıydı, derin ve gırtlaktan geliyordu ve kızın içinde bir başka acı verici haz parıltısı gönderiyordu. Sonra, dişleri sağ meme ucunu sıkarken aynı anda sol meme ucunu da sıktı ve kadın spiral çizdi. Kalçaları sıkıca kenetlendi ve sırtı kavislendi ve küçük spazmlar güçlenerek büyüdü, çekirdeğinin derinliklerinden bir ısı ve ıslaklık seli üretti. Regina sersemlemiş haykırıışlarını bastırmaya çalıştı ama başaramadı, ta ki David onu parçalayıp altında gevşeyip nefessiz kalana kadar. David'in bakışları Regina'yı hiç terk etmedi, hatta Regina'nın ıslak, kırmızı ve parıldayan meme ucunu ağzından çıkarırken bile.

"Ben az önce ... ama yapamazdım!" diye başardı, şaşkınlık içinde.

Kıkırdadı ve göğsünün ucuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Yaptın ve işimiz bitmeden yine yapacaksın. Seni boşaltmak için içinde olmama gerek yok canım. Bunun için açlık çekiyorsun, bunun için ağrıyorsun. Dokunuşuma bu kadar güzel karşılık vermene şaşmamalı."

Elini uzatıp adamın çenesini kavradı, gözleri hayretle açılmıştı. "Daha fazla, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Evet... evet, biliyorsun."

David'in ağzı yine karnının genişliğinde geziniyordu, bu sefer aşağı doğru bir yörüngede, gözleri hala onu esir tutuyordu. Orgazmının artçı sarsıntılarından titriyordu ama son gücünü dirseklerinin üzerinde doğrulmak için kullandı. Onun izlemesini istiyordu ve aklının bir köşesinde Regina'ya bunun yakışksız olduğunu söyleyen kıpırtılara rağmen gözlerini kaçıramadı. Onun banyoda okşadığı yerlerini keşfettiğini görmek, neler yapabileceğini bilmek istiyordu.

Adam dizlerini ayırıp yatağın kenarından yere çömelirken kadından yumuşak bir acı iniltisi yükseldi. Kalçalarının iç kısımları parlıyordu, doruk noktasının kanıtlarıyla bulaşmıştı. Daha önce hiç bu kadar ıslak olmamıştı, hatta onu sikini almaya hazırladığında bile. Utanç vericiydi. Hipnotize ediciydi.

"Tanrım," diye homurdandı. "Şimdiden çok ıslak."

Bakışları şimdi kızın kalçalarının birleştiği yere ve kırmızı buklelerin oluşturduğu salkıma takılmıştı, başını eğerken dudakları aralanmıştı.

"David... ne..."

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı. "Evet, seni tadacağım. Hayır, bu doğru değil. Hayır, öyle olsa bile umurumda değil... ve sen de umursamayacaksın."

Dilini ona doğru fırlatıp, girişinde döndürdükten sonra içine bastırduğunda bir kez daha sözcükleri ve nefesi elinden aldı.

"David!"

Dudakları kızın üzerine bastırmış, dişleri kızın kalbindeki özlem dolu, nabızı atan tomurcuğu hafifçe törpölüyordu. David kadının kalçalarını sıkıca kavrayarak onu skandal yaratacak şekilde araladı ve her bir parçasını onun şehvetli bakışlarına ve hınzır ağzına maruz bıraktı. Dili kadının içine uzandı, onu kadife ıslaklığı ve yabancı sıcaklığıyla istila etti. Daha önce hiç bu kadar kötü bir şekilde çökmüş bir şey hissetmemişti... ta ki adam yukarı doğru hareket edip, amının narin kıvrımlarını yalayana kadar. Sonra, dili şişmiş, zonklayan yumruya bastırduğunda, gerçek bir coşku yaşadı. Bu adam bir tanrı ya da melek değildi; çok daha günahkâr ama bir o kadar da uhrevi bir şeydi. Hiçbir ilahi varlık bu kadar iffetsiz, bu kadar müstehcen bir şey yapamazdı. Bu kadar mükemmel.

"Senin tadın," diye inledi yalamaların arasında, ahlaksız bir açlık her kelimenin etrafını sarmıştı. "Çok nefis... görkemli... Tanrım, Regina..."

David dilini kızın üzerinde yassılaştırırken, kızın görüş alanının çevresinde yıldızlar görmesine neden olan bir hassasiyetle hassas tomurcuğu ovup aşındırırken, kızın tepkisi vahşi ve ahlaksız bir çığlıkla geldi. Tüm bunların ortasında David, parmaklarını kullanarak onu ayırıyor ve diliyle alay ettiği kısmını ortaya çıkarıyordu. Ve sonra... Tanrım, ona yardım et, dudaklarıyla ona yapıştı ve emdi. Yanakları çukurlaştı ve dili yavaş, eziyet verici daireler çizerek onu okşadı ve Regina ruhunun bedeninden uçup gidebileceğini düşündü. Adam bir elini Regina'nın karnının üzerinde tuttu, sanki Regina'nın parçalanmak üzere olduğunu ve göklere doğru fırlayacağını hissediyordu.

David onunla kelimeler olmadan konuştu, ıslak, hassas tenine karşı çıkardığı sesler hem tahrik edici hem de güven vericiydi - ona dağılmasının güvenli olduğunu, düştüğünde onu yakalayacağını bildiriyordu. Gözlerini daha fazla açık tutamadı ve rahmi sıkışıp bükülürken, iç kanalı patlayıcı zevk dalgalarıyla kenetlenip dalgalanırken, ayrılmış dudaklarından dökülen mutluluk seslerini de susturamadı. Tüm dünyası kırık cam parçaları gibi paramparça olurken, elleri pençeleriyle adamın kafasına indi, saçlarına dolandı ve sıkıca tutundu. İlk doruk noktası sadece bir gölgeydi, bu seferkinin ihtişamı tarafından gölgede bırakılmıştı. Onu parçaladı

Şiddetli bir fırtınanın gücüyle, bacakları ağrıyana kadar sertleşti ve ayak parmakları kıvrıldı.

İki parmağının aniden içine girmesi, yeni bir coşkunun taze dalgalarıyla baygın orgazmlarını yoğunlaştırdı. Ayağa fırladı ve onun üzerine eğildi, parmakları hızlı, sabit bir ritimle ilerlerken ağzı onunkinin üzerinde sabitlendi. Kadın onun istilasının etrafında sıkıştı ve kenetlendi ve onun dudaklarında ve dilinde kalan kendi özünün şaşırtıcı tadını paylaştı. Utanması, ahlaksızlığından utanması gerekirdi. Bunun yerine kendini özgürleşmiş ve serbest bırakılmış hissetti, onunla ve kendisiyle bir bütündü, parmaklarının zor bir kısmına baskı yaptığını ve kendi sularının kaygan, keskin tadını hissetti.

David sanki Regina'nın tortularını kovalıyormuş gibi dudaklarını yaladı ve emdi. Parmaklarının bir hareketi Regina'nın tekrar dönmesini sağladı, bir başka doruk noktası onu pençesine alırken çılgın bir kadın gibi onu pençeledi.

Regina'nın dünyası karardı ve onun altında gevşeyip güçsüzleşerek battı. David'in ağzına, yanağına, kulağına bastırıldığı yumuşak öpücükleri belli belirsiz fark etti. David'in mırıldandığı sözler sanki suyun içinden geliyormuş gibi Regina'ya ulaşıyor, onu rahatlatıyor ve şefkatle yaklaşıyordu; Regina'nın ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar istediğini ve onun yanında güvende olduğunu söylüyordu.

"David." Onun adını söylerken sesi çatallaştı ve ilk kez ağlamaya başladığını fark etti. "David."

Yumuşak parmaklar gözyaşlarını yanaklarından uzaklaştırdı, şefkatle yüzünde gezindi, saçlarını okşadı. "Her şey yolunda. Şu anda ne hissediyorsan ... Kendini tutma. Ben buradayım. Kendini bırak."

Yakınlık ihtiyacı onu beklenmedik bir hızla bastırdı ve Regina kollarını ona dolayarak yüzünü onun boynuna gömdü. Adamın kokusu şimdi onunkine karışmıştı; sandal ağacı ve çiçeklerin, erkeksi misk ve kadınsı uyarılmanın ahenkli düeti. Adamın sikinin ağırlığının kalçasına değdiğini, sabit nabzının ısrarla attığını fark etti.

"Durma," diye fısıldadı, göğsünün yumuşak, yay gibi tüylerine sokularak. "Gerisini istiyorum. Nasıl olması gerektiğini bilmem gerek. Sana ihtiyacım var."

"Evet," diye inledi, sikini tutmak için bir elini aralarına soktu. "Evet, Regina."

Adamın girişine yaptığı baskı karşısında hiçbir korku ya da tiksinti hissetmedi. Sadece bilinmeyene karşı duyduğu derin bir açlık vardı. Yılların ihmali ve cehaleti, tatmin edilmesi gereken derin ve içgüdüsel bir özlem bırakmıştı.

Vücudunun ıslaklığı ve hevesi tarafından yönlendirilerek onu kolaylıkla doldurdu. Alnı onunkine değdi, yavaşça geri çekilip dalarken nefesleri birbirine karıştı. Dolu ve ağrıyordu, daha fazla sürtünme, daha fazla baskı, daha fazlasını talep eden yenilenmiş bir ihtiyaçla *zonkluyordu*.

Ayaklarını yatağa dayadı ve David'e doğru eğilerek sert bir inilti çıkardı, David de ağırlaşmış, odaklanmamış gözlerle ona baktı.

"Daha fazla," diye yalvardı, ne istediğini tam olarak anlamamıştı ama yine de buna ihtiyacı vardı.

David biliyordu. Kalçalarını kavradı ve onu yukarıda tuttu, bir sonraki darbesi arkasında daha fazla güçle geliyordu. Adamın leğen kemiğinin kadınına çarpması kadının tüm varlığına yayıldı.

"Evet?" diye homurdandı, kıpırdamadan bekliyordu. "Evet... evet..."

Teni tenine çarpıyor, sikinin iç duvarlarına sürtünmesiyle gözleri yuvalarından fırlıyordu. Her vuruş daha hızlı ve daha hızlı geliyordu, ta ki adam o kadar hızlı ve sert bir şekilde içine girene kadar, kalçalarının darbeleri arasında zar zor nefes alabiliyordu. Tezgâha tutunmak için uzandı, ancak bu ona hiçbir destek sağlamadı. Vücudu yatağa doğru sallanıyor, adamın ilkel temposunun, hınzır kaprislerinin kölesi oluyordu.

Kontrolü ona vermişti ama şimdi onu geri alıyor, geri dönülmez olduğunu bildiği bir şekilde damgalıyordu. Regina artık kontrolün kimde olduğunu, hangi kurallara uyulduğunu, doğru ya da yanlış bir şey yapıp yapmadığını umursamadığı bu anı hayatı boyunca unutamayacaktı. Sadece bu vardı, sadece onlar, etten bir birleşmeyle bir araya gelen ve onun anlayışından daha derin bir şey.

David titredi, ritmi daha az hassaslaştı. "Benimle gel. Kendinize dokunun... zevkinizi alın."

Acı çekiyormuş gibi dişlerini sıktı ve kendi hazzının peşinden gitme dürtüsüyle savaşıyor gibiydi. Tıpkı söz verdiği gibi, önce onunkini almasını istiyordu.

Bir an bile düşünmeden elini aralarına soktu ve çekingen parmaklarını sıcak, kaygan ete bastırdı. Temas noktasında patlayan hisler, içindeki adamın verdiği zevki daha da artırdı.

"Aynen böyle," diye mırıldandı, bakışları birleştikleri yere sabitlenmişti, tıpkı küvette olduğu gibi kendini okşadığı yere. "Aman Tanrım..."

evet ... işte bu ..."

Tekrar çözüldüğünü hissetti ve bundan kurtulamayacağından korktu, ancak hiçbir şey onu bastırmaktan ve kendi etrafında dönmekten alıkoyamazdı. Bu görüntü David'i mest etmiş görünüyordu, bu da kendi arzularını körüklüyordu. David, kızın parmaklarını bacaklarının arasına bastırmasından daha büyüleyici bir şey görmemiş gibi bakıyordu.

Birbirlerine dolandılar, aynı anda hem uçtular hem de çarpıştılar, David'in kalçaları sarsıldı ve siki kadının içinde titreşti. Tohumunun sıcak seli kadının içini yıkadı ve çığlıkları duvarlardan yankılandı, boğuk ve boğuk. Tüm bunlar olurken David'in gözleri açıldı ve ona sabitlenmişti, kaçınamayacağı gerçeklerin bir karışımıyla parıldıyordu.

Arzulanan biriydi. İsteniyordu.

Hayatında gördüğü en büyüleyici adamın gözünde çok güzeldi.

Ve Regina'nın üzerine yığılıp, vücudu hâlâ Regina'nınkine bağlıyken onu kendine doğru çekerken, Regina çözüldü.

OceanofPDF.com

"Bana öyle geliyor ki, cariyenizin yeteneklerini çarçur etmek için hâlâ kullandığınız bir dizi yol var."

Regina omzunun üzerinden David'e baktı, fırçasını dağınık bir tutam saçın üzerinde tutuyordu. David hâlâ çıplaktı ve gitmek için acelesi yoktu. Eğer kadın ondan gitmesini isteseydi, buna gücü yeteceğinden şüpheliydi. Bacakları kemiksizdi, gözleri uykulu bir memnuniyetle ağır ağır kapanıyordu. Dakikalar önce yatağı terk etmiş, David'in temizlendiğini düşündüğü mahremiyet perdesinin arkasında dengesiz bacakları üzerinde tökezleyerek yürümüştü. Boğazına kadar düğmeli bir gecelik giymiş, sonra makyaj masasına oturmuş ve saçlarını düzeltmeye çalışmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu, ağzının kenarı eğlenerek seğiriyordu.

Bir iniltiyle gerindi, sonra ellerini başının arkasında kavuşturdu ve yastıkların arasında kendini daha rahat hissetti. "Gerçekten de öyle. Gördüğünüz gibi, çoğu fahişe -özellikle de ben- zevk için olduğu kadar rahatlık için de yaratılmışlardır. Eğer hâlâ bu yatakta benimle olsaydın, bunu kendin de keşfedebilirdin. Üzerinde çok uygun bir yastık bulabileceğiniz göğsümün genişliğine dikkat edin. Sonra kollarımın uzunluğuna bakın, sizi çeşitli rahatlatıcı şekillerde kucaklamak için mükemmeldir. Ama ne yazık ki... saçlarını taramak için beni burada amaçsız bırakıyorsun. Yaralıyım, canım."

Regina'nın omuzları titredi ama dudaklarını büzerek kahkaha atmasını engelledi. David bu mesafeden bile onun gözlerinde dans eden mizahı görebiliyordu. Yanaklarındaki yumuşak pembe parıltıyla birleştiğinde, onu tamamen büyüledi. O matruşka geceliğiyle bile David'in içini ısıtıyordu.

Kan, onun içine girmesinin üzerinden ancak çeyrek saat geçtiğini unutturuyordu.

"Bağışlayın beni," dedi saç fırçasını bir kenara bırakarak. "Sizin de bildiğiniz gibi daha önce hiç fahişem olmadı."

Kendisinden önce gelen tek erkek de ona doğru dürüst davranmamıştı ama bunu yüksek sesle söylemeye gerek yoktu. Gerçek tutku ve sevgiyi bilmeden bu kadar uzun zaman geçirdiğini bilmek David'i rahatsız etse de, ona öğreten kişi olmaktan memnuniyet duyuyordu.

"Eğer benimle bu yatağa geri dönersen her şey affedilecek. Hayır, saçını örme. Bırak."

Regina ayağa kalktı, yavaşça yatağa yaklaşırken yüzünde utangaç ve kararsız bir ifade vardı. David gözlerini Regina'dan hiç ayırmadı, ateşin ve mum ışığının parlaklığı Regina'nın vücudunun hatlarını ince beyaz kumaşın üzerinden tamamen ortaya çıkarıyordu. Toplanmamış saçlarının ışıltısı onu büyüledi ve çıplak ayaklarının ve zarif parmaklarının görüntüsü bile onu düğümlemeye yetti. Bu çok gülünç bir şeydi. Kadınlara karşı sağlıklı bir takdiri vardı ve her zaman da olmuştu. Hepsi bu kadardı.

Yine de, kadının yanına tırmanmasına izin vermek için örtüyü geri çevirdiğinde, David bu özel kadına duyduğu çekimin yoğunluğunu görmezden gelemedi. Her zamanki gibi kadınsı olan her şeye duyduğu ayrımsız sevginin ötesine geçmişti. Belki de bu sadece yeni bir şeyin, son zamanlarda oldukça zorlaşan hayatının ortasında saf, parlak ve sevimli bir şeyin getirdiği yenilikti. Devam ettiği sürece bunun tadını çıkarmanın yanlış olmadığına karar verdi. Ne de olsa Regina'nın kendi gözetimindeyken hayatının en güzel anlarını geçirmesini sağlamayı kişisel görevi haline getirmişti. Neden kendisi de bundan faydalanmasındı ki? Uzun zamandır onun için çok az şey keyif verici olmuştu.

Kadın yanındaki yastıklara uzanmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, gözlerini tavana dikmişken David yüzünü asmamak için kendini zor tutuyordu. Kendini çelik bir levha gibi kaskatı tutuyordu, parmakları o kadar sıkı kenetlenmişti ki, David denese bile onları ayırabileceğinden şüpheliydi. Zavallı şey boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Hmm," diye mırıldandı, bir kolunu onun omuzlarının altından geçirdi ve onu yavaşça kendisine doğru çekti. "Aklımdaki tam olarak bu değildi. Birkaç küçük ayarlama ve... evet, bu daha iyi."

Regina'yı kendisine yaslanacak şekilde yan yatırdı, kolunu ortasından geçirdi. Regina'nın nefesi titremeye başladı ama geri çekilmedi. Sonunda rahatladı ve David'in kalçalarından birini onunkini saracak şekilde yukarı kaldırmasına izin verdi.

"Bir fahişenin ellerinin cinsel ilişkiyle ilgisi olmayan birçok kullanım alanı olduğundan bahsetmiş miydım? İzin verin göstereyim."

David parmaklarını Regina'nın saçlarının arasına daldırarak kafa derisini nazikçe yoğurdu. Regina ona bir kedinin mırıltısını hatırlatan bir ses çıkardı, ağır iç çekişi David'in çıplak göğsünü gıdıkladı.

"Oh... şey, bu... bu oldukça iyi."

Gülümsedi. "Bu deneyimin tadını çıkarmanızı sağlamak benim işim. Şimdiye kadar nasıldım?"

"Karşılaştırma yapmak için hiçbir dayanağım olmasa bile etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Bir kadının seni tutsak olarak tutmak için yatağına zincirlememiş olması bir mucize."

"Şey, prangaya vuruldum, ama hiçbir zaman bir saatten fazla kalmadım."

Başını geriye eğdi ve ona attığı bakıştaki şaşkınlık paha biçilemezdi. "Bundan gerçekten zevk aldığını asla söyleme bana."

Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Bir sonraki ziyaretimde kendiniz görebilmeniz için bir demir seti getirmemi ister misiniz? Tamamen senin merhametine kalmış olmak kulağa oldukça çekici geliyor."

Tekrar göğsüne gömülmeden hemen önce yüzü pembeleşti, gözlerinin içine bakamayacak kadar utanmış görünüyordu. Tanık olduğu dönüşüm inanılmazdı; ürkek bir masumiyetten açgözlü bir ahlaksızlığa ve tekrar geriye dönüş.

"Beni şok etmekten hiç vazgeçmeyecek misin?" diye mırıldandı, bir eli adamın göğsünün üzerinde belli belirsiz geziniyordu.

Sonunda avucunu ona dayadığında David küçük bir onay mırıltısı çıkardı, parmakları koyu renkli buklelere dolanmıştı. "Eğer yardım edebilirim, hayır."

Bir süre sessiz kaldı, keşiflerinde daha cesur hale geldi, hatlarını ve kaslarını izledi. David gözlerini kapadı, Regina'nın onu memnun edecek her şeyi yapmasına izin vermekten memnundu. Ellerini üzerinde hissetmek, tenini gıdıklayan yumuşak nefesler, fark etmeden çıkardığı küçük memnuniyet sesleri hoşuna gidiyordu.

"İlgi çekici," diye mırıldandı, bir parmak ucunu adamın karnının ortasında gezdirirken.

"Neymiş o?"

"Cildin. Güneş yüzünden çok koyu renk olduğunu sanıyordum ama... her yerin aynı renk."

Tek gözünü açarak aşağıya baktı ve onun parmaklarını kasıklarına doğru uzanan kılların arasında gezdirdiğini gördü ve durmaması için dua etti

aşağıya doğru iniyordu. Aleti sadece bu öneriyle bile kıpırdanmaya başlamıştı.

"Annem Yunanlı," diye yanıtladı. "Babam büyük turuna çıktı, Atina'da başka hiçbir yerde kalmadığı kadar uzun kaldı ve eve bir eşle döndü. Görünüşe göre, evini ve ailesini terk edip babamla birlikte olmak için ikna edilmeye ihtiyacı varmış. Renklerimi ondan miras almışım."

"Peki ya gözlerin?"

"Ondan bir hediye daha. Alışılmadık derecede güzel bir kadın. Kız kardeşlerim de güzel ama onlar daha çok babama benziyor."

Ayağa kalktı ve kaşlarını birbirine çatarak ona baktı. "Ondan geçmiş zamanda bahsediyorsun."

"Seninle tanışmadan sadece birkaç hafta önce öldü."

Bakışları adamın kıyafetlerinin yerde yığın halinde durduğu yere kaydı. "Bunca zamandır yas tutuyormuşsun. Hiç haberim yoktu."

Omuz silkti ve dalgın bir şekilde kolundaki dantelle oynadı. "Yas tutan bir adamı fark etmek o kadar kolay değil. Benim gardırobum annem ve kız kardeşleriminki kadar ayarlama gerektirmedi."

"Çok üzüldüm. Zavallı annen için ne kadar kötü. Onları bir aşk evliliği miydi?"

"Öyleydi. Hayatının son yıllarında ailem zor günler geçirdi ama o zaman bile birbirleriyle mutlu görünüyorlardı. Ona bakmak için elimden geleni yaptım ama benim bile düzeltemeyeceğim bazı şeyler var. Hayatının büyük bir bölümünü biriyle geçirmişken onun elinden alınması... Bunun ne kadar acı verici olduğunu bildiğimi iddia edemem."

Regina hemen cevap vermedi, derin düşüncelere dalmış gibi odanın diğer ucuna bakıyordu. Konuştuğunda ise kelimeleri kısık bir fısıltıyla çıkıyordu.

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Randolph'un ölümü beni rahatlattı. Son nefesini verdiği anda sanki üzerimdeki prangalar çözülmüş gibi hissettim. Annem acı çektiği için üzgünüm ama yine de onun adına sevindim. En azından evliliği bir hapisane değildi. Kederi hafıflediğinde, birlikte geçirdikleri zamana sevgiyle bakabilecektir."

David bir şekilde teselli etmek istedi ama ne yapacağını bilemedi. Regina'nın yaşadıklarını silmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Şimdi söyleyeceği her sözün içi boş ve gerçek bir anlamı olmayacaktı. Bunun acizliği, göğsüne ağır bir yük çökmüş gibi hissetmesine neden oldu. Regina'nın yıkılmış hayallerinin kalıntıları arasında durduğunu görmek ve bunu nasıl düzelteceğine dair hiçbir fikri olmaması onu rahatsız ediyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu aniden, bakışlarıyla tekrar buluşarak. "Umarım böyle kişisel bir soru sormamın sakıncası yoktur, ben sadece-"

"Az önce yaptıklarımızdan sonra aramızda basit bir sorunun ne önemi var?" diye araya girdi.

"Bahsettiğiniz zor zamanlar... Sanırım fahişe olmanızın nedeni onlar. Yoksa bu meslekten gerçekten zevk almanızla mı ilgili?"

David onu kendisine doğru uzanmaya devam etmesi için teşvik etti. "Bundan büyük zevk almıyormuş gibi davranmayacağım. Ama evet, malikânenin durumu ve babamın kâhyasının kötü yönetimi kararımın ana nedeni. Son üç yılımı aileme para göndererek ve bu paranın iyi bir şekilde kullanıldığını düşünerek geçirdim. Ne yazık ki kâhya bir hırsızdı ve paranın çoğu kayboldu. Hepsini bir çöplüğe de atabilirdim."

"Bu alçaklık," diye haykırdı, peri gibi yüz hatları öfkeyle sertleşmişti. "Çok perişan olmuş olmalısın."

"Bu hafif bir ifade olurdu. Her şeyi düzeltmek için çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bu zaman alacak ama sorumluluk bana ait ve sadece kendi geleceğim için değil. Düşünmem gereken kız kardeşlerim de var. İkisi de yirmi bir yaşında -bu arada tek yumurta ikizleri- ve bekârlar. Henüz karşılayamadığım çeyizleriyle daha iyi bir eş olacaklar. Ama alacağım. Onların mutlu bir yuva kurduğunu görmek için yapmayacağım şey yok."

Uzanıp adamın alnındaki bir tutam saçı geriye itti. "Sanal bir yabancıyla bebek yapmak da dahil mi?"

Bir kahkaha attı ve parmak uçlarını öpmek için elini tuttu. "Artık bir yabancı değilsin. Şimdiye kadar senin hakkında yeterince şey öğrendim. Nasıl koktuğunu ve tadının nasıl olduğunu biliyorum. Kızgın, utanmış ya da tahrik olmuş olmana bağlı olarak yüzünün kırmızının beş farklı tonuna büründüğünü biliyorum. Ayna olmadan senin bile göremeyeceğin bir yerde küçük bir güzellik noktan olduğunu biliyorum."

Keskin bir nefes aldı ve David'in bakışlarını aşağıya doğru takip etti, sonra gözleri tekrar David'le buluştu. "Ciddi olamazsın."

Sırıttı. "Oh, ama ben öyleyim. Hatırlat da bir dahaki sefere yatağa bir el aynası getireyim, böylece sana gösterebilirim. Tabii ondan sonra dilimi oraya koymadan duramayacağım ve... Ne konuştuğumuzu tamamen unuttum."

"Pek de sanal olmayan bir yabancıyı hamile bırakmaya çalıştığın gerçeği," dedi kıkırdayarak.

"Ah, evet. Bilmeniz gerekiyorsa, beni kararına iten sadece para değildi. Dürüst olmak gerekirse, sizi reddetmeye kararlıydım, ama sonra ..."

"Sonra?" diye dürttü, adam önce avucunu sonra da bileğinin iç kısmını öperken. Oradaki deri o kadar saydamdı ki, nabzını sağlayan küçük mavi damarları seçebiliyordu.

"Bir çocuğu ne kadar çaresizce istediğini gördüm. Neler yaşadığını bilmeden önce bile acını ve yalnızlığını gördüm. Bunu senin için istememi sağladın, neredeyse kendin için istediğin kadar kötü bir şekilde. Evet, bana ödediğiniz paraya ihtiyacım var ve çocuğunuz olduğunda kazanacağım ikramiye de ek bir teşvik. Ama o ilk gün tanıştığım halinizden rahatsız olduğumu dürüstçe itiraf edebilirim. Anne olmak bunu değiştirecekse, nasıl reddedebilirdim ki?"

"Bay Lyons'un başkasını değil de sizi göndermiş olmasına sevindim. Başka birinin ilgisine katlanabileceğimi sanmıyorum. Bu kadar çok şey talep etmiş olmama rağmen benim için yaptıklarını takdir ediyorum." "Buna nasıl cevap vereceğimi zaten biliyorsun canım," diye karşılık verdi.

Sırt.

Kadın gülümsemesine karşılık verdi ve adamın göğsündeki ağırlık biraz olsun hafifledi. İşte bu. Kırılmış olanı bu şekilde yatıştırmaya çalışabilirdi - onu elinden geldiğince gülümseterek. Onu değerli, güzel ve arzulanan hissettirerek. Bir erkek Regina gibi bir kadınla ilgilenirken nasıl daha azını yapabilirdi ki? Randolph Hurst'ün böyle bir şansa sahip olduğunu ve bunun yerine acı ve kalp ağrısı çektirmeyi seçtiğini bilmek anlayışını şaşırtıyordu.

"Hak ettiğimden fazlası değil," diye tekrarladı.

"Kesinlikle. Bunu asla unutma."

"Size başka bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden evlenmedin?"

Biri ne zaman evlilikten bahsetse, her zaman olduğu gibi telaşa kapılıyordu. Bu fikre karşı değildi ama yuva kurup varisler edinmek için de acele etmiyordu. Onun yatağında bulunmasının amacının bir çocuk sahibi olmak olması ironikti ama bunlar sıradan koşullar değildi. Teknik olarak Regina'nın bebeğinin babası olmayacaktı.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı adam hemen cevap vermeyince. "Sormamalıydım."

"Hayır, sorun değil. Ben sadece... cevap biraz karışık. Şu anda, bir eşi geçindirecek imkânlara sahip olmadan evlenmeyi düşünemiyorum. Bırakın bir başkasını, kendimi ve ailemi bile zar zor giydirip doyurabiliyorum."

"Para için evlenebilirsin. Londra'nın, sana kocam diyebilmek için servetlerinden seve seve vazgeçecek varislerle dolup taşmadığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Sanırım bir servete ihtiyaç duymak beni mihraba çekmek için yeterli olabilir. Bunu düşünmediğimi sanmayın."

"Peki ya para dikkate alınması gereken bir şey değilse? O zaman ne olacaktı?"

"Bu gençken de geçerliydi ve ben yine de evlilik tuzağından kaçındım. Sanırım uzun süre evlilikten kaçındım çünkü kendimi tek bir kadına adamaya hazır olmadığımı biliyordum. Aynı şeyi yapamayacağımı bilsem, birinden kendini bana vermesini, sadık olmasını beklemek pek adil olmazdı."

"O zaman... birçok kadınla birlikte oldunuz? Fahişe olmadan önce bile mi?"

Kadının incelemesi altında kıvranmamak için elinden geleni yaptı, sayısız fetihlerini ilk kez dile getirme konusunda isteksiz hissediyordu. "Evet."

"Bu aslında pek çok şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?"

"Bir kadının vücudunu bu kadar iyi tanımanızın bir nedeni olduğunu varsaymak gerekir. Yine de Randolph'un böylesine berbat bir aşık olmak için bahanesinin ne olduğunu merak ediyorum. Her birkaç ayda bir yeni bir metresi oluyordu ve bir aktris ya da başka biri de kanatlarda bekliyordu."

"Görünüşe göre onun durumunda pratik mükemmelleştirmemiş," diye mırıldandı. "Bana gelince, sanırım haklısın. Uzmanlığım için ilk bir avuç sevgilime teşekkür etmelisiniz. Yaşlı, tecrübeli kadınlar ne yaptıklarını bilirler. ve nasıl elde edileceğini öğrendim. Ayrıca çok sabırlı öğretmenlerdi."

"Kendimi bu kadınlara sizin gibi bir hediye için teşekkür etmek isterken buluyorum," dedi şakacı bir gülümsemeyle.

David kıkırdadı, onu kendine doğru daha sıkı çekti ve geceliğini kalçalarına doğru çekti. "Bunu bilmek seni rahatsız etmiyor mu? Müşterilerimin çoğu benim gökten düştüğümü ve göz göze geldiğim ilk kadının kendileri olduğunu düşünmeyi tercih ediyor."

Kadın güldü ve David bunu ne kadar çok yaparsa sesin o kadar zenginleştiğini fark etti. Kullanılmayan kahkahasına ince ayar yapılıyor, en hoş sesi çıkarmak için sertlik törpüleniyordu.

"Ben bir insanın yapısını anlamayı tercih ederim. Kaç sevgilin olduğundan bana ne? Şu anda bir başkasına sahip olmadığınız sürece, kıskanmam için bir neden yok."

Adam parmaklarını bir uyluğunun iç kısmına doğru soktuğunda nefesi kesildi, elbisesi beline dolanarak aradaki çukura erişmesine izin verdi. Adam bir parmağını içine soktuğunda soluğu bir teslimiyet iniltisine dönüştü.

"Bana kalırsa, şu anda dünyadaki tek kadın sensin," diye mırıldandı dudaklarını öpücüklere boğmadan önce. "Ağrın mı var? Seni incitmek istemiyorum ama-"

Dudakları talepkâr ve istekli bir şekilde öpücüğüne karşılık vererek onun sözünü kesti. "Biraz ağrım var ama umurumda değil. Eğer şimdi durursan sana bedensel zarar vermek zorunda kalabilirim."

İlk parmağına bir ikincisini ekledi, onu sırt üstü yatırdı ve bacaklarını daha geniş açmaya zorladı. "O zaman devam etmeliyim, değil mi? Başka bir şey olmasa bile kendini koruma eylemi olarak."

"Oh, evet," diye inledi, parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı pompalarken kalçalarını kaldırdı, başparmağı klitorisine bastırdı. "Evet, lütfen."

David onun isteklerini yerine getirmek için hiç vakit kaybetmedi ve gecenin geri kalanını ona bir fahişenin nasıl çalıştırılabileceğinin çeşitli yollarını göstererek geçirdi. Güneş yükselmeye başladığında, alnından süzülen terle, yorgun ve uykulu bir halde Regina'nın üzerine yığıldı. Regina ölü gibi uyuyordu, dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme vardı.

DAVID REGINA'YI YENİ YIL SONRASINA KADAR BİR DAHA GÖRMEDİ.

Anlaştık. Bu dönemin annesi için ne kadar zor olacağını anladığından evde kalmak istemişti. Tatil her zamankinden çok daha az neşeyle, sessizce geçti. Mütevazı akşam yemeklerinde oturup, yapmacık konuşmalar yaparken, David'in omuzlarına utanç çökmüştü. Son birkaç yıldır nadiren ziyarete gelmiş, harap aile evinin iç karartıcı ortamında kalmayı zor bulmuştu. Bencilliği babasıyla geçirdiği değerli zamana mal olmuştu. Aynı zamanda onu bekleyen gerçeklere karşı da kör kalmasına neden olmuştu. Karmaşıklıklar, sorunlar ve borçlarla dolu, çökmekte olan bir yığını miras almayı hak etmişti. Tabii ki buradaki ikilem, annesi ve kız kardeşlerinin bu tür sonuçlara katlanmayı kesinlikle hak *etmemiş* olmalarıydı.

Kendi kendine, son karşılaşmalarından bir hafta sonra Regina'ya dönmek için bu kadar istekli olmasının nedeninin bu olduğunu söyledi. Ona hizmet etmek ailesine bakmasını sağlıyordu ve işleri yoluna koymak için her şeyi yapardı. Ancak, bir günlük çalışmanın ardından David kendini çamaşırlarını yıkarken ve değiştirirken ılık çalarken buldu. Yansımasında bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmış bir ağız ve beklentiyle parlayan bir çift göz vardı.

Regina'yla geçirdiği son gece aklından hiç çıkmıyordu ve David o zamandan beri acınacak bir sıklıkta bu anıyı hatırlıyordu. Ne zaman kendini o geceye verse, parmakları o pürüzsüz porselen tene dokunmak için kaşınıyor ve ağzı onun tadına bakmak için sulanıyordu. Aleti sanki bu performansı tekrarlamaya hevesliymiş gibi kıpırdandı. Yeni bir anlaşmanın getirdiği yenilikten zevk almak onun için tipik bir durum olsa da David apaçık gerçeklerden kaçamazdı. Bu müşteri farklıydı ve ona karşı tepkisi de farklıydı.

Ancak bu tür düşüncelerle oyalanmak tehlikeliydi. David, bir fahişe daha yumuşak duygulara kapıldığında böyle bir durumun ne kadar yapışkan hale gelebileceğine ilk elden tanık olmuştu. Bakımını üstlendiği kadına şefkat duymakla ona aşık olmak arasında ince bir çizgi vardı. Eğer bu çizgiyi birazcık aştıysa... güvenli bölgeye geri çekilmek için çok geç değildi. Onu tekrar görmek ve sözleşmelerinde öngörülen fiziksel görevleri yerine getirmek her şeyi yeniden teyit edecekti. Paylaştıkları şeyin bir sözleşmeden ve bakıcısının hayatında ilk kez zevk alma arzusundan doğduğunu hatırlatacaktı. Bundan daha fazlası olamazdı.

Regina'nın evine olan yolculuk sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ve bu sırada alışılmadık bir endişeye yenik düştü. Ya ayrı kaldıkları süre boyunca her şey değiştiyse? Regina en başından beri karmaşık, gizli yönleri ve derinlikleri olan bir kadın olduğunu kanıtlamıştı. Ölen kocası hakkında paylaştığı ifşaatların, geçmiş söz konusu olduğunda buzdağının sadece görünen kısmı olduğuna dair bir his vardı içinde. Her şeyi anlamayan David, karanlıkta bocalıyor ve her hareketinden endişe duyuyordu. Onun ilgisinden kesinlikle hoşlanıyor gibiydi - sadece o ilk seferde değil, gece boyunca onu takip eden birkaç seferde de. Tekrar kendi içine çekilip onu dışlamayacağını umuyordu. Kadının yakınlık ve cinsel ilişkiyle ilgili rahatsız edici düşünceleri düşünüldüğünde, utançla boğuşuyor olabileceğini keşfetmek onu şaşırtmamalıydı.

Önemli değildi. Eğer yeni savunmalar kurarsa, David onları kolayca söküp atacaktı. Karanlıkta, tamamen kızgın bir haldeyken onunla sevişmeye geri dönmeyi reddetti.

-Durumun aciliyetinin en ufak bir azalma göstermediği düşünülduğünde bu garipti. Adam yaklaştıkça Regina kıpırtısız ve sessizdi, sonunda yüzünü seçebildi. Yan yatmış, kendi içine doğru kıvrılmıştı. David battı

yatağın kenarına uzandı ve alnına dokundu, ateşi olmadığını görünce rahatladı.

"Regina, canım, sorun nedir? Hasta mısın?"

Kız ona bakarken yanağından süzülen tek damla gözyaşı onu şaşırtmıştı. Dudakları alaycı bir yarım gülümsemeye kıvrıldı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, değilim. Oh, bu çok aptalca. Neden ağladığımı bile bilmiyorum."

Gözyaşını parmaklarıyla süpürdükten sonra bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Eminim iyi bir sebebin vardır. Eğer hasta değilseniz, o zaman başka bir şey olmalı. Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Burnunu çekti ve dirseğinin üzerinde doğruldu. "Beni çok aptal sanacaksın."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

"Kurslarım bu sabah başladı. Ben ... ben çocuk sahibi değilim."

Sesi kelimelerle çatlamış, yeni bir gözyaşı dalgası yüzünü ıslatmış ve David'in kalbinde bir yarık açmıştı. Bu sözlerle ve kadının kederine verdiği derin ve güçlü tepki, David'in içinin dışına çıktığını hissetmesine neden oldu. Yine de, onun adına yaşadığı hayal kırıklığı ile birlikte sessiz bir rahatlama duygusu da vardı. Şu anda böylesine çelişkili duyguları çözmekte zorlanıyordu ve çözmek istediğinden de emin değildi.

Yüzünü kavrayarak, rahatlatıcı bir gülümsemeye zorladı. "Çok özür dilerim. Henüz erken. Hazır olduğunda tekrar denemeye devam edeceğiz."

"Umutlanmak için erken olabileceğini biliyordum ama bunu çok istiyorum."

"Anlıyorum. Hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz."

Henüz çocuk yapmadığına sevinmesine izin var mıydı? Elllerine yüklü bir ikramiye geçecek olsa bile, David onun kendisiyle işinin bitmesine henüz hazır değildi. Geride bıraktıkları geceler bir yana, son karşılaşmaları paylaşılabileceklerinin gerçek ilk tadı gibi gelmişti. Tüm anlaşmaları gibi bu da kaçınılmaz olarak sona ermek zorundaydı ama çok erkendi. Ona öğreteceği daha çok şey vardı.

Bu onunla ilgili değil, diye karşı çıktı hain bir iç ses. Eğer öyle olsaydı, bir an önce hamile kalmasını isterdin, seni bencil piç.

Bu ses kendisinininkine çok benziyordu, bu da görmezden gelmeyi zorlaştırıyordu. David kendi kendine, onunla daha fazla zaman geçirmek istemesinin bencillik olmadığını söyledi. Regina'nın sevgi ve şefkate ne kadar muhtaç olduğunu biliyordu. Ona bunları veren kişi olmak istemesi yanlış değildi.

"Yolculuğunuzu boşa harcadığınız için çok üzgünüm," dedi. "Gelmemen için haber göndermeliydim ama hizmetlerine biraz daha ihtiyacım olacağını bilmen gerektiğini düşündüm."

"Seni görme fırsatının boşa gittiğini söyleyemem," diye karşı çıktı ve eğilerek botlarını çıkarmaya başladı. "İstersen kalabilirim."

Botlarından birini yere bırakarak başını kaldırdığında Regina'nın kendisine sorgulayıcı bir bakış attığını gördü. "Neden, eğer yapamazsak... oh."

Adam diğer çizmesiyle uğraşmaya başladığında kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Birbirimizi görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki bir fahişenin birçok işlevini unutmuş olamazsın. Sen üzgünsün ve ben buradayım. İzin ver seninle yatayım."

Ceketini ve yeleğini çıkarırken Regina onun gülümsemesine karşılık verdi. Kravatı da onu takip ederek atılmış giysilerinin bulunduğu yığının üzerine düştü. Regina onun için örtüyü indirdi, sonra sırtını ona vermek için döndü. David onun arkasına geçerek bir kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. Kadın titredi, muhtemelen gecenin hâlâ giysilerinde kalan soğuğuna tepki olarak. Ama kadın yumuşak ve tatlı kokuluydu ve David onun sıcaklığını içine çekmek için ona doğru eğildi. Yüzünü onun saçlarına gömerek gözlerini kapattı ve ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Onunla yatma ihtimali enerjisini yenilemişti ama sadece onunla yatmak bile onu ters yöne itmişti. Şimdi kemiksiz ve rahatlamıştı, onun yakınlığıyla uyuşukluğa doğru sürükleniyordu.

Bir elini karnının üzerine koyarak ensesinden öptü. "Olacak."

Elini onun elinin üzerine koydu ve iç çekti. "Umarım öyledir."

Aralarında tek bir kelime bile konuşulmadı ama kızın, adamın varlığından başka bir şeye ihtiyacı yok gibiydi. Görünüşe göre o da kadının yakınlığından memnundu, çünkü kısa sürede uykuya daldı. Sabaha kadar uyanmadı.

ERTESİ ÖĞLEDEN SONRA DAVID GERİ DÖNEREK ONU ARADI.

Genellikle Regina'nın kurslarının ilk birkaç günü en berbat günler olur, halsizlik ve rahatsızlığı geçene kadar yatmak zorunda kalırdı. Bugün kendini biraz daha iyi hissediyordu ve David'le kaldıkları yerden devam edebilmek için aylık terörünün sona ermesini sabırsızlıkla bekliyordu. Tabii ki, bu hevesinin bir başka çocuk sahibi olma arzusuyla da ilgisi vardı.

Zevkin tadının yanı sıra hamile kalmaya çalışmaya devam etme ihtiyacı. Hepsi bu kadardı.

Bunu kendine yeterince söylerse, belki de inanırdı. Regina'nın aklı bunun doğru olduğunu savunuyordu ama uşak David'in geldiğini haber vermek için salona girdiğinde kalbi isyan etti. Kalbi çırpınıp durdu, bu durum David'in karşısına çıkmasıyla daha da arttı.

Kitabını bir kenara bırakarak ayağa kalktı. "David! Burada ne işin var?"

Bakışları köşedeki yerinden kalkıp kendi kitabını bir kenara bırakan Powell'a kaydı. Yorum yapmadı ama David'e diktiği bakışları merak doluydu.

"Yani... seni bugün beklemiyordum," diye ekledi mahcup bir gülümsemeyle.

Gülümsemesine karşılık verdi, yaklaşırken şapkası elindeydi. "Bugün işimi erken bitirdim ve sana bir bakayım dedim. Daha iyi hissediyor musun? Rengin güzel. İyi görünüyorsun."

Başını sallayarak bir elini karnına dayadı ve David'in gözlerinin bu hareketi takip ettiğini fark etti. "Öyleyim, teşekkür ederim. Bu kadar yolu gelmenize gerek yoktu, yine de düşünceli davranışınızı takdir ediyorum."

David bir ayağından diğerine geçerek Powell'a baktı. Regina uzun zamandır ilk kez uşağın sürekli varlığını rahatsız edici bulmaya başlamıştı. Fahişesi daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi ama yalnız olmadıkları için susuyordu.

Kız soru sormak için kaşlarını kaldırdığında David başını hafifçe salladı. "Doğru. Ben... şey, seni kendim için görmek istediğimi itiraf etmemi yadırgar mısın? Bütün gün senin için endişelendim."

Onun sözleri Regina'nın göğsünde bir sıcaklık yarattı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Adamın gözbebeklerinin ortasındaki açık mavi çizgileri seçebilecek ve onun baştan çıkarıcı kokusunu alabilecek kadar yakın durdu.

"Çok nazıksınız."

Yüzünü abartılı bir utanç ifadesiyle buruşturdu. "Aman be kadın, korumam gereken bir itibarım var, biliyorsun."

Regina kıkırdadı. "Artık çok geç, kendini çoktan ele verdin. Seni hovarda bir çapkın olarak düşünmeye devam etmekte oldukça zorlanacağım."

"Londra'da bir daha asla yüzümü gösteremeyeceğim. Rakes Cemiyeti üyeliğimi iptal edecek."

"Tırmıklar topluluğu diye bir şey var mı?"

David omuz silkti. "Eğer varsa hiç şaşırmam. Şimdi, eğer onları keşfedersem, katılmama izin verilmeyecek."

Omuzları zapt edemediği bir kahkahayla titredi. Birdenbire rahminin boş olmasının yarattığı hayal kırıklığı o kadar da yıkıcı gelmemeye başladı, çünkü bu daha fazlası anlamına geliyordu - fahişesiyle daha fazla zaman. David'i bir ya da iki gün daha yatağa götüremeyecekti ama yine de onun gitmesini istemediğini fark etti. Ne de olsa bunca yolu sadece onun iyiliğini düşündüğü için gelmişti.

"Genellikle öğleden sonra yürüyüşüne çıktığım saatlerde geldiniz. Bana katılmak ister misiniz?"

Bakışlarında bir şaşkınlık belirdi ama hemen toparlandı. "Elbette."

Regina şapka ve palto istedi. Birkaç dakika içinde yola koyuldular, Powell onları önemli bir mesafeden takip ediyordu - onları görebileceği ama konuşmalarını duyamayacağı kadar uzak bir mesafeden.

İlk başta özel bir şey konuşmadılar ve Regina onun koluna yapışarak güzel havanın tadını çıkardı. Hava hâlâ Ocak ayının soğuşunu taşıyordu ama neredeyse bulutsuz olan gökyüzü güneşin üzerlerine vurmasına izin veriyor, soğuşun ısıracı etkisini yok ediyordu.

Sık sık altında oturup kitap okuduğu bir ağaca varmadan önce, malikânenin pitoresk arazisi üzerinde kıvrılan patikayı kullandılar. David, bulundukları konum onlara bakımlı çimenlerin ve uzaktaki bahçenin en iyi manzarasını verdiği için oyalanmaları konusunda ısrar etti.

Powell'ın paltosunu çıkarmasına yardım etti ve Powell paltoyu yere sererek Powell'ın yanına oturdu. Powell görüş alanında kalarak ama onlara arkasını dönerek dolaştı.

Kimse tarafından görülmeyeceklerinden emin olunca bonesini çıkarıp bir kenara koydu ve mutlu bir iç çekişle yüzünü güneş ışığına doğru eğdi.

"Burası," dedi David bir süre sonra. "Çok güzel bir yer." "Başta

ben de öyle düşünmüştüm."

"Tanrım, benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Yapmamalıydım-"

"Sorun değil. Zamanla bunu unuttuğumu söyleyecektim. İçimde saklanarak çok zaman geçirdim. Geçtiğimiz birkaç ay pek çok açıdan bir keşif oldu. Burası çok güzel ve benim." Ani bir düşünce aklına geldi ve ona çapkın bir gülümseme verdi. "Ve... bu benim hak ettiğimden fazlası değil."

David onun gülümsemesine karşılık verdi ve uzanıp saçının bir tutamını yüzünden geriye doğru okşadı. "Gerçekten de öyle. Ama başka bir şey hakkında konuşalım. Bana mutlu bir şey söyle. Ondan öncesine ait bir anı..."

Regina David'in duruşunu taklit etti, kollarını kirletmeyi umursamıyormuş gibi dirseklerine yaslanmasından cesaret aldı. "Ben küçük bir kızken annem beni uzun yürüyüşlere çıkarırdı. Evimiz bu kadar büyük değildi ve arazimiz de fazla değildi ama bizim arazimizdi. Kır çiçekleri toplamak için gittiğimiz küçük, sevimli bir çayır vardı. Annem onları saçıma takar ve bana bir peri gibi göründüğümü söylerdi. Papatya zincirleri yapardık, piknik yapardık ve... Bunu özlüyorum. *Onu* özlüyorum. Sonra-"

David dilini şaklatarak onun saçmalıklarını kesti. "Sonrası hakkında konuşmak yok. Bu güzel bir anı. Belki bir gün sen de böyle anılar biriktirirsin..."

Adam sustuğunda Regina gerildi ve söylenmemiş sözlerini sonuna kadar takip etti. Belki bir gün çocuğuyla böyle anılar biriktirebilirdi. Ona vereceği çocukla.

İçinde, bir gün henüz var olmayan bir bebek tarafından doldurulacağını bildiği bir özlem kuyusu açıldı. Yine de başka bir şey daha vardı. Çok yakından incelemek istemediği bir şey.

David düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi, bakışları uzak bir noktaya kilitlenmişti.

"Sıra sende," diye ağzından kaçırды, konuyu değiştirmek için çırpınıyordu. "Bana mutlu bir anını anlatmak için."

Ağzının kenarında hiçbir zaman tam olarak oluşmayan bir gülümseme belirdi ve konuşurken ufka bakmaya devam etti. "Babam yatmadan önce çok acayip hikâyeler anlatırdı. Hepsini ilerledikçe uydururdu ve asla bir masalı iki kez aynı şekilde anlatmazdı. Bir korsan gemisi ilk seferinde sirenler tarafından kıyametine çekilebilirdi, ama başka bir gece bir kraken tarafından derinliklere sürüklenirdi."

"Sen ve kız kardeşlerin onu büyüleyici bulmuş olmalısınız," dedi Regina.

Bu kez dudakları tam bir gülümsemeye aralandı ve boğazından bir kıkırdama yükseldi. "Sanırım ikizlerden çok ben öyleydim. Babamın hikâyeleri maceralı bir hal alırdı ve Petra ile Constantia her zaman kan dökülmesinden hoşlanmazlardı. Annem sık sık dramatik sesleri yüzünden onunla dalga geçerdi... eğer biri onu Londra'da bir sahneye çıkarabilirse ünlü bir aktör olabileceğini söylerdi."

Sesindeki hüznü Regina'nın göğsünü sızlattı ve aynı zamanda içini utanç verici bir kıskançlıkla doldurdu. Sevgi dolu ve özenli bir babaya sahip olduğu için ne kadar şanslıydı. Hiç bilmediği bir şeyi ona kıskandığı için kendini çok kötü hissediyordu.

"Harika bir adam olmalı," diye mırıldanarak elini onun koluna koydu.

Sersemlemiş gibi gözlerini kırptırdı ve kaşlarını çatı. "Şimdi bu konuşmayı asık suratlı hale getiren ben oldum."

"Hayır," diye itiraz etti. "Belli ki babanı özölüyorsun ve onun kaybı çok taze. Eğer onun hakkında konuşmak istiyorsan, konuşmalısın."

Elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Bazen onu düşünmek zor oluyor, çünkü düşündüğümde, hayatının son birkaç yılını hatırladığımda anıların gittikçe azaldığını hatırlıyorum. Biri öldüğünde, yeterince zaman olmadığı için ağıt yakmak doğal görünüyor. Çok yaşlı değildi ama genç bir adam da değildi. Son yedi yıl ya da daha fazlası... yani, bolca zaman vardı ama ben burada değildim. Olmak istemedim."

"Neden olmasın?"

David kuru bir homurtu çıkardı ve başını salladı. "Gençtim ve sıkılmışım. Lancashire çok sakin bir yerdi ve ben heyecan istiyordum. Partiler ve skandal yaratan insanlarla arkadaşlık etmek istiyordum. İlk başlarda sık sık ziyaret ettim. Noel, Paskalya, annemin doğum günü, ikizlerin dünyaya gelişi."

Regina onun elini daha sıkı tuttu. "Zamanın bu kadar kısa olduğunu bilemezdin."

"Hayır, ama onun ölümsüz olmadığını unutmama asla izin vermemeliydim. Bir zamanlar eşyalarımı toplayıp Londra'ya dönmek için sabırsızlanıyordum.

-Arkadaşlarıma ve orada kendime kurduğum hayata. Şimdi... Onun hikayelerinden birini dinlemek için her şeyimi verirdim. Son bir kez bile olsa."

Birleştirdikleri ellerinden başını kaldırdığında, adamın yanağından aşağı süzülen bir gözyaşı ve ardından bir başkasını görünce afalladı. Sanki onun bu incelemesini hissetmiş gibi, elini bıraktı ve gözyaşlarını hızla sildi. Gözyaşları kaybolduğunda, kederine dair hiçbir iz kalmamıştı, yüzünde hiçbir keder çizgisi yoktu.

"Bana annenden biraz daha bahset," diye mırıldandı. "Bir başka mutlu anı."

Sesinde neredeyse yalvaran bir ton vardı ve Regina'nın çocukluğunda en sevdiği anlardan birini hatırlamasına neden oldu. Adamın omzundan tutarak onu nazikçe sırt üstü yatırdı, sonra yanına çöktü ve bakışlarını yukarıya dikti. Elini onunkine değdirdi ve küçük parmağını onunkine doladı.

"Bazen o çayıra gider ve çimlere uzanırdık. Saatlerce bulutları seyrederdik. Annem bana eğer uzun süre bakarsam

bir melek görebilirdim. Bir gün bir melek ile göz göze gelmek hayatımın umuduydu."

David'in parmağı onunkine doğru seğırdi ama onun dışında sessiz kaldı. Ona bakmak için başını çevirdiğinde, bakışlarını gökyüzüne dikmiş olduğunu gördü. Yüzü sakindi ve az önceki gözyaşlarından eser yoktu. Bugün pek bulut yoktu ama o yine de bir şey arıyormuş gibi gökyüzünü izliyordu.

"Londra'yı özlüyor musun?" diye sordu.

"Başlarda öyleydi," diye itiraf etti. "Evde olmak buruktu ve orada beni bekleyen sorunlar gerginliğimi daha da arttırdı."

"Buradaki işlerinizi düzene koyduktan sonra geri dönecek misiniz?"

Gözlerini kapattı, ama hissedilir bir enerji ondan kızın içine doğru aktı, birleşen parmaklarının minimal temasında bile sarsıcı ve güçlüydü.

"Gelecek için konuşamam, Regina. Ama şu anda... Başka bir yerde olmak istemezdim."

Regina kucağındaki kitaptan başını kaldırıp David'in yatak odasının kapısında durduğu yere baktı, saçları rüzgârdan savrulmuştu, gülümsemesi geniş ve gözleri parlaktı. Daha yeni sıcak bir banyo yapmıştı,

Skandal yaratan geceliklerinden birini daha giymişti ve odadaki tüm lambalar ve kandiller yanıyordu. Regl dönemi dün sona ermişti ve David'i ziyaretlerine devam etmesi için çağırmıştı.

David'e hamile kalamadığını söylediği günün ertesi sabahı, onun yanında uyanmak onu rahatsız etmişti. Bütün bir geceyi yatağında onunla geçirdiği ilk gece değildi bu. Ancak, geceyi sevişerek geçirdiği bir adamın yanında uyumakla, sekiz saatini sadece ona sarılarak geçiren bir adamın yanında uyumak arasında bir fark olduğunu keşfetmişti. Her iki durumu da David'den önce yaşamamıştı. Randolph onu kullandıktan sonra hemen kendi odasına çekilirdi. Kadının dersleri onun için bir sıkıntı, şehvetini tatmin etmesine bir engel olmuştu. Yakınlarda her zaman başka bir kadın olması önemli değildi. Randolph onu istediği zaman istiyordu ve onun herhangi bir şikâyeti ya da inkârı Randolph'u çılgına çeviriyordu.

Gebe kalmak için yoğun bir çalışma gecesinin ardından onun yanında uyumak başka bir şeydi. Kendine bunun tamamen sözleşmeleriyle ilgili, bir zorunluluk olduğunu söyleyebilirdi. Ama onunla aynı odada bulunmanın ne kadar iyi olduğunu düşünebilir miydi? İkisinden de hiçbir beklenti yoktu; anlaşmalarıyla ilgili hiçbir talep ya da düşünce yoktu - yine de aklının bir köşesinde, zamanlarının hızla tükenmekte olduğunu biliyordu. Eğer bu bebeği Randolph'unmuş gibi gösterme umudu varsa, hamile kalması için çok az zamanı kalmıştı.

Belki de ilk birkaç haftalık çabanın ardından hamile olmadığını öğrendiğinde bu kadar perişan olmasının nedeni buydu. Yine de David onu teselli etmekten memnun olmuştu. David'in bir fahişe olarak rolünün bunları içerebileceği ve içermesi gerektiği konusundaki ısrarına rağmen, bu tür incelikler sözleşmelerinin bir parçası değildi.

Oldukça ikna ediciydi ve onun huzurunda pratik meseleleri düşünmek zordu.

Ve sonra, öğleden sonralarını yürüyüş yaparak, konuşarak ve çimenlerde uzanarak geçirmişlerdi, eğer sevgili oldukları kadar arkadaş da olsalardı. Onu çağırması için hiçbir neden yoktu ve bunu ikisi de biliyordu. Yine de ondan kalmasını istemişti ve kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen Regina her anın tadını çıkarmıştı. Annesinin anıları bir süredir zihninin derinliklerinden çıkarılmamıştı ve şimdi yeniden tazeydiler. Amacına hizmet ettikten sonra hayatından çıkarmayı planladığı bir adamla bunları paylaşırken ne düşünüyordu? Neden onu teselli etmiş ve hayatına bu kadar derinlemesine girmişti?

Şimdi Regina'nın aklına onu yola getirmesi gerektiği geldi. Yatak arkadaşlığının zevklerini kesinlikle memnuniyetle karşılasa da, aralarındaki ilişkiyi çok ileri götürmenin eşiğine gelmişlerdi. Aralarındaki anlaşmayı sadece işle ilgili tutarak düzeltmek çok zor olmamalıydı. Aksi takdirde, sonunda yollarını ayırmak çok zor olacaktı.

Evet, hepsi buydu. Sadece zevk ve bebeğin gebe kalması. Rahatlık ya da yakınlık yok. Onun kollarında uykuya dalmak ve ertesi gece bunu memnuniyetle tekrar yapabileceği düşüncesiyle uyanmak yok. Kaçırdığı şeylerin daha fazlasına sahip olabileceği fikrine teslim olmak yok.

Sadece iş.

David alışlageldiği gibi paltosunu çıkarmadan yatağa yaklaştığında kararlılığı hemen kırıldı. "Giyin, dışarıda bir akşam geçireceğiz."

Regina kaşlarını çatarak önce kitabına, sonra da göğüslerini örten şeffaf kumaşa baktı. Örtü Regina'nın belden aşağısını gizliyordu ama adam Regina'nın ne giydiğini fark etmemiş olamazdı. Soluk leylak rengi tül o kadar hafıftı ki her şeyi görebiliyor olmalıydı.

Bakışları aşağı doğru kayarken kaldırdığı kaşları Regina'nın bunu anladığını söylüyordu ama yine de durduğu yerde bekliyordu.

"Pardon?" diye cevap verdi.

David yatağın etrafında döndü, Regina'yı kitabından hızla ayırdı ve yatak örtülerini bacaklarından çekti. Ellerinden tutarak onu ayağa kaldırdı.

"Bu... bu neredeyse beni bu gece burada kalmaya ikna etmeye yeter. Tanrı aşkına, büyüleyici görünüyorsun canım."

Regina kelimelerle boğuşuyor, iltifatı için teşekkür etmekle onu yatağa çekip kıyafetlerini yırtarak daha güvenli bir bölgeye geri dönmeye zorlamak arasında kalıyordu. Ne yapacağına karar veremedi David onu soyunma odasına doğru götürüyordu.

"Biz dönene kadar beklemek zorunda kalacak. Seni bu evden çıkarmaya kararlıyım."

Elini adamın elinden çeken Regina, endişeli parmaklarıyla elbisesinin eteğini kavradı. "Ama... neden?"

Yüzünü ona döndü, yüz ifadesi kuşkuluydu. "Neden? Bu evden en son ne zaman ayak işi ya da mirasla ilgili olmayan bir nedenle çıktın?"

"Yas tutuyorum."

"Ben de öyle."

"Sen bir erkeksin."

"Evet, ama seni ilçede neredeyse hiç görmedim. Kız kardeşlerim bile neye benzediğinizi bilmediklerini söylediler... sadece kızıl saçlarınız olduğunu."

Regina homurdandı. "Bu genellikle beni ele vermeye yeter."

"Seni götürdüğüm yerde değil. Söz veriyorum, çevremizden kimse yakınlarda olmayacak. Güven bana."

Sabırlı ama kararlı bir şekilde elini tekrar ona uzatıyordu. Regina bütün bunlardan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu ama onu reddedemezdi de. Kendinden çok memnun görünüyordu, neredeyse heyecandan topuklarının üzerinde zıplıyordu. Regina'nın aklına, içinde bulundukları koşulların pek de farklı olmadığı geldi. Maddi geleceği mirasla güvence altına alınmış olsa da, o da tıpkı onun gibi yas tutuyordu ve başkalarıyla sosyalleşmesi yasaktı. Ayrıca çoğu gece ona, ağzının kenarlarında yorgunluk ve kaşlarında çatıklarla geliyordu. Birlikte olmadıkları zamanlarda ne kadar çok çalıştığının kanıtını, onu evinde ziyaret ettiği gün görmüştü. Günlük işleri ve akşamları ona yaptığı ziyaretler arasında çok yorulmuş ve yıpranmış olmalıydı.

Regina bir mola istediği için onu suçlamıyordu. Ona yaptığı ziyaretler bile iş olarak kabul edilirdi, kaçamayacağı bir zorunluluktan.

istedi. Onunla yatmayı bir zorunluluk olarak görmesi fikrini çok yakından incelemek istemiyordu.

"Pekâlâ. Beni nereye götürdüğünüzü söyleyecek misiniz?"

"Günlük hayatın endişelerinden uzak birkaç saat geçirebileceğimiz bir yer," diyerek bir lamba yaktı ve soyunma odasının içindekileri incelemek için lambayı havaya kaldırdı. Orman yeşili kadifeden sade, uzun kollu bir elbise seçmeden önce sıra sıra dizilmiş elbiseleri inceledi. Minimal süslemeleri ve fırırları vardı ve uyumlu pelisse ek katmanı ile onu sıcak tutacaktı. "Bu iyi olur."

"Ama siyah değil ki," diye itiraz etti Regina, ama adam geceliğini çıkarmasına yardım etmeye başladığında karşı koymadı.

"Bu da onu en iyi kılık değiştirme yapıyor. Herkes Dul Hurst'ü siyahlar içinde görmeyi bekler. Gerçekten, seni görmeyi hiç beklemiyorlar. Ayrıca, ikimiz de Hurst'ün yasını gerçekten istediğin için değil, sadece adab-ı muaşeret gereği tuttuğunu biliyoruz. En son ne zaman vücudunu ve rengini tamamlayan bir elbise giydin? En son ne zaman keyif aldın?"

Regina'ya bu soruları yöneltirken bir yandan da başına bir kombinezon geçiriyor, sonra da bir çift çorap giymesine yardım edebilmek için onu minderli bir tabureye oturmaya çağırıyordu. Adamın tek dizinin üzerine çökmesini izleyen Regina, onun bir kadının soyunma odasını ve kıyafetlerini çok iyi bildiğini fark etti. Gizli mesleği düşünüldüğünde şaşırtıcı bir özellik değildi.

"Hatırlayamıyorum," diye mırıldandı adam jartiyerlerinden birini bağlarken. "Her iki cephede de. Randolph hayatımın her yönünü kontrol ediyordu. Dikkatleri üzerime çekmemden nefret ederdi ve eğer bir erkek bana görüldüğünden daha uzun süre bakarsa, bu her zaman benim hatam olurdu. Sonunda, partilerde, yemeklerde ve benzeri yerlerde ona eşlik etmeyi bıraktım. Onu memnun edecek şekilde nasıl davranacağımı bulmak çok zordu."

David bir elini Regina'nın kalçasına dayayarak durakladı, bakışları Regina'nın kollarıyla buluşmak için kalktı. Regina onun gözlerinde merhamet bulmayı beklemişti ama her şeyden çok öfkeli görüldüğünü fark etti.

"Ne kadar çekilmez bir göt olmalı."

Dudakları bastırılmış bir kahrkayla titredi. Başka hiç kimse gerçeği itiraf etmek istemiyor gibi görünürken, birinin Randolph hakkında bu kadar açık konuşmasını duymak rahatlatıcıydı. Ölünün arkasından kötü konuşmak görgüsüzlüktü ama şu anda birinin onun duygularını paylaşması iyi hissettiriyordu.

"Evet," dedi küçük bir kıkırdamayla. "Çekilmez bir pislikti. Ben... Gittiğine memnunum."

"Senin hatırın için ben de öyle," dedi David, işine geri dönerek. Çorapları bir çift çizme takip etti ve onları hızlı ve ustaca hareketlerle bağladı. "Bir erkeğin senin kadar tatlı ve güzel bir karısı olup da onu bir mücevher gibi sergilemek istemeyeceğini hayal etmekte zorlanıyorum."

Regina derin ve yavaş bir nefes aldı, bu sözlerin etkisiyle sarsılmıştı. Adam o kadar rahat söylemişti ki, sanki ağzını açmadan önce bir kez bile düşünmemişti. Çizmelerini bitirdi ama dizlerinin üzerinde kaldı, ellerini ayak bileklerine dayadı.

"Benim olsaydın, diğer erkeklerin senin için kendilerini aptal yerine koymalarını izlemek ve hiçbirinin benim olana sahip olamayacağını bilerek güvende olmak beni memnun ederdi. Odanın diğer ucundan sana bakmak ve saatler önce sana yaptıklarımı ve seni tekrar yalnız yakaladığımda yapmayı planladıklarımı hatırlayarak yanaklarının kızarmasını izlemek beni memnun ederdi."

"David... oh!"

David bacaklarını daha da açıp iç çamaşırını kalçalarına doğru iterken, parmakları taburenin oturağı etrafında sıkılaştı. Bakışları, zaten kaygan ve arzulu olan kalçalarının arasına sabitlenmişti. Birlikte geçirdikleri tek mükemmel gece yeterli olmamıştı. David, Regina'nın içinde bir daha asla uyuyamayacağından korktuğu bir şeyi uyandırmıştı. Özlem onu parçalıyor, canlı canlı yiyor, tamamen tüketiyordu.

"Kendime engel olamıyorum," diye fısıldadı ve başını eğerek Regina'nın memesini ısırdı. Dili dikiş yerinde gezindi ve Regina beklentiyle titredi. "Çok uzun zaman oldu ve seni özledim. *Bunu* özledim."

Adam ağzını onun üzerine koyduğunda dudaklarından irkilmiş bir nefes çıktı. Sanki tatlı bir şeyin tadına bakıyormuş gibi minnettar bir ses çıkardı, iki eliyle Regina'nın kalçalarını tutarak onu açık tutmaya çalıştı. Adam Regina'nın ıslaklığının son damlasına kadar açmışçasına onu yalayıp emerken Regina'nın sırtı kavislendi ve kolları dik durmanın zorluğuyla titredi. Bacakları saniyeler içinde titriyor, rahminde patlayan ısı ve coşku tüm vücudunu kaplayacak şekilde genişliyordu. Dilinin ustaca hareketleri kesin ve amaçlıydı, son karşılaşmalarındaki şakacılıktan yoksundu - sanki elindeki konuya ulaşmak için acelesi varmış gibi.

Bu, dilinin mahrem istilasına alışması için ona yer veren yavaş bir keşif değildi. Her geçen saniye daha da yoğunlaşan bir saldırıydı bu. Adamın ellerinden biri kadının vücudunda gezindi,

Regina'nın kombinezonunu bir omzundan kaptı ve göğsünü açtı. Başını geriye atıp inledi, başparmağı ve işaret parmağı meme ucuyla alay ediyordu. Her çekiştirme ve sıkma, orta yerinden akan his dalgaları gönderdi ve dilinin mükemmel, enfes bir ritimle klitorisini ovuşturmasının zevkini daha da arttırdı.

Birkaç dakika içinde doruğa ulaştı, titriyor ve iç çekiyordu, bir parmağını içine kaydırıp hızlı, hassas vuruşlarla bitişi artırırken uylukları omuzlarının her iki yanında sıkıştı. Adam kalçalarının üzerine çıktı, dudaklarını yaladı ve kadın hava almak ve sakinleşmek için mücadele ederken bacaklarını örttü. Adamın giyinmesine yardım etmekten nasıl olup da dizlerinin üzerine çöküp başını bacaklarının arasına soktuğuna şaşırılmıştı.

David ayağa kalktı ve pantolonunun önündeki şişmiş çıkıntıyı ortaya çıkardı. Bunu gören Regina'nın ağzında nem birikti, amcığı onu içinde görmek için sıkıştı. Adam Regina'nın bakışlarını aşağıya doğru takip ederek güldü ve onu ayağa kaldırdı.

"Sanmıyorum. Bu gece yeterince dikkatimi dağıttınız ve beni kandıramayacaksınız. Biz dışarı çıkıyoruz ve sen de biz dönene kadar beklemek zorundasın."

Az önce ona yaşattığı patlayıcı orgazmdan sonra hayal kırıklığına uğramış hissetmek zordu, bu yüzden Regina onun isteklerine boyun eğdi. Elbisesini ve kombinezonunu çabucak hallettiler ve Regina daha ne olduğunu anlamadan elbisesini ve ona uygun paltosunu giymiş, saçlarını basit bir düğümle toplamıştı.

David onun elini tutup odadan çıkmasına öncülük etmeden önce, "Mükemmel," dedi. "Bu arada yeşilin bu tonu sana çok yakışmış."

Regina'nın yanakları kızardı ama merdivenlerden inerlerken hiçbir yanıt vermedi. Böyle bir övgünün muhatabı olmak tuhaftı. Randolph'a kur yaptığı günden beri böyle bir muamele görmemişti. Kocasının övgü dolu sözleri ve sevgi gösterileri düğünden sonra azalmıştı ve Regina her türlü iyiliğe ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Birinin ona yeşiller içinde iyi görüldüğünü ya da güzel olduğunu söylemesi çok önemsiz görünüyordu. Oysa şimdi bunlar Regina'ya yıllardır beklediği bir armağan gibi geliyordu.

Powell onları giriş holünde bekliyordu, etli ellerinde Regina'nın bir çift çocuk eldiveni vardı. Regina'ya sorgulayıcı bir bakış atmadan önce David'le dikkatli bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu akşam bana ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

Ona gülümsedi ve eldivenleri kabul etti. Regina onun yüksek sesle sormadığı soruyu duydu ve kıyafetlerini incelediğini fark etti. Onu siyahlar içinde görmekten memnun görünüyordu ama David'le birlikte gitmesi konusunda da kararsızdı. Yatak odasında onunla yalnız kalmak başka bir şeydi. Regina'nın onun eşliğinde gitmesine izin vermek bambaşka bir şeydi ve bunu ikisi de biliyordu.

Başını iki yana sallarken omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. "Hayır, Powell. Bence gecenin geri kalanında izin alıp dinlenmelisin. Bay Graham'ın yanında tamamen güvende olacağım."

Powell'in şaşkın bakışları kulaklarına inanmadığını gösteriyordu. Regina kendi kendine şok olduğunu itiraf etmek zorundaydı ama iyi anlamda. David'e daha önce sadece Powell'a güvendiği şekilde güveniyordu. Fahişesi sabrı ve ısrarı sayesinde bunu hak etmişti.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Powell, ama şimdi David'e gözlerinde açık bir uyarıyla bakıyordu.

Regina bu bakışı biliyordu. Adam tek kelime bile etmeden şiddet ve kargaşa vaat edebiliyordu - kocasının onu bu kadar uzun süre yanında tuttuğundan şüphelenmesinin nedenlerinden biri de buydu. Dürüst olmak gerekirse, onun yanında kendini güvende hissetmesinin nedenlerinden biri de buydu. Powell yanındayken herhangi birinden ya da herhangi bir şeyden korkmak zordu.

Elini kolunun kıvrımına sokan David, sessiz tehdidi onaylarcasına uşağa başını salladı.

"Onu sağ salim evine götüreceğim. Söz veriyorum."

Powell homurdanarak onlar için kapıyı açtı ve arabasının hazır olduğunu ve onları beklediğini gösterdi.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi onu ön merdivenlerden aşağı indirirken. "Kendi arabamın tamire ihtiyacı var ve Preston'a giderken rahat olmanızı istiyorum."

Bir cevap vermeden önce Preston'ın kendisini arabanın döşemelerine yerleştirmesini ve arkasından binmesini bekledi. "Preston, gecenin bu saatinde mi? Ne için?"

Şoförü yola çıkarken araba sallandı, belli ki David emirlerini çoktan vermişti. Adam gülümsedi, dişleri aracın loşluğunda parlıyordu.

"Canım, seni bir halk evine götürüyorum."

DAVID, REGINA'NIN ŞAŞKIN BAKIŞLARI KARŞISINDA ÇOK EĞLENMİŞTİ.

onu The Crimson Dove'un kapısından içeri soktu. Eğer bu gece bu meyhane bir dans toplantısına ev sahipliği yapıyor olmasaydı, nazikçe yetiştirilmiş bir bayanı böyle bir yere asla getirmeyebilirdi. Kiracılarından biri aracılığıyla haberdar olmuştu ve aklına aylardır bir partiye gitmediği geldi. Londra'da katıldığı son birkaç parti korkunç derecede sıkıcıydı.

Burada sosyal nezaket kurallarına uyulmayacaktı ve David de tam olarak bu yüzden gelmek istemişti. Kendisi gibi Regina'nın da soylularla gerçek bir bağı yoktu ama şu anda meyhaneyi duvardan duvara dolduran insan sınıfından da değildi. Bu durum onun tanınma ihtimalini azaltıyordu ve David bunun Regina'nın gevşeyip eğlenmesine de yeteceğini umuyordu.

Kalabalık meyhane salonunda ilerlerken ona yakın durması için çok fazla teşvik gerekmedi. Genellikle bu ana odayı diğerinden ayıran bir bölme itilerek açılmış ve dans için alan genişletilmişti. Genellikle odanın ortasında kümelenmiş olarak duran masalar, birçoğu yemek tabaklarıyla dolu olarak çevreye doğru itilmişti. Taze ekmek ve bira kokuları, nemli bir kutunun içinde bir arada duran, bazıları güzel kokular sürünmüş, bazıları ise yıkanmamış çeşitli bedenlerin kokularına karışıyordu.

Ocaklardan birinin yanında bir müzisyen üçlüsü para karşılığı çalışıyordu. Kemancının ayaklarının dibinde duran şapka şilinlerle dolu olduğu sürece, dans etmek isteyenlerin zevkine göre çalışıyorlardı. Müziğe karışan düzinelerce ses, aksan ve tonlamalardan oluşan bir karmaşa içinde yükseliyordu.

David'in yanına yaslanan Regina, geniş gözleri ve ayırık dudaklarıyla her şeyi içine çekti. David, odanın sıcaklığını tahmin ederek onu pelerinini, eldivenlerini ve şapkasını arabada bırakmaya ikna etmişti. Işık onu kucaklıyor, saçlarının koyu kızıl tonlarını parlatıyor ve teninin yarı saydamlığını aydınlatıyor gibiydi. Bu da giydiği orman yeşilini daha da hoş bir hale getiriyordu. Etrafına bakınırken gözleri merakla parladı ve sonunda bakışlarını ona çevirdi.

"İşte, gördün mü?" diye mırıldandı, bir kolunu onun beline dolayarak. "Kimse bize en ufak bir dikkat bile göstermiyor."

Onun bu açık sevgi gösterisi karşısında kaskatı kesildi ama sonra adamın haklı olduğunu fark eder gibi oldu. Odanın ortası dans eden çiftlerle dolup taşıyordu. Diğerleri

Gölgeli köşelerde durmuş, utanmazca flört ederken, yüksek sesle gülerken ve genellikle dünyada umurlarında değilmış gibi davranırken kaşlarında ve göğüslerinde ter parlıyordu. Herkes kendi eğlencesine o kadar odaklanmıştı ki, içeri girdiklerinde birkaç çift gözden fazlası onlara bakmamıştı.

"Bu toplantılara çok geliyor musunuz?" diye sordu, gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek.

"Londra'da yaşamaya başladığımdan beri hayır," diye cevap verdi, bara doğru ilerledi ve onu da yanına çekti. "Ama gençliğimde onlar için yaşadım. Taşra hayatının sıkıcı olduğunu düşündüğüm şeylerden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı."

Onları hızlı bir manevrayla içkilerini alıp giden iki adamın yarattığı boş alana soktu ve dirseğini tezgâha dayayıp yüzünü ona döndü. Karşılarında yırtık pırtık bir elbise ve lekeli bir önlük giyen bir barmaid vardı. İkisi için de bira sipariş etti, Regina'yı şaşırtan bir başka gelişme daha. Regina'nın kalaylı bir kupanın ağzına kadar dolu kehribar rengi biraya attığı kuşkulu bakış karşısında David kıkırdadı.

"Sadece deneyin. Crimson Dove'da ülkedeki en iyi biralardan bazıları var. İlk tadımını yapman için seni herhangi bir yere götürmezdim."

Kadının şampanya ya da ara sıra içilen likörden daha sert bir şey içip içmediğini sormasına gerek yoktu. Kocasının ne kadar kontrolcü olduğunu düşünürsek, belki de o kadarını bile tatmamıştı.

Derin bir nefes alarak fincanı dudaklarına götürdü.

David elini amının üzerine koyarak onu durdurdu. "Bekle. Bu özel bir durum."

Adam fincanını aralarında kaldırdı ve kadın da onu takip etti. "Neye kadeh kaldıralım?"

"Yeni deneyimlere ve geçmişi ait olduğu yerde, arkamızda bırakmaya. Ve sana, canım."

Bardakları şıngırdayınca gülümsemesi soldu ve ilk yudumunu alırken bakışlarını ondan ayırmadı. Bu durumdan cesaret almış gibi görünen kadın içkisini içti, gözlerini kocaman açarak bardağın kenarından ona baktı.

"Oh!" diye haykırdı, fincana bakarak ve dudaklarındaki köpüğü yalayarak. "Bu beklediğimden çok daha iyi."

"Sadece senin için en iyisi," diye mırıldandı. "Çok hızlı içmemeye dikkat et. Yine de, eğer sarhoş olursan seni buradan dışarı taşıyım. Ancak, çekingenliğinden faydalanmayacağıma söz veremem."

Regina kakhaha attı ve adamın içine o şaşırtıcı hislerden birini gönderdi. Onun kakhahasına verdiği tepki tedirgin ediciydi ama yine de bu sesi daha fazla duymak için can atıyordu.

Kadın parmaklarını yeğinin ön kısmına daldırıp onu kendine doğru çekerken adamın siki pantolonunun içinde kıpırdandı. Bira bardağının kenarlarından taşarak elini ıslattı ama onun gözlerinde boğulurken bu küçük kızgınlığa aldırmadı.

"İsteseydim bu bir avantaj olmazdı."

"Tanrım," diye mırıldandı, gözlerini sıkarak kapattı ve öfkeli bir horoz standıyla savaştı.

Soyunma odasında kendini dizginlemek için büyük çaba sarf etmişti ama onu tatma, diliyle doruğa ulaştığını hissetme ve adını inlediğini duyma ihtiyacına karşı koyamamıştı. Gecenin sonunda onun içine girmenin yolunu bulacaktı... ama bu çok erkendi. Eğer adam işi uzatır ve onu bekletirse, alay eder ve kur yaparsa bundan çok daha fazla zevk alacaktı.

Birasını diğer eline geçirerek ıslak olanı aralarına aldı ve parmak eklemlerindeki tatlı, hafif meyvemsi, hafif acı sıvıyı hemen yaladı. Keskin bir nefesle göğüsleri korsesine doğru kabardı ve gözleri ağırlaştı. Bir saat önce adamın klitorisini nasıl dilleyip emdiğini mi hatırlıyordu? Tanrı biliyordu ki David'in şu anda düşünebildiği tek şey buydu. Kadının kokusu hâlâ üzerindeydi ve o anda daha da keskinleşmişti.

"Not edildi, canım," dedi kaşlarını kaldırarak. "Not edildi."

Birasının yarısını uzun bir yudumda içti ve sonra odaya göz gezdirdi. Kemancı ve arkadaşları yeni bir şarkıya başlamıştı ve birkaç çift serinlemek için dışarı çıkınca dans pistinde yer açıldı.

Regina'ya elini uzatan David, başını diğer dansçılara doğru eğerek sorunsuz bir şekilde country dansına daldı. "Gidelim mi?"

Başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt etti, yarım kalan birasını bir kenara bıraktı ve onu dans pistine götürmesine izin verdi. Meyhanenin diğer sakinlerinden yükselen sesler, şarkılar, kakhahalar, tezahüratlar ve erkeklerin kâğıt oynayarak şanslarını denedikleri masaların etrafında toplananların iniltileri arasında sohbet etmek imkânsızdı. Ama David onu duyabilseydi bile kelimeleri bulamazdı. Tek yapmak istediği dansın adımlarını düşünmek zorlaşmıştı

Onu loş ışıklı yatak odası ya da mozole gibi evinin havasız bir odası olmayan bir ortamda gözlemlemek.

İlk başta adımları çekingen ve isteksizdi, ancak etraflarındaki birkaç kadının teşvikiyle Regina gevşemeye başladı, mükemmel ağzının köşelerinde yumuşak bir gülümseme kıvrıldı. Bu küçük gülümseme her geçen dakika büyüdü ve bu dansın geçmişte katıldığı danslara benzemediğini anladığında geniş bir gülümsemeye dönüştü. Bu odadaki insanların yarısı doğru adımları bilmiyordu ama doğaçlama yapmaktan memnundu. Uzun zamandır toplum içinde dans etmediğini bilse de, kendi becerisini bile utandırıyor. Ayaklarının üzerinde hafif ve zarifti, ki bu David için sürpriz olmamalıydı. Ellerin en ufak çırpınışı bile onu dengeli ve zarif gösteriyordu. Neden o da gerçek bir melek gibi dans etmesin ki?

O ilk danstan itibaren, zaman onların yanından aşırı bir hızla geçip gitmiş gibiydi. Dans pistinde dönüp durdular ve Regina'nın içkisini tutma konusunda fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtladığı barda soluklandılar. Üçüncü kadehten sonra Regina'nın tüm edep duygusu uçup gitmiş gibiydi ve David denizden yeni dönmüş bir denizcinin tüm zevkiyle onun dördüncüyü içişini izledi. Kadının her yutkunuşunda boğazının çalışmasını, başını geriye eğmesini ve derin, gürültülü nefeslerinin kupanın içindeki boşlukta yankılanmasını şaşkınlıkla izledi.

Dudakları parlayarak ve gözleri ışıldayarak bardağı yere çarparken bakışları buluştu. Göğsünden küçük bir geçirme sesi çıktı ve yüzündeki şaşkın ifade David'i kıkırdamalara boğdu. Yüzü kızarmış ve bir elini ağzına bastırmış halde bir süre ona baktı. Sonra bir kıkırdama nöbetine tutuldu, belinden eğilerek barın kenarını can havliyle kavradı.

Doğrulduğunda Regina'nın yüzünde geniş bir sırıtış vardı, nefes almaya çalışırken omuzları ve göğsü kabarıyordu.

"Başka bir dans mı?" diye sordu. "Yoksa bıktın mı?"

Adam elini tuttuğunda, hâlâ kıkırdayarak ve homurdanarak neredeyse onun içine düşecekti. "Sizinle bütün gece dans edebilirim Bay Graham."

"Ve ne kadar iyi bir dansçısınız Bayan Hurst."

"Evlenmeden önce, herhangi bir etkinliğe katılmanın en sevdiğim kısmıydı. Tabii ki Randolph'la evlendikten sonra tüm bunlar sona erdi. Sadece onunla dans etmeme izin veriliyordu ve o da zar zor dans edebiliyordu. Davetlerde ona eşlik etmeyi bırakmadan önce, akşamlarımı balo salonunun kenarında geçirir, herkesin benim yapmayı arzuladığım şeyin tadını çıkarmasını izlerdim. Ben

Çok özledim, bilirsiniz... dans etmeyi, başkalarıyla birlikte olmayı. Gülmeyi."
"O zaman benimle dans edip güleceksin."

Dansçı kalabalığının kenarında durduklarında onu kendine doğru çekerek vals için konumlandırırdı - ancak dansın bu biçiminde kibar ya da mantıklı hiçbir şey yoktu. Kemancı ritmi bir balo salonunda beklenenden birkaç kat daha hızlı tutuyor, dansçıları adım atan ayaklar ve dönen eteklerden oluşan baş döndürücü bir kuyruk dönüşüne gönderiyordu.

Regina ona yapıştı, yüzündeki şaşkın ve büyülenmiş ifade bir anda etrafa bakıp uygunsuz bir şekilde yakın dans eden tek çiftin onlar olmadığını fark etti. Adam Regina'yı döndürürken Regina'dan şamatalı bir kahkaha yükseldi; bir elini Regina'nın beline koyarak onu çılgınca bir dönüşe yönlendirdi ve sonra tekrar kendine çekti.

Arkalarındaki dünya anlamsız bir bulanıklığa dönüşürken, David'in kalbi midesinin çukuruna düştü. Regina'nın bakışlarına kilitlenmiş, kendi kurduğu bir tuzığa düşüyor ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını fark ediyordu. İçkinin ve eğlencenin sıcak sisi içinde soğuk bir korku dalgası süzülürken, neyin olmasına izin verdiğini, o lanet olası memnun etme ihtiyacıyla neyin olmasına *neden* olduğunu fark etti. Regina'ya umutsuzca arzuladığı çocuğu vermek istemiş, sonra da ona zevk vermek istemişti. Yine de bu yeterli olmamıştı. Onu doruğa ulaştırma isteğinden, uyurken kucağa alınmak, güzel bir bira içmek ve her hareketlerini eleştirmeyen insanlarla dolu bir odada dans etmek gibi hayatın küçük zevklerini ona gösterme isteğine geçmişti.

Ama dans sona erdiğinde ve David kollarının arasındaki kadına baktığında, ona çok daha fazlasını vermek istediğini fark etmesi kafasının arkasına bir sopa gibi indi. Bu yeterli değildi ve asla da olmayacaktı. Ona her şeyini, sahip olduğu her şeyi vermek istiyordu.

David düşünmeden hareket etti, bir an için çevresinden habersizdi ve hislerinde yalnız olmadığını bilmenin çaresizliği içindeydi - ne kadar ani ve korkutucu olsalar da. Alnı Regina'nınkine değdi ve dudakları birbirine değerken gözlerini kapattı. Başı geriye düşerken Regina'nın eli omzunda sıkılaştı, gözleri onunkilerle buluştuğunda geniş ve sorgulayıcıydı. Regina ona yüksek sesle ne yaptığını sorsaydı, David'in ona verecek bir cevabı olacağından şüpheliydi. Burada ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bu yüzden öpücüğü derinleştirdi - sadece bir saniyeliğine, Regina ve biranın tadını fark edecek ve çekmeye zorlandığında pişmanlık duyacak kadar uzun bir süre için

Uzakta.

Boğazındaki acı verici düğümü yutkunarak geçiştirdi ve aptal olduğu için kendine lanet etti. David Graham, kadın uzmanı, evcilleşmemiş apkın, 'fahişe' statüsünü bir onur nişanı gibi taşıyan saygısız hovarda, bu küçük kadın tarafından dize getirilmişti. İşin trajik yanı, kadının en ufak bir çaba göstermemiş olmasının yanı sıra, muhtemelen ondan anlaşmalarının ötesinde hiçbir şey istememiş olmasıydı. Bunu biliyordu, en başından beri biliyordu. O halde neden ona karşı hisler beslemesine izin vermişti? Adını koymaktan, hatta düşünmekten bile korktuğu ama her geçen gün daha da belirginleşen duygular.

O bir aptaldı. O bir embesildi.

Ölüme mahkumdu.

OceanofPDF.com

DAvid, Regina'yla buluşmasını takip eden dört haftayı aşık olduğu düşüncesiyle boğuşarak geçirdi. İlk başta, içkinin etkisindeki zihninin bir oyunu gibi geldi. Ne de olsa, oldukça

O gece The Crimson Dove'da çok fazla bira içmişti ve sarhoşluğun kafasını saçma sapan fikirlerle doldurması ilk kez olmuyordu. Kendini sadece iyi vakit geçirmeye, Regina'yı şekilsiz ve siyah olmayan kıyafetler içinde görmeye, onun gülümsemesini izlemeye ve onu mutlu edenin kendisi olduğunu bilmeye kaptırmıştı. Eve dönüş yolunda arabada çılgınca, vahşi bir sevişme suları daha da bulandırmıştı. Daha sonra ona sarıldı, nefes nefese kaldı ve az önce aralarında geçenlerin artçı şoklarıyla titredi, kafasındaki bir ses ona sonsuza kadar onunla bu şekilde olabileceğini ve mutlu ölebileceğini söyledi.

İyi bir gece uykusu onu bu tür melodramlardan kurtarmaya yetecektir. Regina Hurst güzel, tatlı ve çekici biriydi. Bu, kalkıp onu sevdiğine karar vermesi için yeterli değildi. Ancak, ertesi günün, ondan sonraki günün ya da ondan sonraki günün sert ışığında duyguları daha az gerçek olmadı. Her yeni günde onu ısrarla ve hatasız bir şekilde karşıladığında bunu saçma bir şaka olarak düşünmek zordu.

Elbette bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Bu tür düşünceleri aklından geçirmesi bile kurallara aykırıydı. Bunun yanı sıra, Regina'nın bu olaydaki rolü de vardı. En başından beri onun bir araç olduğunu, başka bir şey olmadığını açıkça belirtmişti. Birlikte geçirdikleri süre içinde ondan hoşlanmaya başlamış olmasının ne önemi vardı ki? Et ve tohum alışverişinde onun işvereni olduğunu unutamazdı. Sevdiği ve güvendiği

onu sevdiği anlamına gelmiyordu. Aksine inanarak kendini kandırması aptallık olurdu.

Böylece günleri acı verici bir rutine büründü ve zamanın tükenmekte olduğunu farkındaydı. Haftanın neredeyse her gecesi birlikteydiler, bir bebek doğurma girişimleri çok sayıda ve güçlüydü. David için seansları gebe kalmaktan çok, Regina'nın hâlâ kendisine aitken sahip olabileceği parçalarının tadını çıkarmaya dönüşmüştü. Regina için değişen bir şey yok gibiydi. Ona hiçbir zaman yüksek sesle bir şey söylemedi, ama David aynada kendine attığı uzun bakışları, geceliğini sıkıca çekişini ve şeklindeki en küçük değişiklikleri bile arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüşünü görebiliyordu. İçine boşaldıktan sonra gözlerindeki umut pırıltısını, kalçalarını yükseltmek için minderleri kullanırken, bir eli henüz şişmeye başlamamış karnının üzerinde dururken hüznü iç çekişlerini gözlemledi.

Hem para hem de Regina'nın kendi mutluluğu için hâlâ başarılı olmak istiyordu. Yine de, Regina'nın başarısının sonunda onu lanetleyeceği giderek daha açık hale geliyordu. Regina'yı çocuk sahibi yaptıktan sonra gönderileceği düşüncesi ağızda acı bir tat bırakıyordu ve bunun tek nedeni saçları, gözleri ya da yüz hatlarıyla ortalıkta dolaşan bir insan fikrinin onu rahatsız etmesi değildi. Tam olarak *neden* böyle hissettiğini itiraf etmek istemiyordu, bu yüzden David neden böyle olması gerektiğini kendine hatırlatarak inkâr ve kaçınma yolunda ilerlemeye devam etti.

"Gececek," dedi kendi kendine. "Sadece çok yeni olduğu için bu kadar yoğun hissettiriyor. Elbette anlaşma sona erdiğinde, hayatına devam edebileceksin."

Kiracılarını ziyaret ettikten sonra eve doğru yürürken etrafına bakınıp kendi saçmalığına gözlerini devirdi. Kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başlamıştı, belki de bu fikre karşı çıkan kendi sesini duymanın onunla mücadele etmesine yardımcı olacağı umuduyla. Benedict, işin içine yumuşak duygular girdiğinde bir anlaşmanın ne kadar karmaşık olabileceğini ona hatırlatmak için burada değildi, bu yüzden meseleyi kendi ellerine almak zorunda kaldı.

"Hugh'ya baksana," diye hatırlattı kendine, botları buzla kaplı zeminde çıtırdarken. Hava yaklaşan karın kokusunu ve tadını taşıyordu ve yoğun bir soğğun keskin iğnesi onu daha hızlı ilerletti. "Evlendiğinden beri çok sıkıcı ve ilgisiz biri oldu. Artık neredeyse yaşlı bir adam."

Ama sonra David arkadaşını en son ne zaman gördüğünü hatırlayabildi. Birliğe katılamayacağı konusundaki ısrarı üzerine birkaç şaka yapmasına rağmen

Karısına kavuşmak istediği için diğer fahişelerle birlikte olan David, Hugh'nun mutluluğuna tanık olmuştu. Evelyn'le evliliğinin Hugh'nun ruh halini nasıl iyileştirdiği ve Evelyn'i resmederek şöhrete kavuştuktan sonra sanatının kalitesini nasıl artırdığı ortadaydı.

Hugh'un baba olmasına da yaklaşık beş ay kalmıştı, bu da David'in mizacını daha da bozan bir başka düşünceydi. Doğduğunda çocuğunu kucağına alacak, hatta belki de adını koyarken ona yardım edecekti. Hugh, minik bebek dişlerinin ortaya çıkışında ve o ilk sakar, yeni yürümeye başlayan ayak adımlarında yanında olacaktı. Çocuğu suluboya ve pastel boyalarla tanıştıracak ve yavrusunun sanata olan doğal yeteneğinden herhangi birine sahip olup olmadığını keşfedecekti. Evelyn'in, birlikte yaptıkları dolgun yanaklı ve tüylü saçlardan oluşan minik demeti kucağına alışını izleyecekti. David'in kolayca kabul ettiği bir anlaşmanın parametreleri yüzünden mahrum kalacağı her şeye sahip olacaktı.

"Bunların hiçbirini istemiyorsun," diye homurdandı, huzursuz parmaklarını karışık saçlarında gezdirirken. "Sadece Regina yüzünden istediğini sanıyorsun. Bu çok saçma ve kendine gelmen gerek!"

Birkaç ay önce, doğduktan sonra bebeği büyütmeye yardım edecek kişi kendisi olmayacak olsa bile, yeni bir hayat yaratma ihtimali onu dehşete düşürmüştü. Aslında, yavrusunu Regina'nın bakımına bırakmayı düşünmek zihnini rahatlatmıştı, böylece aile varlıklarını yeniden inşa etmeye ve ona ihtiyacı olan insanlarla ilgilenmeye devam edebilecekti. Peki, ne değişmişti? Neden şimdi Regina ve bebeğinin -hayır, *onların* bebeğinin- bu ailenin bir parçası olabileceğine karar vermişti?

Ona aşık oldun. Değişen bu oldu.

Bu düşünceden kurtulmak için başını sallayan David, kendi aptallığı karşısında hayal kırıklığı içinde homurdandı. O aşık olan, evlenen ve çocuk sahibi olan bir adam değildi. Hugh en başından beri farklı bir kumaştan kesilmişti, zaten romantizm ve tüm o çürümüşlük kavramlarıyla doluydu. Ama bir de Dominick vardı, David'in çevresinde ondan daha çapkın denebilecek tek erkek. Aşk için evlenecek türden biri olarak düşünülebilecek son kişiydi. Bunu yapmakla kalmamış, bu süreçte büyük bir skandal yaratmıştı. Kaderin bu beklenmedik cilvesi nasıl açıklanacaktı?

Olamazdı; David'in kendi durumu hakkında daha iyi hissetmesini sağlayacak herhangi bir şekilde olamazdı. Aslında, Nick'in çöküşünde kendi yansımaları çok kolay görebiliyordu ve bu rahatlatıcı olmaktan çok korkutucuydu.

"Kendine çeki düzen ver," diye homurdanarak ön merdivenlerden yukarı çıktı.

Alacakaranlığın azalan ışığı genellikle onu enerji ve heyecanla doldururdu. Çoğu gün, Regina'ya gidebilmek için akşam tuvaletini yapmasını ve acele bir akşam yemeği yemesini sağlardı. Bu gece David ayaklarını giriş holüne doğru sürükledi, omuzları çökmüştü ve göğsünde soğuk bir ağırlık vardı. Yeni balmumu mumlarının ve limonlu yer cilasının hoş kokusu bile

-Graham ailesinde işlerin düzelmeye başladığına dair kesin bir işaret olan bu haber moralini düzeltmedi. Burada işleri yoluna koymaya ne kadar yaklaşırsa, Regina'yı sonsuza dek kaybetmeye de o kadar yaklaştı.

Bayan Moffat'ın neşeli sesi, "Evinize hoş geldiniz David Bey," diye seslendi. Mavi salonun yarı açık kapısına baktı. "Bir ziyaretçi var ama endişelenmenize gerek yok. Anneniz ve kız kardeşleriniz onu eğlendiriyor."

David'in bakışları odaya doğru kaydı, içeriden gelen kadın seslerinin mırıltısını dinlerken başı öne eğildi. Birinin annesi olduğu belliydi, sonra ikizlerin birbirine karışan sesleri, hep bir ağızdan konuşuyor ve birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Sonra, bir sorudan sonra bir duraklama ve göğsünü daraltan dördüncü bir ses.

Regina. Muhtemelen çocukluğuna dair utanç verici anekdotlarla onu eğlendiren ya da ilişkilerine burnunu sokmaya çalışan annesi ve kız kardeşleriyle bir odada yalnızdı.

Paniği dışa vurmuş olmalı ki Bayan Moffat onun omzunu sıvazladı. "Merak etmeyin. Bayan Graham ikizlere küçük burunlarını senin işlerine sokmamaları için söz verdirdi. Sadece ona nezaket göstermek istiyorlar. İlçede hiç arkadaşı yok, biliyorsunuz. Sen hariç... şey, sen varsın, değil mi?"

Boğazını temizleyen David, hizmetçinin sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmadan önce yüz ifadesini sakinleştirmeye çalıştı. "Gerçekten de öyle. Teşekkür ederim, Bayan Moffat."

"Hmm," diye mırıldandı, gözlerini kısarak doğrudan ona bakmaya çalışıyor gibiydi.

David, onun araştıran bakışlarını görmezden gelerek salona doğru ilerledi. Annesinin, onun müdahalesi olmadan Petra ve Constantia'yı daha fazla oyalayabileceğini sanmıyordu.

Kapı aralığında oyalanırken dört çift göz üzerine dikildi, şimdi kendini kendi evinde istenmeyen bir davetsiz misafir gibi hissediyordu. Regina simsiyah giymeyen tek kişi olarak göze çarpıyordu; koyu bordo kadife elbisesi kusursuz tenini daha da güzelleştiriyordu. David'de ona yardım etme isteği uyandırdı.

Annesi ve kız kardeşlerinin meraklı bakışları altında dururken böyle bir düşünceye kapılmak rahatsız ediciydi.

"Ah, David," diye mırıldandı annesi gülümseyerek. "İşte buradasın. Bayan Hurst yarım saat önce geldi ve kızlarla ben bunun onunla tanışmak için mükemmel bir fırsat olacağını düşündük."

Petra çay fincanının kenarından David'e alaycı bir sırıtış atarak, "Ayrıca, uzun zamandır ziyaretçimiz olmadı," diye ekledi. Küçük fingirdek belli ki onun rahatsızlığından hoşlanıyordu. "Ve Bayan Hurst çok sevimli, değil mi Con?" "Ah evet," diye yanıtladı Constantia. "Neden onu bizden saklıyorsun? David mi? Bizi kendinle tanıştırmaman ne kadar kötü."

"Niyetim sizi görüşmekten alıkoymak değildi," dedi, sesini düz tutmak için elinden geleni yaparak. "Sadece hiç uygun bir zaman yok gibiydi."

Regina'nın bakışlarıyla karşılaştı ve Regina'nın bu durum karşısında kendisinden çok daha rahat görüldüğünü fark etti. Belki de sadece komşularıyla, yas tutmayı bırakıp tekrar sosyalleşebildiklerinde tekrar karşılaşabileceği kadınlarla buluştuğu için bunu önemsemiyordu. David'le olan ilişkisini ya da çocuğunun ondan doğduğunu asla bilmeyeceklerdi. Regina'yı asla gerçekten tanıyamayacaklardı, çünkü onun da çok iyi bildiği gibi, Regina çok az insanın kendisine yaklaşmasına izin veriyordu.

"Sizi yeniden görmek harika Bayan Hurst," diye ekledi hafifçe eğilerek, nihayet kendine ve davranışlarına gelebilmişti. "Aradığınızda burada olmadığım için beni bağışlayın. Gece dönmeden önce halletmem gereken bir işim vardı."

"Petra uzun bir yudum almadan önce çay fincanına doğru mırıldandı: "Kim bilir ne yapmaya gitmeden önce burada uzun süre kalmıyorsun ki.

David, sesinin nasıl taşındığını fark edip etmediğini merak ederek ters ters baktı. Constantia'ya fısıldamak istediği şey odanın öbür ucundan ona kadar ulaşmıştı, bu da annesi ve Regina'nın bunu duyduğu anlamına geliyordu.

Harika. Şimdi annesinin, evden uzakta geçirdiği akşamların Regina ile bir ilgisi olup olmadığına dair sorularına katlanmak zorunda kalacaktı. Eğer daha önce şüphelenmediyse, şimdi kesinlikle şüpheleniyor olmalıydı. Dul bir kadının bir ilişkiye girmesi duyulmamış bir şey değildi, hatta skandal bile sayılabilirdi. Ama Regina'nın bebeği parlak mavi gözleri ya da esmer teni gibi ayırt edici özelliklerle doğarsa ve annesi bunu fark ederse... Tanrım, bunu neden daha önce düşünmemiştii?

Çünkü paraya ihtiyacı vardı. Çünkü Regina'nın annesiyle yüz yüze gelmesini hiç istememişti.

Çünkü o beceriksiz bir aptaldı. Bir uçurumun kenarından dolaşmadan ya da bir at arabası ve ekibinin yoluna çıkmadan bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucizeydi.

"Bayan Hurst akşam yemeğinde bize katılacak," dedi annesi. "Israr ettim ve o da davetimi kabul etti."

Regina utangaç bir gülümsemeyle, "Annen oldukça ikna ediciydi," diye ekledi. Gözlerinde sessiz bir soru ve biraz da suskunluk vardı- Sanki onu burada istemeyeceğinden endişeleniyordu. David onun burada kalmasını her şeyden çok istediğini ve bunu sadece akşam yemeği için yapmadığını itiraf etmek zorunda kaldığında gülmek istedi. Kadının tertemiz elbisesi ve güzelliği soluk mavi salonun sıkıcı ortamını utandırırken bile David dizlerinin üzerine çöküp sonsuza kadar kalması için ona yalvarma isteğiyle dolup taşı. Sadece bu odayı değil, tüm dünyasını ve içindeki her şeyi aydınlatması için.

Çıldırarak üzüldü.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı, elini son birkaç saat içinde ince bir kirli sakal püskürmeye başlayan çenesinde gezdirerek. "İzin verirseniz, gidip kendimi böylesine güzel dört kadınla aynı masayı paylaşmaya layık hale getirmeliyim."

Petra ve Constantia birbirlerine iletişimsel bakışlar atarken, annesi fincanını yeniden doldurmak için çaydanlığa uzandı.

"Elbette. Bayan Hurst siz dönene kadar bizim yanımızda iyi olacak. Değil mi canım?"

"Aynen öyle," diye onayladı Regina. Regina, Regina'nın bakışlarıyla tekrar karşılaştığında başını hafifçe salladı ve Regina bunu bir güvence olarak algıladı.

Arkasına dönüp bakmadan oradan ayrılmak zordu ama David bunu başardı. David'in uşağı her zamanki gibi hızlı hareket etse de tuvaleti çok uzun sürmüş gibiydi. Bir saat gibi gelen süre, sonunda temizlenene, tıraş olana ve akşam yemeği için giyinene kadar sonsuzluk gibi geldi. Salona döndüğünde akşam yemeği anonsu yapılmış ve hanımlar yemek odasına gitmek üzere kalkmışlardı. David onları merdivenlerden inerken fark etti; kız kardeşleri Regina'nın yanında, kollarını Regina'nın kollarına dolamışlardı. İkizler bir şeyler hakkında gevezelik ederken Regina gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. David onları zar zor duyabiliyordu, Regina'nın sanki buraya aitmiş gibi evinin koridorlarında yürüdüğünü görünce büyülenmişti. Soğuk ve kasvetli bir yer gibi hissettiren bu yer, onun burada olmasıyla daha başka bir şeye dönüşmüştü; kaçılacak bir yer değil, beslenecek, şekillendirilecek ve ona layık hale getirilecek bir yer.

"Ondan hoşlanıyorum."

Annesinin sesiyle irkildi ve Regina'nın geri çekilen sırtına ağzı açık bakarken yakalandığı için utandı.

Tek kara kaşını kaldıran annesi dudaklarını büzdü. "Görünüşe göre sen de ondan hoşlanıyorsun."

"Bayan Hurst çok nazik ve kibar davrandı," diye geçiştirdi, ama yine de onun bakışlarından kaçınmadı. Onu çok iyi tanıyordu ve bunun bir kaçınma olduğunu görecekti. "Bir kadın olmasına rağmen, bizimki kadar büyük bir mülkün idaresi konusunda çok bilgili."

"Öyle mi?" Koluna girerek kendisini yemek odasına götürmesine izin verdi. "Bu hiç de şaşırtıcı değil, yine de sizinle olan işi çiftlikle ilgiliyse günün bu kadar geç bir saatinde ziyarete gelmesini tuhaf buluyorum."

Annesinin sözleri istediği etkiyi yarattığında David neredeyse sendeleyecekti. Annesinin alaycı gülümsemesi, duygularını saklamakla çok kötü bir iş yaptığını söyleyerek onu gerdi. Bu düşünceyi kaydettiği anda, daha acil bir başka düşünce zihninin ön saflarında yerini aldı.

Regina neden gelmişti? David'in neredeyse her gece yaptığı gibi onu ziyaret etmesini bekliyor olmalıydı. Onunla konuşmak için sadece gelmesini beklemesi gerekiyordu.

Bir sorun mu vardı? Kurslarına yeniden mi başlamıştı? Son regl döneminin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmişti, bu da regl döneminin yeniden başlayacağı anlamına geliyordu. Tabii...

Sıkıntıyla boğuk bir ses çıkardı ve annesi kolundan tutup onu yemek odasının hemen dışında durdurdu. Şaşkınlıktan gözlerini kırıştıran David, annesinin çatık kaşlarla kendisini izlediğini görünce yere baktı.

"Söylediğimi unut," dedi omzunu sıvazlayarak. "Çok çalışıyorsun ve son aylarda bu aile için çok şey yaptın.

Ne yaptığınızı bildiğinizden emin olduğunuz sürece, Bayan Hurst ile aranızda ne olup bittiği beni ilgilendirmez."

Hayır, ona söylemek istedi. Hayır, kendimi neyin içine soktuğumu ya da şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sadece ondan hoşlandığımı bilmeni istedim, eğer senin için bir anlamı varsa."

Garip, bunun önemli olacağını düşünmezdi ama annesinin Regina'yı onayladığını bilmek onu umutlandırdı. Ama... tam olarak ne için umutluydu? Bu alışlagelmiş bir durum değildi. Regina'ya kur yapmıyordu;

onu beceriyordu. Ve belki de David'e şüphelendiği şeyi söylemeye gelirse bu durum yakında sona erecekti.

"Bunun anlamı çok büyük," dedi annesinin iyiliği için gülümsemeye zorlayarak. "Teşekkür ederim."

Yemek odasına girdiklerinde kız kardeşleri her zamanki gibi yan yana, Regina da karşılarında yerlerini almışlardı. Regina onun sağında, annesi de diğer yanında oturacaktı. Masanın başındaki yerini alıp Caruthers'a ve uşaklardan birine servis yapmalarını işaret ettiğinde David, Regina'nın gözlerini üzerinde hissetti. Bakışlarına karşılık verdi ve orada gördükleri onu hiç rahatlatmadı. Regina'nın gözlerindeki hem heyecan hem de üzüntünün ince parıltısını fark edemeyecek kadar ona aşina olmuştu.

İşte bu kadar. Ona iyi haberlerini vermeye gelmişti. Aynı zamanda veda etmeye de gelmişti.

REGINA MISAFİR ODASININ PENCERESİNDEN BAKARAK ŞUNLARI IZLEDİ

rüzgarda dans eden toz kar taneleri gibi. Karanlıkta bu beyaz parıltıların ötesinde hiçbir şey göremiyordu, ancak gecenin soğuğu camdan ona doğru uzanıyordu. David'in evine izinsiz girmekle aptallık etmişti ve şimdi geceyi burada geçirmek zorundaydı. Ona ulaşmak için o kadar acele etmişti ki, yaklaşımakta olan havaya hiç aldırmamıştı. Akşam yemeği sırasında kar yağmaya başlamıştı ve Regina, David ve ailesi salona çekildiklerinde kar o kadar hızlı ve yoğun yağıyordu ki Regina ön basamakların ötesini zorlukla görebiliyordu.

Theodora Graham, "Ama bu korkunç havada arabayla eve gitmeye kalkışamazsınız," dedi, alnı annelik endişesiyle kırışarak. "Bu çok tehlikeli. Siz ve şoförünüzün bu gece burada kalmanızda ısrar ediyorum. Sizin için endişelenmekten gözüme uyku girmiyor. David, Bayan Hurst'ün bu gece eve gelemeyeceğini sen de kabul ediyorsundur."

David'in o anda ona attığı bakış Regina'nın midesini bulandırdı. Bütün gece onu izlemiş, biri doğrudan bir soru sormadıkça sessiz kalmıştı. David'in bakışları sinir bozucuydu, özellikle de bakışları sürekli Regina'nın bedenine... ve daha aşağılara kayınca. Onun burada bulunma sebebinden mi şüpheleniyordu? Hayatının bu bölümüne tecavüz ettiği için ona kızgın mıydı? Eğer öyleyse Regina onu suçlayamazdı. Ne annesi ve kız kardeşleri tarafından karşılanmayı ne de akşam yemeğine davet edilmeyi umuyordu.

Theodora hayır cevabını kabul etmek istemezken ne yapabilirdi ki?

"Elbette," diye cevap verdi David. "Bunu duymak istemiyorum Bayan Hurst. Elbette kalacaksınız."

Theodora kararlı bir baş hareketiyle, "Ve sabah onu sağ salim evine götüreceksin," diye ekledi. "Evet, sanırım bu oldukça tatmin edici olur."

Kadında bir keskinlik, bir komuta havası vardı. Ayrıca Regina'nın o güne kadar gördüğü en güzel kadınlardan biriydi ve yaşlandıkça daha da zarif ve ağırbaşlı olacaktı. Belki de Theodora'nın nezaketi Regina'nın onu anaç bir gözle görmesini sağlamıştı. Gerçekten de David'in ailesinin tüm kadınları hoştu. İkizler ona gençlik yıllarındaki halini hatırlatıyordu; parlak gözlü, hafif yaramaz, hayat ve umut dolu.

Akşam yemeği davetini kabul ederken biraz gergindi ama hemen rahatladı. Regina'nın Randolph'la evlenmeden önce hiç kadın arkadaşı olmamıştı. Sahip olduğu birkaç kişi de Regina'nın inzivaya çekilmesiyle - çoğunlukla çürüklerini kimsenin görmesini engellemek için- ortadan kaybolmuştu. Çay içerken dedikoduya ve boş sohbete dalmak, tek başına oturup kendi asık suratlı düşüncelerine dalmak yerine gerçek insanlarla yemek yemek çok güzeldi. David'i bulduktan sonra yeniden keşfettiği şeylerden biriydi bu - Regina'nın hayatın unuttuğu bir başka yönü daha çok anlamlı.

Kapı çalındığında Regina iç çekerek pencereden uzaklaştı. Tüm bunlardan vazgeçmesinin zamanı gelmiş olabilirdi, çünkü dileği gerçekleşmişti. Şimdi bunu gerçekleştiren adamı terk etmeliydi. Şüphesiz o da hayatına devam etmeye hazırdı.

Regina kapıyı açtığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama eşikte duranın David değil de bir uşak olduğunu fark edince kalbi durdu. Adam eldivenli eliyle sessizce ona katlanmış bir kâğıt uzattı, sonra eğilerek iyi akşamlar diledi. Kâğıdı açtığında David'den gelen bir notla karşılaşınca göğsü sıkışmıştı.

Koridorun sonundan sola dönün ve üçüncü kapıdan girin. Ben bekliyor olacağım.

-D

Regina gözlerini sıkıca kapadı ve kendini toparlamak için mücadele etti. Sonuçta, eğer durumu hakkında haklıysa, bu geceden sonra sadece bir kez daha buluşmaları gerekecekti; o da ona vaat edilen ikramiyeyi vermesi için. Regina kendi kendine bunun özleyeceği zevk ve arkadaşlık olduğunu söyledi. Ama sonra,

Sonunda onun yerini alacak meçhul bir sevgiliyi hayal etmeye çalışmak midesini bulandırıyor. Belki ileride bir başkası için arzu duymaya başlayabilirdi ama şu anda David düşüncelerine hükmediyordu. Öpülmenin, dokunulmanın, böylesine özenli ve dikkatli davranılmanın nasıl bir his olduğunu düşündüğünde, görebildiği tek şey onun yüzüydü.

Ama şu andan itibaren sahip olabileceği tek şey anılar ve özlem. David'in geri dönmesi gereken kendi hayatı vardı ve tek bir kadına sadık kalabileceğini düşünmediğini açıkça belirtmişti. Ayrıca, yuva kurmaya hevesli olsa bile, Regina çok zarar görmüştü. Evliliğe karşı katı tutumu değişmemişti. Yollarını ayırma zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Regina odadan çıkmadan önce lavabonun üzerindeki aynada yansımasına hızlıca bir göz attı. Yüzünün rengi kaygı ve heyecandan hafifçe kızarmıştı. Gözleri yüzüne göre fazla büyük görünüyordu ama parlak ve berraktılar. Parmaklarıyla saçlarını tarayarak örgüsünden kurtardı.

Constantia'dan ödünç aldığı gecelik çok uzundu, çünkü diğer kadın ondan yaklaşık iki santim daha uzundu. Regina elinde lambayla koridoru geçerken geceliğin eteklerini havada tutmak zorunda kaldı. Geçit boş ve sessizdi, Regina gecenin bu saatinde etrafta dolanırken yakalanmayacağından emindi. David'in kapısına hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden ulaştı ve parmak uçlarıyla hafifçe vurdu.

"Gel," diye seslendi David'in sesi diğer taraftan, yumuşak ve boğuk.

İtaat etti ve kendini konyak, deri ve mobilya cilası kokan temiz bir çalışma odasında buldu. David büyük bir masanın arkasında oturuyordu, kambur vücudu ve göz kapaklarının ağırlığı rahat bir tembelliğe işaret ediyordu. Ama kapıyı kapatıp yaklaştığında Regina bunun bir dış görünüş olduğunu anladı. Adamın gözleri Regina'ninkilerle buluştuğunda keskin ve tereddütsüzdü ve parmaklarının bir bardağın etrafında kenetlenmesi üstü örtülü bir gerginliğe işaret ediyordu.

Ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Gömleğinin kollarını geriye doğru kıvrımış, ön kollarının kaslarla gergin ve belirgin damarlarla dalgalanan görüntüsünü ortaya çıkarmıştı.

"David," diye başladı, masaya yaklaşmadan önce lambasını şöminenin üzerine koydu. "İhtiyacım var-"

"Sanırım bana ne söylemeye geldiğini biliyorum," dedi, bir elini onu susturmak için kaldırarak. "Eğer şüphelendiğim şey buysa, bunu duymaya pek hazır değilim. Henüz değil."

Ne ilginç bir tesadüf; Regina bunu söylemeye hazır değildi.

"Ah?" diye mırıldandı, masaya dayadığı tek eline bakarak. Çocuğu da aynı zeytin tenine mi sahip olacaktı, yoksa Regina gibi açık tenli mi olacaktı? Mürekkep gibi siyah saçları olan bir bebek hayal etti ve boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Bu gece bana verecek misin?" diye sordu, kadehiyle oynarken konyağına bakıyordu. "Bana söyleyeceğin şeyin son aylarda paylaştıklarımıza bir son vereceğinin farkındayım. Ama... ben buna tam olarak hazır değilim."

"Ben de değilim."

Regina kelimeleri zar zor söyleyebilmişti ama Regina onun kaba fısıltısını duymuştu. Ona tekrar baktığında çenesinde bir kas seğırdi. Sonra bardağını bir kenara bırakıp sandalyesini geriye itti ve onu yaklaştırmak için parmağını salladı. Sanki görünmez bir bağla çekiliyormuş gibi masanın etrafında döndü - onu ona bağlayan görünmeyen bir şey. Yakında kaçıp gitme zamanı gelecekti ama şimdi değil. Henüz değil.

David kıza ulaştığında belinden tuttu ve onu açılmış bacaklarının arasında durması için hareket ettirdi. Bir süre sadece ona baktı. Regina bu fırsatı David'i içine çekerek hafızasına kazımak için kullandı. Sanki insan David Graham'ın ihtişamını unutabilirmiş gibi. Tanrı'nın gökyüzünü boyamak için bu rengi kullanmadığına pişman olacağı kadar berrak ve mavi olan o büyüleyici gözler. O isli kirpikler o kadar uzun ve dolgun ki, her yerdeki kadınlar kendilerinde eksik olan şey için onu hor görüyor olmalı. O kadar yumuşak ve mükemmel biçimli dudaklar ki, ruh haline göre en tatlı ya da en hınzır öpücükleri verebiliyor.

Ona çok şey vermişti ve Regina minnettarlığını asla ifade edemezdi. Ama ona gösterebilirdi. Ona özveriyle sunduğu şeylerin bir kısmını geri vermeye çalışabilirdi.

Göğüslerinin arasından geçen düğmeleri hızla çözdü. David'in gözleri ilgiyle parladı ve Regina'nın geceliğı önce bir omzundan, sonra diğer omzundan sıyrmasını izlerken daha dik oturdu. Giysi yumuşak bir fısıltıyla kayarak ayaklarının dibine düştü ve Regina'yı çıplak ve savunmasız bıraktı. Yavaşça nefes verirken dudakları aralandı ve giderek büyüyen ereksiyonuna uyum sağlamak için sandalyesinde kaydı. Pantolonunun ön kısmında, ona zevk ve bu şekilde arzuladığı tek erkekle bağlantı kurma vaatleriyle seslenen ereksiyonun dış hatlarını görebiliyordu.

Onun önünde çıplak durmak ve arzusunun eşit güçle eşleştiğini fark etmek oldukça heyecan vericiydi.

Aralarında çok fazla hava vardı, söylenmemiş çok fazla şey, dokunulmamış çok fazla deneyim. Regina aradaki mesafeyi kapattı, iki elini de adamın göğsüne dayadı ve üzerine tırmandı. Adamın gözleri, muhtemelen onun bu cüretkârlığı karşısında irileşmişti ama Regina, kendisi bile anlamakta güçlük çekerken ona ne olduğunu açıklayamıyordu.

"Regina," diye mırıldandı Regina'nın dudaklarına karşı, Regina onu öpüp parmaklarını saçlarına dolamadan hemen önce.

Elleri kalçalarını kavramak için kalçalarını sıyırdı, öpücüğüne karşılık verirken onu sert horozuna bastırdı. Adamın tadı konyak ve akşam yemeğinden sonra yedikleri pastaydı, dilinin hırıltılı darbeleri kadının şehvet ve arzudan başını döndürüyordu. Gömleğini yırttı, kalan düğmeleri kopardı ve parmaklarını göğüs kıllarının kıvrımları arasında taradı, boynuna ve çenesine doğru ilerledi, artan çaresizlikle dudaklarından içti. Ağzının içine doğru inledi ve adam alçak bir iniltiyle karşılık verdi, parmakları kalçalarında sıkılaşıırken ona doğru ilerledi. Adamın sertliği ve pantolonunun pürüzlü kumaşı klitorisinin hassas tomurcuğuyla dalga geçiyordu ve kadın utanmadan kıvranıyor ve ona karşı tepiniyor, neye ihtiyacı olduğunu kelimeler olmadan söylüyor, bunun aciliyetiyle çılgına dönüyordu.

Ağzını onunkinden ayırarak boğazına doğru ilerledi. Regina başını geriye attı, adam kulağına kadar dişleyip yaladıkça gözleri kapandı. Regina'nın ayak parmaklarını kıvrıran ya da dudaklarının arasından zevk iniltileri yükselten yerleri bulmakta asla başarısız olmayan dilini ölümcül bir hassasiyetle kullandığı için bu adam şövalye ilan edilmeliydi.

Masaya doğru uzandı ve kadehini kaldırdı; kadehi Regina'ya doğru eğerken gözlerinde müstehcen bir amaç parlıyordu. Regina konyağın bir göğsüne ilk sıçrayışında ve damlayışında nefesini tuttu, ama sonra adamın dili meme ucuna doğru akıntıyı takip ederken şok olmuş zevkini inledi. Daha fazlası için geri dönmeden önce onu yıkayarak temizledi. İffetsizlik onu esareti altına aldı ve kendini onun kadehi olarak sunmak için sırtını kaldırdı, dilinin sıcaklığından önce gelen başka bir soğuk sıçrama. Hem göğüslerini hem de karnını ıslattı, sonra bir elini sırtına dayadı ve konyağı teninden içerek onu yuttu.

Regina onun masasının kenarına yapıştı ve ağzı bir meme ucunun üzerine kapanıp dişleri ucunu sıyırdığında yere yığılmamaya çalıştı. Regina her zamankinden çok daha hassastı, bu da aralarında söylenmeden kalan gerçeğin kesin bir işaretiydi. Kadındaki değişiklikler belli belirsizdi ama çok gerçekti ve görmezden gelinmesi imkânsızdı. Adam meme uçlarındaki artan hassasiyeti fark etmiş gibiydi,

açlıkla emmek, yalamak ve kıstırmak için orada kalıyor, onu tahammülünün sınırına daha da yaklaştırıyor.

Kadın göğsüne bastırıp onu sandalyesine geri oturmaya zorladığında David homurdandı, böylece kadın gömleğinin kuyruklarını pantolonundan çekip çıkarabildi. Her nefes alışında göğsü kabarıyor, elleri titreyerek kadının düşmesini açmasına yardım ediyordu. Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri vahşi ve cam gibiydi, sanki kendi kontrolünü tamamen kaybetmiş ve artık tamamen hayvani içgüdülerle hareket ediyormuş gibiydi. Onu avucunun içine alıp başparmağıyla şişmiş ucunu okşadığında gözleri kapandı... ama sonra vücudundan aşağı doğru kaymaya başladığında tekrar açıldı. Bakışları buluştu ve birbirini tuttu, kadın yerde dizlerinin üzerine çöküp ağzını adamın sikine dayadığında David'in gözlerinde şaşkınlık ışıkları yandı.

Yanağını okşadı, sonra başparmağı alt dudağının kıvrımında gezindi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Adamın sesindeki sempati tonu dişlerini sıkmasına neden olmuştu ama yaptığı bir şey yüzünden değil. Ona Randolph'un kendisini birkaç kez emmeye zorladığını ve bunu itici bulduğunu söylemişti. David ondan asla böyle bir şey istememişti ve o bundan bahsettiğinde sadece omuz silkti ve aralarındaki anlaşmanın zaten onun ihtiyaçlarıyla ilgili olduğunu hatırlattı, onunkilerle değil. Ama Randolph'un bunu bile mahvetmesine izin vermeyecekti. Geçmişte, Randolph'la ilgili anıları yüzünden cinsel ilişki düşünceleri onu hasta etmişti. Artık içinde birini hissetmenin ve bundan zevk almanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. David neden bu diğer korkunç anıların da yerini almasıydı? Şimdi, bir erkeğe böyle bir şey yapmayı düşündüğünde, David'in ona bakarken gözlerindeki çıplak arzuyu, dudaklarını ona bastırmasını beklerken parmaklarının uyluklarına doğru huzursuzca seğirmesini hatırlayacaktı.

"İstiyorum," diye ısrar etti. "Buna *ihtiyacım var*."

Regina cesaretini kaybetmeden harekete geçti. Adamın sikini dudaklarına doğru eğerek dilini başına doğru uzattı. Regina onu olabildiğince derine çekerken, keskin nefes alış verişleri sert bir inlemeden önce geldi, kararlılık onu yönlendirdi. Nefret ettiği birinin hayaletinin zafer anına tecavüz etmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde gözlerini açık ve ona sabit tuttu. Adamın eti boğazının arkasında sert ve amansızdı, tadı tuzlu ve hoş bir erkek tadıydı. 'Erkeksi' olan her şeye bakış açısının bu adam tarafından değiştirilmiş olması ne tuhaftı.

Kadın başını sallarken, onu içine alıp çıkarırken, dili dilinin üzerinde kayarken, büyük ölçüde kontrollü olduğunu varsaydığı bir şekilde sallandı.

Şaftının alt tarafı. Gömleğini daha da yukarı iterek, kalçalarını itmekten kaçınan adamın karnındaki gerginliği fark etti. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, bileklerindeki tendonlar sanki ona dokunmak, saçlarındaki elleriyle onu yönlendirmek istiyormuş gibi gerilmişti.

Saçlarını sıkan, acımasız ve hükmedici bir yumruk düşüncesiyle içinde korku yükseldi. Ama önünde diz çöktüğü kişiyi ve yaptığı seçimi hatırlaması için David'e bir kez bakması yetmi ti. Pi man olmayı reddetti.

Parmakları kulağının kabuğunda ve boynunun kenarında tüy kadar hafıf bir fısıltı gibiydi; sorgulayıcı, çekingen ve arayış içinde. Kadın buna karşılık olarak onu daha sert emiyor, cesaretlendirmek için kalın uzunluğunun etrafında inliyordu. Yine de kendini tuttu, dişlerini gıcırdattı ve kızın ağzının etrafındaki  eki iyle homurdandı.

"Evet?" diye sordu parmaklarını nazikçe kadının ensesindeki saçlara geçirirken. Kız ba ını sallayıp dilini ba ının etrafında dola tırınca David gözlerini kapadı ve sikini kızın ağzına daha da sokarak sıkıca kavradı. "Evet!"

Regina'nın gözleri kırpmamak için harcadığı çabayla sulandı, çünkü David'den başka bir yere bakamıyordu. Nabzı çenesinin altında gümbür gümbür atıyor, dudakları aldığı zevkin sesiyle aralanıyordu. Kirpiklerinin koyu renk yelpazeleri elmacık kemiklerinin üzerinde gölgeler bırakıyor, yüz ifadesindeki kırılганlık adamın cüssesi ve gücüyle  eli iyordu. Ama ba ını yönlendiren ve saçlarını karıştıran eli bile sert ve zorlayıcı değil, saygılı ve taparcaydı.

Her i   eki in ve inleyi in, onu sarsan her titreyi in kaynağı olmaktan zevk alıyordu. O kadar güçlü, o kadar kuvvetli ve her şeyi tüketen bir hale gelmişti ki, Regina onun yaklaşan tohumunun ilk ipucunu tattığında bile duramadı. Çok içinde ona baktı, çabalarını yoğunla tırırken dudakları asla çıkmayan kelimelerle hareket ediyordu, kararlılık onu bitirmeye itti.

Tüm vücudu gerginle ti ve tohumunun vahşi, tuzlu  ağlayanı ağzını doldurmadan önce horozu diline karşı sarsıldı. Regina yutkundu ve onu serbest bıraktı, ba ını adamın kalçasına yaslarırken nefes nefese kaldı. Bir süre boyunca odada sadece onların sert nefesleri çınladı. David'in parmakları Regina'nın saçlarında kaldı ve Regina nefesini tutarken kafa derisini hafifçe ok adı.

David onu tekrar kucağına çağırdı ve alnından öperken göğsüne sıkıca bastırdı. "Henüz... seninle i im bitmedi..."

Onun göğsüne doğru gülümsedi. "Umarım öyle değildir."

Parmakları Regina'nın çenesini eğdi ve sonra ağızları yavaş ve derinlemesine bir keşifte buluştu. Regina gözlerini kapadı ve bu öpücüğün ona hissettirdiklerine kendini açtı, bunu bir daha asla hissedemeyeceğini anladı. Gecenin geri kalanında onu öpmekten başka bir şey yapmasaydı, Regina bundan memnun olurdu. Bir başkasının dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde olmasının bu kadar ruhunu okşayabileceğini, hayatını değiştirebileceğini hiç düşünmemişti.

David aniden ağzını onunkinden ayırdı ve onu ayağa kaldırdı. Onu çevirdi ve bir eliyle sırtına bastırarak eğilmesini sağladı. Ellerini masanın yüzeyine dayayan Regina, David'in parmakları omurgasında gezinirken nefes nefese kaldı ve parmak uçlarında yükselerek bacaklarını daha da açtı. Ona her dokunduğunda olduğu gibi, tüm alçakgönüllülük ya da utanma duyguları yok oldu ve Regina'nın bu gizli, temel kısımlarını uyandırdı.

Parmakları aşağı doğru inmeye devam etti ve Regina nefesini tutarak en çok istediği yere dokunmasını bekledi. Uyluklarının içi çoktan uyarılmayla ıslanmıştı, amcığı çaresiz bir ihtiyaçla kasılıyor ve zonkluyordu. Bir parmağı içine kayd, sonra bir diğeri ve Regina'nın başı masaya düştü, çünkü adam önce yavaş, hassas itişlerle, sonra d a daha hızlı itişlerle onu sikmeye başladı. Tam orgazmın eşiğine geldiğinde adam geri çekildi ve başparmağını kadının içine daldırdı. Ne olduğunu anlayamadan, ilk iki parmağı tekrar içine girdi ve başparmağının kalın ucu o n u n başka bir yerine bastırdı... daha önce hiç dokunmadığı bir yere. Ona ne yaptığını ve neden yaptığını sormak için ağzını açtı, ama sonra adam arka geçidine bir inç daha girdi ve sonra bir tane daha ve kelimeler onu hayal kırıklığına uğrattı. "Oh," diye fısıldadı, her iki girişini de ihlal eden adamın yabancı hislerini kaydederken omurgasındaki gerginlik eriyordu.

Bir kere. "David..."

Dudakları omzunu sıyrıyor, parmakları sürekli olarak onu doruğa doğru geri götürüyordu. Başparmağının tamamı artık kızın içindeydi ve bu durum, başparmağının sürekli okşamalarına bir dolgunluk hissi ve hınzırca, kaba bir zevk katıyordu.

"Sana söylemedim mi?" diye fısıldadı boynunun arkasına doğru öpücükler kondurarak. "Sana öğreteceğim o kadar çok şey var ki... Seni kendime bağlamak için yapabileceğim o kadar çok şey var ki."

Dakikalar önce erimişti ve şimdi onun parmak uçlarında ağırlıksız, şekilsiz bir sinir yığınıydı. Bir an gibi gelen bir sürede içindeki doruk noktası ortaya çıktı ve amansız bir yoğunlukla onu yırttı. Kadın

Masayı pençeledi ve bir inilti etrafında dudağını ısırđı, kalçaları büküldü ve parmaklarının vuruşlarını hızlandırırken bacakları titriyordu, eklemleri kalçalarının her geriye doğru sallanışında memnuniyetle karşıladığı bir vahşilikle ona çarpıyordu.

Ancak kız hareketsiz kaldığında parmaklarını kaldırdı ve sikinin başını kızın girişine yerleştirdi. Tekrar tahrik olmuştu, dolgun ve kalındı ve ona doğru bastırırken talepkârdı. Yarı yolda duraklayıp geri çekildiğinde Regina'nın nefesi kesildi ve ardından kalçaları kalçalarına çarparak onu masanın kenarına doğru itti. Bunu tekrar yaptı, sonra tekrar, bir eliyle Regina'nın beline bastırarak onu istediğı yerde tuttu ve sert, ölçülü vuruşlarla onu becerdi. İlk doruk noktasının sönmekte olan közleri yeniden canlandı ve adam kendini hızlı, sabit bir ritme soktuğunda, kadın yeniden parçalanıyordu. Sırtındaki el altından kayarak onu yukarı çekti, göğsü sırtına bastırdı. Adamın kolu kadının beline dolandı ve dişleri kulak memesini sıkarken, adam kadının içine girerek, karnını sıkarak spazmlar yüzünden güçlükle nefes alana kadar doruk noktasını daha da yükseltti.

Regina ellerini saçlarına götürdü, David'in her hamlesinde geriye doğru sallanıyor, David'in vermek zorunda olduğı her şeyi kabul ediyor ve bunun hiç bitmemesini diliyordu. Ama David onu masanın üzerine itip Regina'nın üzerine kapandığında, kendi doruk noktasını kovalarken başı Regina'nın boynuna gömüldü. Adamın elleri Regina'nın vücudundan yukarıya, kollarına doğru kayarak elleri Regina'nın ellerinin üzerinde durdu ve parmakları iç içe geçti. Regina ona sarılırken, adam onun içine doğru salıverildiğini inledi. Kulak, kalça sarsıntısı, kalbi onun sırtında gümbür gümbür atıyordu.

Ağırılığı Regina'nın onu terk etmesini gerektirecek kadar rahatsız edici olmasa da, ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Sanki dünyaya karşı kalkanıymış gibi, onun sağlamlığından hoşlanıyordu. Gözlerini kapatarak, birlikte paylaşacakları son anlara tutunmak için kendine izin verdi, her şeyi açığa çıkarma zamanının geldiğini biliyordu.

Adamın nefesi kesilene ve sonunda onun üzerinde doğrulana kadar bekledi. Adam kravatını temizlemek için kullandıktan sonra katlayıp onun kullanımına sunana kadar. Pantolonunu tekrar yukarı çekene ve unuttuğı geceliğini ona verene kadar.

Sonra yüzünü ona döndü, bir elini ortasına bastırdı. Adam ona baktı, bir eli sandalyesinin arkalığını sıkıyordu ve ağzı sert bir çizgi halindeydi, geniş, şaşkın gözleri kadının elinin yeni bir hayatı kucakladığı yere düşmüştü.

Regina konuşmak için dudaklarını araladı, David kendi sözlerini söylemeden önce kendi sözlerini söylemeyi umuyordu.

Sonunda ikisi de aynı anda konuştu.

"Hamileyim," diye fısıldadı, tam o anda David bakışlarını onunkilerle buluşturdu ve gözünü bile kırpmadan, "Evlen benimle," dedi.

OceanofPDF.com

"R *Egina. Beni duydun mu? Dedim ki-*
"Ne dediğinizi duydum. Bununla ne demek istiyor
olabilirsin?"

"Bunun yeterince açık olduğunu düşünmeliydim. Seninle
evlenmek istiyorum." "Neden?"

David gözlerini sıkıca kapadı ve başını arabanın koltuğunun arkasına yasladı. Dün gece Regina'yla yüzleşmesi onu gece boyunca uyanık tutmuştu ve şimdi de günün parlak ışığında onu rahatsız ediyordu. Aralarındaki kırılğan bağdan geriye kalanları paramparça eden o sözleri söylemeye hiç niyeti yoktu. Onu çalışma odasına çağırın notu göndermeden önce David kendine güçlü olmasını söyledi. Onun söyleyeceklerini dinleyecek, zarafet ve soğukkanlılıkla kabul edecekti. Anne olduğu için onu kutlayacak ve iyi dileklerini iletecekti. Gitmesine izin verecekti.

Ama sonra, ona gözlerini dikti ve tüm iyi niyetleri yok olup gitti. David onunla son bir gece geçirmekten başka bir şey düşünemiyordu, kaçınılmaz olanın önüne geçmek ve bunun farklı bir şekilde bitebileceğini varsaymak.

Onun son bir kez tadına baktıktan sonra onu özgür bırakabilirdi. Lancashire'da kendi soyundan bir çocuk yokmuş gibi hayatına devam edebilirdi ya da kalbinin, cazibe ve hafif bir şefkatten daha fazlasını hissettiği tek kadının kaybıyla kırılmadığını düşünebilirdi. Regina onun bedenine ve ruhuna sahipti ve David de onun için aynısını istiyordu. Ona benim diyebilmek, asla onsuz olmak zorunda kalmayacağını bilerek rahatlamak istiyordu.

İşte bu yüzden, onu masasına götürdükten sonra David kendini planına sadık kalamaz halde bulmuştu. Gitmesine izin vermek mi? Ölmeyi tercih ederdi.

Önceden düşünmemişti, duygularını daha iyi açıklamak için kullanabileceği kelimelerin provasını yapmamıştı. *Evlen benimle*, diye ağzından çılgın bir aptal gibi kaçırmıştı. Kadının yüzündeki dehşet, harap olmuş kalbine ilk acı verici darbeyi indirmiş ve ardından cevap vermekte zorlandığı soru gelmişti.

"Neden, David? Neden benimle evlenmek istiyorsun?"

"Az önce bana çocuğumu taşıdığınızı söylediniz."

"Sözleşmemize göre! Bu anlaşmaya, benim çocuğuma hamile kalmamla sonuçlanacağını bilerek girdik."

"Bu daha önceydi. Şimdi her şey değişti. Bunu göremiyor musun?"

Tanrım, tam bir aptaldı. "Seni seviyorum, işte bu yüzden. Neden bu sözleri söyleyememişti? Kadın ona karşı bariyerlerini dikmeye başlarken, gözleri donuklaşırken ve tavrı kışın sertleşen bir göl gibi donarken neden sadece sudan çıkmış balık gibi şaşkın şaşkın ona bakabiliyordu?

"Hiçbir şey değişmedi. Bir çocuk istiyordum ve sen de söz verdiğim gibi hamile kalmama yardım ettin. Başından beri ikimiz de birbirimize karşı yeterince açtık. Bir daha asla evlenmek istemiyorum ve sen de sadece bir servet uğruna bir eş almakla ilgilendiğini itiraf ettin. Kazanacağın ikramiyenin ihtiyaçlarını karşılamak için benim paramdan fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyorum. Kendini ömür boyu bana zincirlemeye çalışmana gerek yok."

Bu canını yakmıştı ama David kendini savunmak için ne diyebilirdi ki? Bu sözler onun aptal, aptal ağzından çıkmıştı. Evlilik konusundaki tutumunun onun yüzünden değiştiğine inanmasını nasıl bekleyebilirdi? Yine de bunun farkına varmak onu denemekten alıkoymamıştı.

"Kendi paranın her kuruşu sende kalabilir, ona dokunmayacağım. İstedğim şey senin mirasın değil, Regina."

"Öyle değil mi?"

"Kahretsin, hayır! Benim böyle bir ahmak olduğumu düşünemezsiniz."

"Belki de değil, ama teklifinizin zamanlaması size hiç yakışmıyor. Eğer peşinde olduğunuz şey benim param değilse, o zaman bu kesinlikle çocukla ilgili."

"Kesinlikle konuşmanın dışında bırakılmamalı. O bir bebek, Regina. Bebeğimiz."

"Şunu söylemeyi kes! Tanrım, siz erkekler hep aynısınız, değil mi? Kendimi açıkça ifade ettiğimde, sınırlar koyduğumda ve

Şartlarımı kabul etmeme rağmen hala durumu kendi istek ve ihtiyaçlarınıza göre çarpıtmaya çalışıyorsunuz. Bir daha hiçbir erkeğin bana sahip olamayacağına, kazandığım her şeyin benim kalacağına dair kendime söz verdim... ve sen bir şekilde içime bir çocuk ekmenin sana geri kalan her şeyi alma hakkı verdiğini mi düşünüyorsun? İçime tohumunu döktün diye sana paramı, evimi, bedenimi vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Salak, salak, salak!" diye homurdandı, kadının sert sözleri hafızasında yankılanırken. Kadının öfkesi karşısında dilinin tutulduğunu hatırladıkça başını kaldırıyor ve kelimenin her söylenişinde koltuğun arkasına doğru bırakıyordu.

Çünkü, lanet olsun, haklıydı. Niyetleri konusunda değil, kesinlikle hak sahibi olma ya da açgözlülük kavramları konusunda da değil. Anlaşmalarının şartlarını çiğnemeye çalıştığı için ona kızmakta haklıydı. Onun hakkında en kötüsünü düşünmekte haklıydı. Adam onun şartlarını kabul ederek imzasını atmıştı ve ona söz verdiği şeyi borçluydu. Onu çocuk sahibi yaparak anlaşmanın ilk kısmını yerine getirmişti ama beceriksizce yaptığı evlilik teklifinin anlaşmanın diğer kısmını, yani ikramiyesini alıp arkasına bile bakmadan çekip gitmesi gereken kısmı ihlal ettiği kesindi.

Ona kızgın olmak istiyordu. David onun soğuk, acımasız ve zalim olduğunu düşünmek istiyordu. Ama ne yaparsa yapsın, yaptığı şey için suçluluk duymaktan kendini alamıyordu. Aralarındaki anlaşmanın kurallarını çiğneyecekse, bunu ona nasıl hissettiğine dair hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde yapmış olmayı dilemekten kendini alamıyordu.

"Seninle evlenmek istiyorum çünkü seni seviyorum," diye okudu boş arabaya. "Çünkü sensiz yaşayamam ve çünkü kendimi sana adamak istediğimi fark edene kadar bir kişiye bağlanmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Mükemmel değildi ama yeterince doğrudu. O anın sıcaklığıyla söyleyecek cesareti bulması gereken kelimelerdi ama dili ilk kez onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Baştan çıkarma ve cazibeyle başa çıkabilirdi. Gerçek ve derin duygulardan bahsetmeyi ise hiç beceremiyordu. Onu kabul etmemesine şaşmamalıydı.

Her neyse, işleri yoluna koymaya çalışmak için artık çok geçti. Bu sabah yatak odasından çıktığında karın saatler önce durduğunu ve yükselen sıcaklıkların karı eritmeye başladığını görmüştü. Caruthers, Regina ve şoförünün şafaktan kısa bir süre sonra yola çıktığını ve David'in bundan haberi olmadığını bildirdi. Kahvaltı boyunca suratını asmış, annesinin ve ikizlerin soru sormasını engellemeye yetecek kadar açık bir ifade takınmıştı. Eğer onlar

Bir gece önce Regina ile aralarında geçenlerden şüpheleniyordu ama kimse bundan bahsetmiyordu.

Öğleye doğru Regina'dan beş bin pound tutarında bir banka havalesi gelmişti. Yanında ne bir not ne de söz verdiği parayı teslim etmekten başka bir şey istediğine dair bir ipucu vardı. Elbette bundan daha fazlası yoktu. Aralarındaki sözleşmeye tereddütsüz bağlı kalacağını açıkça belirtmişti. Ne kadar tatmin edici olmasa da cevabını almıştı ve David için hayatına devam etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Böylece Londra'ya ani bir yolculuk yaptı. Bir saatten kısa bir süre içinde eşyaları toplanmış ve araba hazır hale getirilmişti. Uşağı geride bırakılmıştı, David'in başka birinin arkadaşlığına tahammül edecek hali yoktu. Kendi kravatını bağlamak zorunda kalmak, kendi işkence dolu düşünceleriyle baş başa kalmak uğruna yeterince küçük bir rahatsızlık gibi görünüyordu.

Uzun süre kalmayı planlamıyordu ama Benedict ona mektup yazarak Hugh, Aubrey ve Nick'in Kasabaya döndüklerini bildirmişti. Onları tekrar görmek bir aşinalık hissi verebilir ve kendisini daha çok kendinde hissetmesini sağlayabilirdi. Çiftlik kurtarılmış olmaktan çok uzaktı ama kış yerini bahara bıraktığında, doğudaki mera boyunca uzanan arazi ekime hazır olacaktı. Yün ve et satışından elde edilen gelir, değirmenlerini onarmak için gereken malzemelere, yeni ve daha iyi çitler inşa etmeye ve evle ilgili iyileştirmelere gitmişti. Regina'nın banka çekiyle nihayet daha sağlam bir temel bulacaklardı. Önümüzdeki bir ya da iki yıl içinde hasattan ve yünden elde edilecek gelir Graham ailesini ve topraklarını eski ihtişamına kavuşturmaya yetecekti. Artık bir kâhyaya ödeme yapabilecek parası olduğuna göre, dönüşünde yeni kâhyalarla görüşmeye başlayacaktı.

İşler, onun yokluğunda tüm malikânenin yıkılmayacağı kadar düzelmişti. Birkaç gününü arkadaşlarıyla geçirecek ve Regina'nın reddinin en iyisi olduğuna kendini ikna etmeye çalışacaktı.

REGINA İRKİLDİ VE BİR KÜFÜR MIRILDANDI, ARDINDAN İĞNELİ ELİNİ KALDIRDI.

ve kızarmış parmağını dudaklarına götürdü. Bu, son bir saat içinde dikiş iğnesini kendine üçüncü kez batırışydı, çünkü zihni tamir işinden uzaklaşmıştı. Bu işi genellikle hizmetçisi yapardı ama Regina kendini akılsızca bir işe vermenin David'i düşünmeyi bırakmasına yardımcı olabileceğini ummuştu.

Öyle bir şansımız yok.

Görünüşe bakılırsa, çorap ve kombinezon tamir etmek neredeyse anlamsız bir işti, çünkü Regina'nın hain zihni onu tehlikeli bölgelere götürmeye devam ediyordu. David'in sözleri düşüncelerinde yankılanıyor, suçluluk duygusuyla kıvrınmasına ve başının ağrımasına neden oluyordu.

Ama neden kendini suçlu hissetsin ki? David hatalıydı. Ona evlenme teklif ederek, onun isteklerini tamamen göz ardı etmişti. Doğmamış çocuğunu, onu evliliğe yönlendirmek için bir araç olarak kullanmıştı. İster parasını istediği için olsun, ister doğurduğu bebeği istediği için, hiç fark etmezdi. Regina bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etmişti ve fikrini değiştirmeyecekti.

"Şimdi bu konuda konuşmaya hazır mısın?" Powell odanın kendi köşesinden sordu.

Bütün gün sessiz kalmış, kahvaltı boyunca onun arkasında gezinmiş ve sabah gezintisi sırasında onu takip etmişti. Regina tamir işleriyle uğraşmaya başladığında Powell bir kitap açmış ve bir koltukta yerini almış, ara sıra sayfaların üzerinden Regina'ya bakıyordu. Onun kendisini konuşmaya çekmeye çalışmayacağını ummuştu ama Regina'nın daha iyi bilmesi gerekirdi.

Powell henüz David'in evinde geçirdiği geceyi sormamıştı ama Regina'nın gözlerinin altındaki koyu halkaları ve ağzının gerginliğini fark etmiş olmalıydı. Bütün gece dönüp durmuş, David'le geçirdiği son saatleri tekrar tekrar yaşamıştı. "Hayır," diye tersledi ve başını tekrar kombinezonunun üzerine indirdi. Ama sonra,

İğne kaydı ve bir damla kan yakanın danteline sıçradı ve Regina her şeyi -iğne ve hepsini- ayaklarının dibine, yere fırlattı. "Lanet olsun!"

Powell kaşlarını kaldırdı ve iplik makaraları ile diğer ufak tefek şeylerin bulunduğu küçük kutuya baktı. "Yüksüğün falan yok mu senin?"

Gözlerini kırıştırdı ve sanki adam ondan kâğıt kalem kullanmadan bir matematik denklemi çözmesini istemiş gibi ona baktı. Bu kadar basit bir soru, kendisini böyle bir embesil gibi hissettirmemeliydi.

"Biliyorum," diye mırıldandı ve sandıktan kullanılmayan bir kumaş parçası alıp işkence gören parmağına baskı uygulamak için kullandı. "Bugün o şeyi hiç hissetmiyorum ve tamamen unuttum."

"Çünkü şu anda ... hassas bir durumdasınız?"

Regina'nın dudakları keskin bir nefesle ayrıldığında Powell kamburunu çıkardı ve omuz silkerek bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Son birkaç haftadır daha geç uyuduğunu fark ettim. Kız kardeşim benim bebeğimi taşıırken bir ceset gibi uyurdu.

Yeğenim... Hastalıktan önce bile ilk işaret buydu. Sanırım Eylül ayı civarında yeni doğmuş bir bebeğin çığlıklarını duyacağız."

Başını inanmaz bir şekilde sallayarak Powell'ın araştıran bakışlarından kaçındı. Adam fazlasıyla zekiydi ve sürekli yakınında olması, saklamaya çalıştığı şeyleri bile her zaman bildiği anlamına geliyordu.

"Haklısınız. Bunu birkaç gün önce keşfettim ve dün gece David'i bilgilendirdim."

"Ah, demek öyle."

Regina tam sepetine geri dönmüştü ki Powell'ın sözleri onu susturdu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sadece istediğini elde ettiğinde işin bu noktaya gelebileceğini hissetmiştim. Ona söylediğinde çekip gitmekten memnun değildi, değil mi?" Kızın şaşkın ifadesi karşısında Powell kıkırdadı. "Hiç dikkat etmedin mi? Adam en başından beri sana aşıktı."

Regina böyle küstahça konuştuğu için onu azarlayabilirdi ama Powell sadece bir hizmetçi değildi. Randolph'un zalim yönetimi yüzünden Regina'nın bu dünyadaki tek dostuydu.

David senin arkadaşındı. Sevgilindi, ama bundan daha fazlası oldu.

Bu düşünce boğazında bir bulantı kuyusunun patlamasına ve göğsünde paniğin alevlenmesine neden oldu. Powell yanıliyordu. Dikkatini vermişti, bu yüzden David'in ondan hoşlandığını biliyordu. Ancak bunun doğru olduğuna inanmak istememişti. Hâlâ da inanmıyordu.

"Beni istemiyor, sadece istediğini sanıyor," diye karşı çıktı güçsüzce, titreyen parmaklarıyla elbisesinin eteğini kıvrırken. Bugün bahar yeşili giymişti, *modacı* gözlerine çok yakıştığını söylediği için satın aldığı bir kumaştı bu. Yıllardır giymemişti ve nedense David'le Kızıl Güvercin'de geçirdiği geceden sonra Regina dul otlarına geri dönmeyi imkânsız bulmuştu.

"Bence adam kendi aklını senden daha iyi biliyor."

"Ve bence bu konuda diğer adamın tarafını tutmak tam sana göre!"

Powell'ın ağzı, parmakları çenesini okşayarak onu incelerken aşıya doğru döndü.

"Her konuda sizin tarafınızdayım ve bunu bildiğinizi düşünüyorum. Ancak Bay Graham'a haksızlık ettiğinizi de düşünüyorum. O Hurst değil."

Ayağa fırladı, ellerini yumruk haline getirirken yaralı parmağı zonkluyordu. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Powell bir kaşını kaldırdı. "Sen yapmadın mı? Eğer istediği sen değilsen, o zaman Graham'ın neyin peşinde olduğundan şüpheleniyorsun? Paranın mı?"

"Kesinlikle umutsuz bir ihtiyacı var," diye karşı çıktı. "Bana kendisi evlenecek biri olmadığını, ama yeterli para söz konusu olursa bunu düşünebileceğini söyledi."

"Peki mutlu olabilmeniz için birkaç bin sterlinin önemli olacağını düşünüyor musunuz? Sadece memnun olmak ya da sahip olabileceğinizi düşündüğünüz küçük mutluluklarla yaşamak değil. Demek istediğim, geçtiğimiz aylarda olduğu gibi gerçekten, gerçekten mutlu olmak."

Kesinlikle Powell'ın iddia ettiği kadar mutlu *olmadığı* konusunda ısrar etmek için dudaklarını araladı ama Powell'ın ona acıyan bakışları Regina'nın dudaklarını kapatmasına neden oldu. David'in ona neşe getirmediğini iddia etmek yalan olurdu ve bunu Powell'dan daha iyi kimse göremezdi.

"Haftalardır ilk kez bu evden çıkıp o meyhaneye gittin ve seni hiç ertesi sabahki kadar mutlu görmemiştim... kahvaltıya *pembe* bir elbise giyerek indiğinde. O zamandan beri kendini siyahlara dönmeye zorlayamıyorsun. Duymadığımı düşündüğün zamanlarda kendi kendine mırıldanıyorsun ve geceleri onun sana gelmesini beklerken heyecandan neredeyse zıplıyorsun. Bu sabaha kadar seni takip etmemi ya da kapının önünde durmamı istemedin ve bunun nedeni onun seni güvende hissettirmesiydi. Ondan korkmuyordun."

Regina'nın gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı, David'le tartıştıkları süre boyunca gözlerinin kuru olduğunu düşününce bu durum Regina'ya şaşırtıcı gelmişti. Adam onun çok soğuk ve duygusuz olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama yılların deneyimiyle bütün bunları ondan gizlemişti. Randolph onun gözyaşlarından sadece zevk almıştı.

Ancak şimdi baraj yıkılıyordu ve artık bununla savaşabileceğini düşünmüyordu.

"Ben bir erkeğin karısıydım," diye hıçkırdı, sesi hıçkırıklara karışıyordu. "O kilise kaydını imzaladıktan sonra bana ait olan tek bir parçam bile kalmadı. Kendimi yeniden keşfetmeye, sadece var olmak için nefes almak yerine gerçekten yaşadığımı hissetmeye daha yeni başladım. Ben... ben... anlayamazsınız!"

Powell ayağa kalktı. "Anlamıyorum. Hurst piçin ve korkağın tekiydi ama Graham onun gibi değil."

"O da diğerleri gibi bir adam."

"Ben de öyleyim. Yine de bana hayatın pahasına güveniyorsun."

"Sen farklısın Powell."

"Öyle miyim? Senden daha iriyim, kesinlikle daha güçlüyüm. Şu anda seni tek elimle boğabilirim ve sen beni durduracak güçte olmazsın. Son baktığımda hâlâ bir sikim vardı, o da başlı başına bir silah olabilir ve bunu sen de biliyorsun."

Bu sözlerin uğursuz doğasına rağmen, Regina en ufak bir korku hissetmedi. "Bana asla zarar vermezsin."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye dürttü, ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. "Ben bir erkeğim, değil mi?"

"Ama sen değilsin..."

Sorgulama turunun onu nereye götürdüğünü fark eden Hurst, sözünü kesince ona anlamlı bir bakış attı. "Ben Randolph Hurst değilim. Daha önce de söylediğim gibi... Graham da değilim."

Yeterince mantıklı bir sonuç gibi görünüyordu, ancak etkisi bu kez onu farklı etkiledi. Kararlılığını zayıflattı ve sandalyesine yığıldı, ilk gözyaşı dalgasına yenik düşerken omuzları çöktü. Powell'ın büyük eli, parmaklarının arasında tuttuğu beyaz bir mendille çevresinde belirdi.

"Dünyada senin gibi tatlı, narin küçük bir şeyi incitecek pek çok erkek var," dedi ayaklarının dibine çömelerek. "Sana yalan söyleyip olmadığını söylemeyeceğim. Başka birinin sana Hurst'ün davrandığı gibi davranması düşüncesi kalmamın nedenlerinden biri. Diğer ise sana karşı büyük bir sevgi besliyor olmam."

Regina gözlerini sildi ve ona titrek de olsa bir gülümseme verdi. "Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun."

"O zaman umarım küstahlığımı bir kereliğine mazur görür ve beni dinlersin. Bağımsızlığına değer verdiğin ve bu bebeği tek başına büyütmek istediğin için bir daha asla evlenmek istemiyorsan, senin adına mutlu olurum. Sana hizmet edeceğim ve tıpkı seninle ilgilendiğim gibi o çocukla da ilgileneceğim. Ama ben bir hizmetkârım ve içinde dolduramayacağım boşluklar var. Eğer korkudan ikinci bir evlilikten kaçınıyorsanız, o zaman size büyük bir hata yaptığınızı söylemeden buna izin veremem. Graham'ın paranıza ihtiyacı olabilir ve karnınızdaki çocuk onun size karşı sorumlu hissetmesine neden olmuş olabilir, ama ben bundan daha fazlası olduğuna inanıyorum. Senin de buna inandığından şüpheleniyorum."

"Ona nasıl güvenebilirim?" diye fısıldadı. "Şahsım konusunda ona güvenmek yeterince zordu. Ama ... geri kalan her şey için? Powell, çok korkuyorum."

"Onu seviyor musun?"

Gözlerini kapattı, bu soruyla boğuşurken ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. David'i seviyor muydu? Birlikte geçirdikleri zamanı düşününce her şeyi çok net görebiliyordu. David onu rahatlatmıştı ama bundan daha fazlası vardı. Onu güldürmüş, gülümsetmiş ve ona umut etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatmıştı. Regina Randolph'a yakışıklı ve çekici olduğu için aşık olduğunu düşünmüştü ama o zamanlar genç ve saftı. Onca hayat tecrübesi ona aşkın ne olmadığını öğrettiğine göre, aşkın ne *olduğunu* anlaması yeterince kolay olmalıydı.

Bir kez kandırılmasına izin vermişti; metanet ve soğukkanlılık bir daha kandırılmaya karşı etkili savunmalar gibi görünüyordu. Bu yüzden kendini korumak için gardını düşürmemişti ama işe yaramamıştı. David onun savunmasını aşmayı başarmış, haftalar önce aralarında yaşanmaya başlayanları inkâr etmesini imkânsız hale getirmişti.

Aşk. Gençliğinde ona bir dünya acı vermiş olan küçük bir kelime. Hâlâ iç yaralarını ve hatta birkaç dış yarasını taşıyordu.

"Onu sevdiğimi sanıyordum. Bana beni sevdiğini söyledi ve ben de ona inandım." "Sana Hurst'ü sormuyorum. Unutun onu. O öldü ve iyi ki Kurtulduk. Graham... onu seviyor musun?"

Powell kaşlarını çatarak onun cevabını bekledi ve sanki cevabını bekliyormuş gibi hafifçe eğildi.

"Evet. Onu seviyorum ve bu beni en çok korkutan şey, çünkü ... ya o da beni sevmezse?"

İri, kalın bir parmak yanağını okşadı ve Powell'ın ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Sevilmeyecek ne var? Ayrıca, bana oldukça açık görünüyor. Kör bir adam bile onun senin için deli olduğunu görebilir."

Powell haklı mıydı? Regina'nın görmek istemediği şeyi mi fark etmişti? David evlenme teklif ederken aşktan bahsetmemişti ama Regina da ona düşüncelerini tam olarak ifade etme şansı vermemişti. Onun kendisine fazla yaklaşmasını engellemeye o kadar odaklanmıştı ki, savaşı çoktan kaybettiğini fark etmek için hiç durmamıştı.

Yine de korku hâlâ çok güçlü bir kuvvetti. Zihninin en karanlık köşelerine haince uyarılar fısıldıyordu.

"Ya yanılıyorsan?"

Powell ayağa kalktı ve omuz silkerek odadaki köşesine geri döndü. "Ya haklıysam?"

ANLAŞILDIĞI ÜZERE, ARKADAŞLARININ YANINDA OLMAK

David'in ruh hali üzerinde umduğunun tam tersi bir etki yarattı. Dürüst olmak gerekirse, daha iyisini bilmeliydi. Ne de olsa, beş orijinal fahişe arasında, mutluluk içinde aşık olmayan ve yeni evli olmayan sadece o ve Benedict'ti. Aubrey, Hugh ve Dominick o kadar mide bulandırıcı derecede mutluydu ki, bu durum David'e sadece ne kadar mutsuz olduğunu hatırlatıyordu.

Londra'ya vardığında, Hugh ve Evelyn'in konağında bir misafir odası tutması için davet edilmiş, kendi evi olmadığı ve parasını koruma ihtiyacı duyduğu için bunu kabul etmişti. Ziyaretinden iki gün sonra aklını kaçırmıştı. Yeni evli çift -aynı zamanda anne baba adayındılar- birlikte o kadar sevimliydiler ki, David'in dişleri bu tatlılığa yakın olmaktan bile ağrıyordu. Hugh, Evelyn'in üzerine her zamanki ilgisini bile aşan bir şekilde titriyor, bu da yanlarında bulunan herkese karısının hassas durumunu hatırlatıyordu. Elbisesinin örtüsü her türlü kanıtı saklasa da, David ne zaman arkadaşının karısını görse Regina'yı düşünmeden edemiyordu.

Regina'nın karnının şişip ayaklarının üzerinde duramaz hale gelmesi ne kadar sürerdi? Powell kendini fazla zorlamaması, merdivenlerden düşmemesi ya da bir şeylere çarpıması için yanında kalacak mıydı? Bir şeyler ters giderse doktoru kim çağıracak ya da hastalandığında onu kim teselli edecekti? Hugh, Evelyn için tüm bunları yaptı, yardımına ihtiyacı olmadığına ısrar etse bile merdivenlerde koluna girdi, çok uzun süre ayakta kaldığını hissettiğinde onu oturmaya zorladı ve ayaklarını destekledi, hizmetçisi hanımının hasta olduğunu bildirmek için geldiğinde onunla ilgilenmek için acele etti. Hatta Gunter's'de iki saat boyunca vagon kuyruğunda beklemişti çünkü Evelyn'in canı özel bir buz aroması çekiyordu ve görünüşe göre yerine başka bir şey bulamıyordu.

Evet, oda tekliflerini kabul etmek akıllıca değildi. Ama başka nereye gidebilirdi ki? Aubrey ve Lucinda Venedik'e yaptıkları düğün gezisinden yeni dönmüşlerdi ve genç yeğenleri adına koca avına çıkmışlardı. Nick ve Calliope de Paris'teki balayından sonra aynı şekilde başları dönmüştü ve Dominick belki de tüm yeni kocaların en kötüsüydü. Karısına 'tanrıça' diyor ve sanki kışından güneş çıkıyormuş gibi davranıyordu; geçmişteki şöhreti göz önüne alındığında olayların bu şekilde gelişmesi oldukça şaşırtıcıydı. David, Benedict'in evine çekilebilirdi ama nedense aşk konusunda bu kadar acımasız olan biriyle birlikte olmak aynı derecede çekici değil.

Londra'daki ilk gecesinde Nick ve Calliope'un evinde bir akşam yemeği yenmiş, yeni evlilikler ve Hugh ile Evie'nin yaklaşan bebekleri şerefine kadehler kaldırılmıştı. Ertesi gün erkekler öğleden sonrayı Gentleman Jacksons'da geçirmiş, Benedict de bu sırada her birini tek tek pataklamıştı. Kadınlar tiyatrodaki bir gece geçirmek için onlara katılmış, Benedict'in özel locasında oturup bakışları ve fısıltıları fark etmemiş gibi davranmışlardı. Çoğu zaman Benedict ve Aubrey'nin varlığı dikkatleri üzerlerine çekmeye yetiyordu ama David bu kez kargaşaya neden olanların Nick ve Calliope olduğundan şüpheleniyordu.

Şimdi, bu üçüncü gecede, erkeklerin hepsi akşam yemeği, içki ve kâğıt oynamak için Boodles'ta toplanmıştı. Benedict henüz gelmemişti ama Hugh, Nick ve Aubrey, David ile aynı masayı paylaşıyordu. Akşam yemeği yenmiş, şimdi de içki ve purolarını yudumlayıp Ben'in gelmesini ve oyunlarına başlamayı bekliyorlardı. Aralarındaki masada bir gazete koleksiyonu vardı, ancak *The London Gossip*'in bir kopyası bu yığının içinde bulunamıyordu.

Konu açıldığında Hugh, "Ben kesinlikle onu susturmuş gibi görünüyor, en azından şimdilik," dedi.

"O paçavranın tek bir nüshası bile iki aydır Londra'da görülmedi," dedi Aubrey, omuzları gülmekten titreyerek. "Adamlarının açığa çıktığını anlayınca onları bıraktı ve yenilerini buldu."

Nick brendi yudumları arasında, "Onları da Ben aldı," diye mırıldandı. "Deli, lanet olası dahi. Sanırım şu ana kadar, Ben'in kendisinden daha iyi bir fiyat teklif edebilecek körlüğü varken, bu koca şehirde sadakatini satın alabileceği tek bir kişi bile olmadığını anlamıştır."

David, Benedict'in planının sağlam bir plan gibi görüldüğünü kabul etmek zorundaydı, ancak bir sonraki adımın ne olabileceğini henüz onlara söylememişti. Yazdıklarını yaymak için yeni bir yol bulmadan önce Dedikoducu'nun ayak işlerini yapan çocuklarının hizmetlerini satın alabileceği çok fazla zaman vardı. Kadın anonim olarak başarılı bir dedikodu köşesi yaratmıştı ve soyluların yarısı hakkında istediği her şeyi elde edebilecek kadar kirli bilgiye sahipti. Diğer adamlar onu eğlenceli bulabilirdi ama David, Benedict'in kadının tehlikeli olduğu yönündeki değerlendirmesine katılmadan edemiyordu.

Aubrey gazetelerden birini kaldırıp herkesin resmi görebileceği şekilde çevirerek, "Başka yerlerde okunacak eğlenceli dedikodular da yok değil," dedi. "Nick, bunda seni bir satir olarak resmetmişler."

"Şuna bir bakayım!" Nick haykırarak kâğıdı Aubrey'den kaptı ve mum ışığına doğru eğdi.

David oturduğu yerden Nick ve Calliope'un oldukça esprili bir resmini seçebiliyordu ama Nick pek de öyle görünmüyordu. Boynuzları olan bir keçinin bacaklarına sahipti ve gelinlik giymiş, şok olmuş Calliope'yi omzunda Aziz George'dan çıkarırken kötü niyetli bir şekilde sırtıyordu. En azından bu çizim Calliope'nin lehineydi ve Nick'i öfkeliendiren ve eline geçen her kopyayı yırtmasına neden olan diğer bazı çizimler için söylenebileceklerden çok daha fazlasıydı. Bu yazıda Calliope zavallı, güzel bir masum, Nick ise kötü şöhretli bir hovarda olarak resmedilmişti.

Nick kaşlarını kaldırarak, "Bunu çok beğendim," dedi. "Bak Anni'm ne kadar güzel... ve boynuzlar kemik yapımı oldukça güzelleştiriyor, sence de öyle değil mi?"

Hugh ve Aubrey kahkahalara boğulurken Nick gazeteyi katlayıp ceketinin göğüs cebine soktu ve karısına göstermek için eve götürmesi konusunda ısrar etti. Bu arada Aubrey'nin dikkatini başka bir gazete çekmişti; kaşlarını çatarak okuduğu bu gazetede yüzündeki tüm mizah izleri silinmişti. David dördüncü konyak bardağını boğazından aşağı boşalttı ve garsona biraz daha içmesi için işaret etti.

"Sorun nedir?" Hugh sordu.

Nick, David'e sert bir bakış atarak, "Biliyorsam şeytanım," diye mırıldandı. "Bütün hafta surat asıp durdu."

"O değil," dedi Hugh. "Aubrey. Hayalet görmüş gibi görünüyor."

Aubrey kâğıdı yere bıraktı ve sersemlemiş gibi başını salladı. "Önemli bir şey değil... sadece bir ölüm ilanı. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

David'in ilgisi sonunda çekilmişti, muhtemelen dikkatler onun ve 'surat asmasının' üzerinden çekilmişti. "Kim öldü?"

"Vautrey Kontesi," diye yanıtladı Aubrey. "Onu pek iyi tanı mıyordum ama kocası Eton'dan, sonra da Cambridge'den bir arkadaşımızdı. Vautrey'i hatırlıyor musun, Nick?"

Nick kaşlarını çattı. "Elbette. Senden başka tanıdığım en iyi giyinen adam. Düğününe katılmıştık. Kontesi öldü o zaman?"

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Aubrey. "Anı olmuş olmalı. Gençti ve sağlığı yerindeydi."

Nick, ölüm konusundan rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdanarak, "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı. Amcasının ölümünden bu yana fazla zaman geçmemişti ve ikisi oldukça yakındı. Ayrıca David, bir adamın karısını kaybetmesi fikrinin eve çok daha yakın olduğundan şüpheleniyordu

birkaç ay önce olabilirdi. "Vautrey bugünlerde neyin peşinde bu arada?"

"Vautrey hakkında ne diyorsun?"

Benedict'in aniden ortaya çıkması Aubrey'nin daha dik oturmasına neden oldu. Ben, Nick'in diğer tarafındaki boş koltuğa otururken David elindeki kadehi dudaklarına götürerek durakladı.

Nick, Aubrey'nin iri iri açılmış gözlerine ve başını hafifçe sallamasına aldırmadan, "Ben de bunca yıldır nerede olduğunu merak ediyordum," dedi. "Şimdi düşündüm de, düğününden beri onu Kasaba'da görmedim. Ben, siz ikiniz her zaman yakındınız. Nerede saklandığına dair bir fikrin var mı?"

Ben az önce garsondan dolu bir sürahi almıştı -Boodles'a sık sık giderdi- ve sürahiyi masanın yüzeyine çarparken Nick'e ters ters baktı. David irkildi, ani hareketin yanı sıra çıkan şangırtıya da hazırlıksız yakalanmıştı. Çenesini dişlerinin arasında camı öğütür gibi oynattı, parmakları sürahinin boynunu sıkıca kavradı.

"Ben," dedi Aubrey, sesi alçaktı. "Bunun için sordu."

Benedict kâğıdı eline aldı ve gözlerini kısarak inceledi. Sayfada bulduğu şey karşısında yüz ifadesi derece derece değişti; önce bir şaşkınlık ve hayret ifadesi olarak yumuşadı, sonra da üst dudağı alaycı bir ifadeye bürünene kadar sertleşti.

"Başınız sağ olsun," dedi, sesi bu gizemli kontesin ölümüne üzülmekten başka bir şey yapmıyormuş gibi çıkıyordu.

"Ben," dedi Aubrey tekrar. "Yapma."

Benedict küçümseyici bir el salladı. "Ne yapmayayım? Bu konyak sürahisinin tamamını içmeyeyim mi? Çünkü ben de tam olarak bunu yapacağım."

Nick bekleyen kâğıt destesini kaptığı gibi karıştırmaya başladı. "Pantolonuna arı sokmana gerek yok. İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum, belki bir şeyler biliyordur."

"Nick, bırak onu," diye uyardı Aubrey.

"Yanlışı düşünmüşsün," diye tersledi Benedict, ilk kadehini yarılarmıştı bile. "Lanet olsun ona."

"Nick, kartları dağıt," diye araya girdi Hugh, sanki şu anda başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. David gibi o da yüzleşmeyi pek sevmezdi.

Herkes Benedict'in böyle bir ruh halindeyken hafife alınmaması gerektiğini bilirdi, ancak Nick doğası gereği düşmancaydı. Ayrıca zaman zaman dikkatsiz olabiliyor ve ortaya çıkan sonuçları durdurmak için çok geç olana kadar ağzından çıkanı kulağı duymuyordu.

"Evet," diye kabul etti Aubrey. "Şimdi Ben burada, oyuna başlayabiliriz."

Nick sessizce kartları dağıttığında David rahatlamıştı, ancak Ben ve Aubrey arasında alttan alta sessiz bir iletişim olduğu açıktı ve bu da Dominick'i daha çok kızdırıyor gibiydi. Beşi arasında Aubrey ve Ben birbirlerine en yakın olanlardı ve David, Aubrey'nin Benedict hakkında diğerlerinin asla bilemeyeceği şeyler bildiğini uzun zamandır kabullenmişti.

Burada her ne oluyorsa, David'in kendi sorunları vardı ve Benedict'i hüzne boğan şeyle ilgilenemeyecek kadar sarhoştı. Bir kart oyununun dikkatini dağıtması tam da ihtiyacı olan şeydi.

Sadece bir saat kadar işe yaradı, bu süre zarfında Benedict sürahisinin dörtte üçünü bitirdi ve sarhoşlukta David'i geçti.

"Pekâlâ," dedi Hugh birdenbire, bıkkın bir iç çekişle. "Burada daha fazla oturup her şey yolundaymış gibi davranmam. İkinizde de bir şeylerin yanlış gittiği çok açık."

Bunu söylerken bakışlarını Benedict'ten David'e çevirdi, kaşlarını bir cevap bekliyormuş gibi kaldırdı.

Nick desteyi düzgün bir yığın haline getirip yere bıraktı. "O haklı. Ben eşek gibi davranmakta ısrar ederse-"

"Benedict araya girdi ve uzun bir yudum daha almadan önce kadehini onlara doğru kaldırdı.

"O zaman David, konuşmaya başlaman gerekecek. Londra'ya döndüğünden beri kendinde değilsin."

"Tanrı aşkına Nick," diye bağırdı Aubrey. "Adamın babası öldü ve ailesini giydirip doyurabilmek için kendini öldürüyor."

Nick, David'e dönmeden önce, "Bundan daha fazlası var," diye karşı çıktı.

"Öyle değil mi?

Bu mu?"

"Onu rahat bırakın," dedi Benedict, konyağın etkisiyle kelimeleri bulanıklaşmıştı.

en iyisini elde etmek. "Siz üçünüzün devam etme şekli, sanki bulutlar dağılmadan ve Eros efsanevi oklarıyla sizi vurmadan önce hayatın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsunuz gibi. Yarım akıllı bir aptal bile onun kalbinin kırık olduğunu görebilir. Aptal gitti ve Regina Hurst'e aşık oldu."

Aubrey sırtına vururken David az önce yudumladığı konyaktan boğulacak gibi oldu ve koluyla ağzını sildi. Hugh ve Nick şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Benedict başını arkaya atıp kahkaha attı, kadehini masaya çarparken konyak bardağın kenarlarından taşıyordu.

"Bana yanıldığımı söyle," diye meydan okudu. "Söyleyemezsin, değil mi? Bu acınası bakışı yeterince sık gördüm - önce Hugh'dan, sonra Aubrey ve Nick'ten ve şimdi de senden. Tanrım, daha öngörülebilir olabilir misin?"

Burnunu çeken ve kustuğu konyağın kalıntılarını temizlemek için bir mendil kullanan David, Benedict'e ters ters baktı. "Rahat olabilirsin. Beni istemiyor."

"Hep böyle derler," diye alay etti Ben. "Sürünerek yalvarmaya geri dönene kadar, ve sonra... oh, o *zaman* layık olacaksın. Ya da belki değmezsin. Sanırım bunu zaman gösterecek. Çünkü tıpkı Hugh'un Evelyn'i gözden çıkardığında yaptığı gibi, ya da Aubrey'nin Lucinda'yı terk ettiğinde yaptığı gibi, ya da Nick'in Calliope'nin *başka biriyle* evlenmeyi seçtiğinde yaptığı gibi sürünerek geri döneceksin."

"Bu kadar yeter," dedi Aubrey, Benedict'le yüzleşmek için ayağa kalkarak. "Olay çıkarıyorsun."

"Öyleyim," dedi Benedict bir kahkaha daha atarak, bu seferki alaycı ve sertti. "Garip, değil mi? Bunca zamandır hepimizin ifşa olmasını engellemeye çalışanın ben olduğumu sanıyordum. İtibarımızı ve sizleri mahvolmaktan korumayı umursayan tek kişi ben d i m . Peki hepiniz ne yaptınız? Kaçtınız ve sizi başka türlü elde edemeyecek kadınlar için kendinizi aptal yerine koydunuz."

"Hadi oradan, seni kendini beğenmiş," diye tersledi Nick. "Biraz daha kıskanç olsan boğulacaksın! Vautrey Kontesi'yle aranızda her ne olduysa bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Ben masadan kalkmak üzereydi ama Nick'in sözleri onu olduğu yerde durdurdu. Onlarla yüzleşmek için döndü, yumrukları sıkılmıştı ve yüzüne bir öfke bulutu çökmüştü.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye homurdandı, sözlerinde açık bir uyarı vardı.

Nick buna kulak asmamayı tercih etti. "Öyle değil mi? Aubrey sana onun ölümünü anlattığından beri kupaların içindesin. Onun ve Vautrey'nin düğünlerinden beri hiçbir düğüne katılmadığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? En azından Aubrey ve Lucinda'ya kadar. Bu da ne demek oluyor? Belki de bana, Hugh'ya, David'e ve Aubrey'e bu kadar kızgın olmanın nedeni seni istemeyen birini geri istemeyi bir türlü başaramaman!"

David, tüm bu karmaşa karşısında en az kendisi kadar şaşkın ve endişeli görünen Hugh ile bakıştı. Bu ifşaatlar David için yeni şeylerdi ama Nick onları bu şekilde ortaya koyunca anlam kazandılar. David Aubrey'ye baktı,

Ben'i izliyordu, endişesi ağzının etrafında parantezler ve kaşlarında çatıklar oluşturuyordu.

Benedict şaşırtıcı bir sakinlikle boğazını temizledi ve elini çenesinde gezdirdi. Nick'e tekrar baktığında yüzündeki bütün ifade kaybolmuştu ama gözlerindeki öfke hâlâ alev alev yanıyordu.

"Vautrey'i de sikeyim, kontesini de sikeyim, seni de sikeyim."

Nick sanki böyle bir şey bekliyormuş gibi homurdandı ve gözlerini devirdi, ama hiçbir şey söylemedi. Benedict gitmek için döndü ama Aubrey, Ben'in aceleyle devirdiği sandalyenin üzerinden atlayarak onu takip etti.

"Hayır," dedi Ben, Aubrey'yi uzaklaştırmak için bir elini kaldırarak. "Size ihtiyacım yok... hiçbirinize. Evlerinize, *karılarınızın* yanına gidin. David, sen kendi başınasın. Senin pisliğini temizlemekten bıktım."

Aubrey, Ben çıkarken David'e baktı ve çıkarken birkaç kişinin başını çevirdi. Kulüp tam olarak sessizliğe bürünmemişti ama Nick ve Benedict sözlü atışmalarla başladıktan sonra birkaç göz onların masasına kaymıştı.

Aubrey'nin kara gözleri çaresizlik ve pişmanlıkla dolup taşarken David'in omzunu sıktı. "Öyle demek istemedi."

Nick, "Sanki yapmadı da," diye homurdandı. "Hugh ve Evelyn evlendiğinden beri çekilmez biri oldu, bunu sen de biliyorsun."

"Nick, bırak artık," dedi Hugh. "Gittin ve işleri daha da kötüleştirdin."

"Yanılıyorsun," diye ekledi Aubrey. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer bilseydin, hayatında bir kez olsun çeneni kapalı tutardın."

David'e özür dileyen son bir bakış attıktan sonra döndü ve çıkışa doğru yola koyuldu; belli ki Benedict'e yetişmeye niyetliydi. Başka kimse onu takip etmeye cesaret edemedi.

Onlar gittikten sonra, Hugh David'e döndü, o da endişesinin tek muhatabı oldu. "David... sen ve Bayan Hurst hakkında söylenenler doğru mu?"

David başını salladı, az önce olanlardan dolayı başı dönüyordu ve konyak duyularını bulandırıyordu. "Ona evlenme teklif ettim ama reddetti. Ben haklı... Ben acınacak haldeyim."

Nick, Benedict'in gittiği yöne doğru bakarak, "Hayır, değil," dedi. "Bu Hurst denen kadın senin ne kadar iyi bir av olduğunu göremiyorsa acınacak haledir."

David, "Yoksul bir araziye sahibim," diye belirtti.

"Önemsiz. Ayrıca, mektuplarınız işlerin yoluna girdiğini gösteriyor."

"Pek de saygıdeğer bir adam olarak ün yapmış sayılmam."

Nick alay etti. "Son duyduğumda bu evliliğe engel değildi. Londra'nın en büyük çapkınına sorun... oh! Tam burada oturuyor, balayından yeni çıktı - gerçi tamamen düzeldiğini bilmenizi isterim."

"Haksız değil," dedi Hugh omuz silkerek. "Belki tekrar deneyebilirsin. Duygularınıza karşılık verebileceğine inanmak için bir nedeniniz var mı?"

David, gidip ayağını ağzına sokmadan hemen önceki o mutlu anları düşündü. Onun yatağında geçirdikleri uzun geceleri, sevişme nöbetleri arasında uzayıp giden fısıltılı konuşmaları düşündü. Uyurken ona sarıldığını ve kalabalık bir halk evinde onunla dans ettiğini hatırladı. Bu anılar ona duyduğu aşkla, muhtemelen fark ettiğinden daha uzun süredir ona aşık olduğunun farkına varmasıyla renklenmişti. Ama bu, o anlara bakışının çarpıtılmış olduğu anlamına mı geliyordu? Orada olmayan şeyler mi görmüştü?

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Ama bu muhtemelen benim hatam. Aslında ona nasıl hissettiğimi söylemedim. Sanırım ona sadece hamile olduğu için evlenme teklif ettiğimi düşündü."

Nick onun aptal olduğunu mırıldanırken Hugh inledi ve bir eliyle alnını destekledi. David tam olarak aynı fikirde değildi.

"Bize her şeyi en başından anlatman gerekecek," dedi Hugh, daha fazla konyak için garsona işaret ederek.

David hikâyesini anlatırken içtiler, en mahrem ayrıntıları sakladı ama her şeyi anladıklarından emin oldular. Bitirdiğinde Nick duyduklarına inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Hugh daha az şaşırılmış görünüyordu ama hâlâ düşünceliydi.

"Eee?" David sordu. "Ne yapacağım ben? Öylece arkama yaslanıp onu kaybettiğimi kabul edemem."

"Hayır," diye kabul etti Hugh. "Seni dinlemesi için onu ikna etmen gerekecek ve bu sefer kendini açıkça ifade etmelisin."

David daha dik oturdu. "Bunu yapabilirim."

Nick homurdandı. "Yapabilir misin? Konuşmayı hep o güzel yüzün yapıyor. Ağzının sahip olduğu ün, kelimeleri kullanışından kaynaklanmıyor."

Hugh bir kahkaha attı, sonra David'e dönerken yüzünü daha ciddi bir ifadeye büründürdü. "Özür dilerim. Çok komikti."

David omuz silkti. "Öyle olduğunu kabul ediyorum. Ama Regina ne olacak? Eğer beni dinlerse, sanırım bu işi doğru yapmak için son bir şansım var."

Hugh ve Nick anlamlı bakışlar attılar, sonra ikisi de aynı sonuca varmış gibi ona döndüler.

"İhtiyacınız olan şey büyük bir jest," dedi Hugh.

"Haklı," diye onayladı Nick. "Büyük bir şey... onsuz yaşamayı reddettiğine dair ona hiçbir şüphe bırakmayacak bir şey."

"Sanırım bu işe yarayabilir," diye düşündü David.

"Bize güvenin, işe yarayacak," diye ısrar etti Hugh. "Büyük jestlerin krallarına bakıyorsunuz. İçimizden biri bir düğünü basarak geline kendisiyle evlenmesi için yalvardı, sonra bir düelloya girişti ve hor görülen damattan bir kurşun yedi."

"Ve içimizden biri yarı çıplak bir kadın resmini tüm *beau monde*'un önünde alenen sergiledi," diye ekledi Nick. "Ardından, sosyetenin en nüfuzlu insanların katıldığı bir baloda halka açık bir evlilik teklifi yaptı."

"Benimki kesinlikle daha iyi bir jestti," diye mırıldandı Hugh.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi Nick. "Ama şu anda David hakkında konuşuyoruz."

David başını iki yana salladı, yorgunluk ve konyak onların ileri geri konuşmalarını takip etmesini zorlaştırıyordu. Ama sonra kafasında bir berraklık belirdi ve bir fikir, düşüncelerinin periferisine sızdı. İşe yarayabilirdi... ya da muhteşem bir şekilde geri tepebilirdi. Ama David çaresizdi. Regina'nın kalbini kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmadan böyle bir sefaletin içinde debelenmeye dayanamazdı.

"Sanırım bir fikrim var."

Regina, hizmetçiyi Graham ailesinin ziyaretçilerini kabul ettiği salona kadar takip ederken nemli avuçlarını elbisesinin eteğine sildi. En son grdğinden b u yana iki hafta geçmişti.

David, gerçi bu onun çaba göstermemesinden kaynaklanmıyordu. Powell'la yaptėı konuşmadan sonra, kendi çalkantılı düşünceleriyle baş başa uzunca bir zaman geçirmişti. Korkusu tamamen azalmamıştı, hatta neredeyse hiç azalmamıştı. Ama Regina'nın aklına, korkunun yatak odasında tutku ve zevk yaşamasına neredeyse engel olduğu gelmişti. David'in ona her şeyin nasıl olması gerektiğini göstermesine izin vermek için korkusunu bir kenara itmemiş olsaydı, hâlâ eski halinin yarı l bir kabuğu olabilirdi.

Ve onu tanıřtırdėı şey sadece duygusallık değildi. İlk evliliğinin sekiz yılı boyunca unuttuğu kahkaha, neşe ve neşeli bir eğlence de vardı. Bu anlaşmaya kendini yaşlı, buruşuk ve cansız hissederek gelmişti. şimdi ise diğer tarafta yeni bir kadın olarak duruyordu - belki tamamen değişmemişti ama yine de başladıkları zamankinden daha iyi bir durumdaydı.

Hayatının geri kalanının genişliği önünde uzanıyor, David olmasaydı asla düşünemeyeceği olasılıklarla canlanıyordu.

Bu aydınlanma onu David'in kapısına kadar gtrmşti ama uşak David'in Londra'ya gittiğini ve ne zaman döneceğini kimsenin bilmediğini söylemişti. Bu hayal kırıklėı yaratmıştı ama Regina onu görmeye daha az kararlı değildi. Üç kez daha gitti ama geri çevrildi. David günler önce Lancashire'a dnmşti ama Regina aradığında evde değildi.

şimdiye kadar.

Bayan Moffat ona bir şeyler ikram etmeyi teklif etti ama Regina reddetti. Yemek yiyemeyecek kadar gergindi ve hizmetçinin David'i bulup gelişini haber vermesine engel olmak istemiyordu. Kadın çıkarken Regina'ya sanki burada ne işi olduğunu merak ediyormuş gibi şaşkın bir bakış attı. Elbette David'le aralarında geçenlerin aslını bilmiyordu ama David'in hızla evden ayrılışının onun bu evde gecelemesiyle aynı zamana denk gelmesi ev halkının dikkatinden kaçmış olamazdı.

Yalnız kaldığında sandalyesinden fırladı. Kıpırdamadan oturmak bile çok zor gelmeye başlamıştı ve David'e ne söyleyeceğini düşünürken bir yandan da volta atıyordu. Ayrı kaldıkları süre boyunca çeşitli konuşmaları prova etmek için çok fazla zamanı olmuştu ama hiçbirisi hislerini tam olarak karşılamıyordu. Regina'nın umudu, David'le göz göze geldiğinde ne söyleyeceğini bilmesiydi.

Anlaşılan onu görmeye sandığı kadar hazırlıklı değildi, çünkü kapı açılır açılmaz Regina'nın boğazı düğümlendi. Darmadağınık ama yine de yürek parçalayacak kadar yakışıklı olan David'in kapı aralığını dolduran görüntüsü karşısında kalbi çılgınca çarptı. Bir elini kapı koluna dayamış, gözlerine inanamıyormuş gibi ona bakıyordu.

Eski ve yıpranmış görünen bir gömleğin üzerine pantolon ve pantolon askısı giymişti. Saçlarında bir toz tabakası vardı ve alnında bir ter tabakası göze çarpıyordu. Görünüşe bakılırsa kadın onu bir iş için rahatsız etmişti. Acaba neyin peşindeydi?

"Merhaba David," dedi, sonra boğazını temizledi ve sesine hissetmediği bir güven kattı. "Umarım uygunsuz bir zamanda gelmemişimdir."

Ensesini ovuşturarak omzunun üzerinden baktı, sonra odaya girip kapıyı kapattı. "Tam olarak değil, ama... şey, senden beni aramanı isteyecektim, sadece... henüz hazır değildim."

"Oh. Eğer daha fazla zamana ihtiyacın varsa-"

"Hayır!" dedi aniden, ona doğru hamle yaptı ama sonra sanki daha iyi düşünmüş gibi odanın ortasında durdu. "Yani, seni gördüğüme sevindim Regina. İyi görünüyorsun."

Adamın bakışları Regina'nın üzerinde gezindi ve Regina, adamın durumuyla ilgili herhangi bir işaret aradığını fark ederek kaskatı kesildi. Adamın bakışları Regina'nın göğsünü biraz daraltan bedenine yöneldiğinde Regina'nın yüzü kızardı. Bugünlerde elbiselerini kesinlikle daha fazla et dolduruyordu ve göğüslerinin hassasiyeti kalışlarını rahatsız edici bir sıkıntı haline getiriyordu.

"Öyle mi?" diye ekledi, bebeği işaret edercesine karnına bakarak. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet. Bir doktor tarafından muayene edildim ve bana her şeyin beklendiği gibi gittiğini söyledi."

Adam gözlerini ondan kaçırırken çenesi büküldü ve kadın çok geç kalmış olup olmadığını merak etti. Ona hâlâ kızgın mıydı? Belki de artık onu istemediğine mi karar vermişti?

Ama sonra, küçük bir gülümseme sunarak ve kapıya doğru işaret ederek onu şok etti. "Benimle gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Şaşkınlıkla, bu gizeme dair bir ipucu bulabilecekmiş gibi etrafına bakındı. Konuşmalarına devam etmeleri için ısrar etmek istedi ama adamın gözlerindeki ciddi özlem, onu her yerde takip etmeye istekli hale getirdi.

"Tabii ki."

Onu odadan çıkarıp merdivene götürdü, kolunu uzatırken diğer elini trabzana dayadı. Regina ona doğru eğilmek, yüzünü gömleğinin içine gömmek ve onun kokusunu içine çekmek istedi; adamın kendine özgü sandal ağacıyla karışan hafif bir ter kokusu. Ama böyle bir yakınlaşmaya hakkı varmış gibi hissetmiyordu. Onun kendisini kabul edeceğinden emin olana kadar. O zaman hiçbir şey onu ona sarılmaktan, onu öpmekten ve ona şefkat göstermekten alıkoymazdı.

İlginç bir şekilde, onu misafir odasının bulunduğu koridorun karşısındaki bir koridora götürdü ve ailenin odalarının bulunduğu yerin burası olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"David?"

Kapılardan birinin önünde, ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde ona döndü. "Son konuştuğumuzda kendimi gerektiği kadar açık ifade edemedim. Ardından gelen tartışma tamamen benim hatamdı."

Onun eksiklikleri için kendisini suçladığını fark ettiğinde dehşete kapıldı. Kendisinin tamamen hatalı olduğunu düşünerek bu kadar uzun süre uzak mı kalmıştı?

"Hayır, lütfen, suçu senin üstlenmene izin veremem," diye karşı çıktı. "Ben yaptım, ben... ben anlamadım-"

Onu susturmak için bir elini kaldırdı, sonra sırtıttı. "Görünüşe göre ikimiz de suçun bir kısmını paylaşıyoruz. Kendi adıma, kendimi yeterince iyi açıklayamadım ve bu da senin en kötüsünü düşünmene yol açtı. Neden düşünmeyesin ki? Deneyimleriniz size Powell olmayan hiçbir erkeğe güvenmemeyi öğretti."

"Ama sana güveniyorum. Kendini bana defalarca kanıtladın ve sana güvenmediğimi düşündürdüğüm için çok özür dilerim."

"Seni affedeceğim ama sadece bu odaya gelersen ve ben konuşmamı bitirene kadar sessiz kalırsan."

Elini kapının tokmağına koyduğunda merak başını kaldırdı, onu izlerken heyecandan gözleri parlıyordu. Bu kapının ardında her ne varsa önemli olmalıydı.

"Pekala."

Derin bir nefes aldı ve kapıyı iterek açarken nefesini dışarı verdi. Regina'nın elini tutup onu içeri götürürken gözlerini kısıtı, aralık perdeler içeriye bol miktarda doğal ışık girmesini sağlıyordu. Günün bu saatinde güneş doğrudan mekâna vuruyor ve ona mükemmel bir manzara sunuyordu. Gördüğü şey nefesini kesti. Bir eliyle açık ağzını kapatan Regina, şaşkın bir sessizlik içinde etrafına baktı.

David ondan uzaklaştı ve kollarını boşluğu kaplayacak şekilde uzattı. "Hazır olduğunda seni çağıracaktım. Bunun kesinlikle mükemmel olmasını istedim, ama şimdi buradasın ve biraz sabırsız olduğumu itiraf etmeliyim. Bu koku boya ve mobilya cılasının bir karışımı... Pencereleeri birkaç saatliğine açtığımda geçecektir."

Ona göstermek için çok heyecanlandığı şey, bir çocuk odasını da kapsayan bir süite dönüştü. Şu anda, David'in onun dikkatli gözleri altında kaldırmaya başladığı çeşitli mobilya parçalarını örten beyaz örtülerin bulunduğu bir gündüz odasında duruyorlardı. Hepsi yepyeni görünen bir kanepa, aşk koltuğu ve çocuk boyunda sandalyeler ortaya çıktı. Minik mavi çiçeklerle basılmış neşeli sarı bir şam kumaşıyla döşenmişlerdi; bu kumaş, yeni boyanmış beyaz lambri kaplamanın üzerindeki duvarları süsleyen çizgili duvar kağıdıyla mükemmel bir uyum sağlıyordu. Gümüş aplikler yeni cilalanmış gibi parlıyordu ve soluk mavi perdeler pencereleri süslüyordu. Bir duvar sandıklarla ve kitap raflarıyla kaplıydı ve oyuncak koleksiyonları bu köşede ve orada dikkatini çekti.

Uzak duvar boyunca bir ocak duruyordu ve yanında eski görünümlü bir sallanan sandalye vardı.

"Annem beni sallayarak uyutmak için bu sandalyeye otururdu," dedi onun sandalyeye baktığını fark ettiğinde. "Onu cilaladım ama tamamen bulduğum gibi bıraktım. Bu bir Graham aile yadigârı. Oh, ve bakın!"

Regina'nın bir uyku odasına açıldığını gördüğü açık kapılardan birine doğru koştu. İçeride üç küçük yatağın yanı sıra bir de

Pencere kenarındaki bebek beşiği, el işlemeli yastıklarla süslenmişti. David, üzerine çocukların büyüme ölçüleri kazınmış olan kapı çerçevesinin iç tarafını işaret etti.

"İşte sekiz yaşındayım," dedi gülerek. "On iki yaşına kadar uzun sayılmazdım. O yıl ne kadar büyüdüğümü görüyor musunuz? İşte ikizler beş yaşında, sekiz yaşında ve on yaşında. Her zaman aynı boyda oldular. Şurayı görüyor musunuz?"

Karşılıklı duvarlarda yer alan bir dizi kapıya geçti ve her ikisini de açarak ayrı odalara açıldıklarını gösterdi. Biri hemşire odasıydı, diğeri ise aşağı yukarı evdeki odası büyüklüğünde aydınlık ve havadar bir odaydı. Eflatun ve gül tonlarında dekore edilmiş, evin hanımefendisine uygun bir oda.

David'e döndüğünde gözleri akmayan yaşlarla dolmuş, göğsü içinde kabaran ezici duygularla sıkışmıştı.

Gülümsedi ve yüzünü avuçladı, başparmakları kız gözlerini kırptığında akan gözyaşlarını temizledi. "Kumaşların ve yeni dekorların çoğunu Londra'dan getirdim ve her boş saatimde bunun üzerinde çalışıyorum. Evim mükemmel değil Regina, hayatım da öyle. Her şeyin olması gerektiği gibi olması için hâlâ yapmam gereken çok iş var ama çocuğumuzun rahatı ve bakımı için neler yapmaya hazır olduğumu kendi gözlerinle görmeni istedim... ama aynı zamanda senin de. Gördüğünüz gibi bebek bir sözleşmenin parçasıydı ve siz izin vermediğiniz sürece onun üzerinde hak iddia edemem. Ve umarım bana izin verirsiniz, çünkü onu zaten seviyorum ... ya da onu, hangisi olduğu umurumda değil. Tek bildiğim, bu bebeğin senin ve benim en iyi yanlarımızı bir araya getireceği ve bunun da onu Tanrı'nın yarattığı en mükemmel şey yapacağı."

Boğazından küçük bir hıçkırık kaçtı. "David..."

"Şimdi, şimdi, konuşmamı bitirmeme izin vermen gerekiyor. Seni sevdiğimi söylememe izin vermelisin. Paranı ya da çocuğumu doğurma fikrini değil... ama seni, Regina Hurst. Sanırım seni fark ettiğimden çok daha uzun süredir seviyorum. Hayatımın en kötü zamanlarını katlanılabilir hale getirdin. Birlikte olmadığımızda seni özlüyorum ve dünyam seninle daha iyi, daha parlak ve daha güzel görünüyor. Gördüğünüz gibi, artık yatağınızda ara sıra geçirdiğim gecelerle ya da kaçınılmaz sonları olan yasadışı sözleşmelerle yetinemem. Yanımda sen olmadan bir gece daha uyumak istemiyorum. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şeyin senin yüzün olmadığı bir sabaha daha uyanmak istemiyorum. Birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken daha çok şey olduğunu anlıyorum ve hayatını bir kenara koymak için hiçbir neden olmadığını biliyorum.

başka bir adamın ellerine. Ama bana kalbini, içindeki çocuğu ve geleceğini emanet edebilirsen, pişman olmayacağına söz verebilirim."

David sözlerini bitirdiğinde kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, bir yandan gülümsüyor bir yandan hıçkırıyor ve yüzündeki yaşları silmek için elinden geleni yapıyordu. David onun ellerinden tutarak gündüz odasına geri götürdü, onu kanepeye yatırdı ve yanına oturttu.

"İşte böyle," diye mırıldandı, gömleğinin manşetini yüzünü silmek için kullandı. "Seni bunaltmak istememiştim. Bunun güzel bir sürpriz olmasını istemiştim."

Gözyaşlarının arasından gülümsedi ve onun ellerini tuttu. "Bu harika bir sürpriz... şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel şey."

İçini çekti, rahatlaması omuzlarının çökmesine ve kaşlarının yumuşamasına neden oldu. "Beğendiğinize çok sevindim. Yine de bitmedi. Hâlâ yapmam gerekenler var-"

"David, her parçası mükemmel. Artık bitirdiğine göre, sana söylemem gereken bazı şeyler var. Buraya seni şaşırtmayı düşünerek geldim ama sen beni alt etmeyi başardın. Sadece sözlerimin yeterli olacağını umabilirim."

David bir kolunu kanepenin arkasına doladı, o başlarken parmak uçları kadının ensesini okşuyordu.

"Babam beni Randolph ile evlenmeye teşvik etti çünkü Randolph zengindi. Biz kibar bir aileydik ve babamın biraz toprağı vardı, ama sizin ailenizin sahip olduklarıyla ya da bana miras kalanlarla kıyaslanamazdı. Babam daha yüksek bir sosyal statü ve elini uzatarak yaklaşabileceği bir akraba istiyordu, bu yüzden elbette Randolph mükemmel bir seçim gibi görünüyordu. Yine de bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Onu sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini sanıyordum. Bu yanılgım evliliğimizin ilk birkaç yılı boyunca devam etti ve bunun suçlusu kısmen benim saflığımdı. Kendime, yatakta onun ilgisinden zevk alamamamın ya da bana her zaman kızgın görünmesinin benim hatam olduğunu söyleyip durdum. Vücudumu kullanmasını ilk kez reddettiğimde bana tokat attı. Dilimi ısırıldı ve saatlerce kanadı. Ağlarken kendime suçun bende olduğunu söyledim. Babam, uygun görürse beni disipline etmenin kocamın görevi olduğunu söyledi. Eğer iyi bir eş olsaydım, endişelenecek bir şeyim olmazdı."

David'in eli ensesinde sıkılaştı ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Sessiz kaldı ama Regina az önce duydukları karşısında tepkisini kontrol etmenin onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu. Kendine gelmesi için ona bir an verdi ve gerisini sindirebileceğini umdu. Gerçeğin tamamını sadece Powell biliyordu ve artık David de biliyordu.

"Beni ilk kez yumruklarıyla dövdüğünde, bir valiz hazırladım ve ailemin yanına kaçtım. Erkek kardeşim hâlâ bekârdı ve evde yaşıyordu. En azından onun beni savunacağını düşündüm. Annemin, babamın kalmama izin vermesi için ısrar edeceğini düşündüm. Randolph bana sadece bir kez avucunu açarak vurmamıştı. Zamanla öfke patlamaları giderek kötüleşti. Ara sıra yüzüme tokat atmaktan, beni saçımdan tutup odanın bir ucundan diğerine fırlatmaya kadar varmıştı. Bir keresinde yüzüm kapıya çarpmış, yanağım ve çenem morarmıştı. Randolph üzerime titredi ve özür diledi ama onu üzdüğüm için beni suçladı. Kapı onun değil benim canımı yakmıştı ve bunun bir daha olmasını istemiyorsam dilime dikkat etmeliydim. Ama bu sefer ... yüzüme, karnıma, omuzlarıma, sırtıma yumruk üstüne yumruk attı. Çok acı çekiyordum. Yatağında ağlarken annem bana Randolph'u zorlayacak ne yaptığımı sordu. Ona göre Randolph'un beni dövmek için haklı bir nedeni vardı."

"Lanet olsun," diye tükürdü David, başını eğdi ve birkaç derin, hırıltılı nefes aldı. "Regina... kesinlikle buna inanmıyorsun."

"Artık değil, ama o zamanlar öyleydim. Randolph beni eve geri götürmeye geldiğinde, kendimi ona daha iyi bir eş olabileceğime ikna etmişim. Onu mutlu edecektim ve o da beni bir daha dövmeyecekti. Elbette bunun umduğum gibi gerçekleşmediğinin farkındasınızdır."

"Ah, Regina," diye mırıldandı, onu kendine çekti ve yakın tuttu. "Canım, buna katlandığın için çok üzgünüm. Seni savunacak kimse olmadığı için üzgünüm."

"Powell oradaydı," dedi Powell'ın gömleğinin ön kısmına yapışarak ve onun yakınlığından medet umarak. "Ama o sadece bir hizmetçiydi ve yapabileceği fazla bir şey yoktu. Randolph'un kazası bir lütuf gibi geldi. Beni özgür kıldı... sadece onun parmağı altında olmaktan değil, önceki saflığımdan da kurtardı. Gördüğünüz gibi, onu sevmiştim ve o da bana aynı şekilde hissettiğini söylemişti... ve eğer aşk böyle bir şeyse, ben bunun bir parçası olmak istemedim."

"Randolph seni sevmiyordu. Seni kontrol etme fikrinden hoşlanıyordu."

"Bunu görmeye geldim ama hâlâ çok korkuyordum. Kalbim beni Randolph'a güvenmeye itti ve o beni incitti. Bu yüzden kalbime güvenemezdim. Ya yeniden aşık olduğumu düşünmeme izin verirsem ve kendimi onun gibi başka bir adamın pençesinde bulursam? Buna dayanamazdım."

David onun saçlarını okşadı ve dudaklarını şakağına bastırdı. "Anlıyorum. Her şey yolunda."

Onun gözlerinin içine bakmak için arkasına yaslandı. "Her şey yolunda değil. Yakınlaşmaktan korkuyordum ama sen bana bunun ne kadar harika olabileceğini gösterdin. Bu birkaç ayda beni hayatım boyunca olduğumdan daha mutlu ettin. Hâlâ korkuyorum ama artık korkunun hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim. Randolph'un beni mahrum bıraktığı tüm neşeyi ve sevgiyi tatmak istiyorum. Bunu seninle istiyorum. Bu yüzden... eğer çok sakıncası yoksa, bana tekrar evlenme teklif etmeni çok isterim."

Gülümsedi, sonra kanepenin kenarından tek dizinin üzerine çöktü ve Regina'nın ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Regina... benimle evlenir misin?"

Gülümsemesine karşılık vererek, birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Evet."

Ayağa kalktı ve onu da yanına çekerek kollarıyla belini sardı. "Bana tekrar evlenme teklif etme şansı verdiğin için teşekkür ederim... doğru şekilde."

"Böyle güzel bir jest karşısında bir kadın nasıl hayır diyebilir ki?"

"Tanrım, işe yaradı!"

Regina başka bir adamın sesinin aniden içeri girmesiyle irkildi ve David'in kollarında döndüğünde kapı aralığında dikilen birini gördü. Uzun boylu ve ince yapılydı, parlak kahverengi saçları muziplikle parlayan gözlerine dökülüyordu.

"Öyle oldu," diye cevap verdi David, bir kolu hâlâ onun üzerindeyken diğer adamı içeri buyur etti. "Gelin, nişanlımla tanışın."

Adam odaya girdiğinde Regina gerildi, onu üç kişi daha izledi. Hafifçe bronzlaşmış tenini mürekkep siyahı saçları ve iri, güzel gözleri tamamlayan bir kadın vardı. Ardından ilkinden biraz daha kısa boylu, saçları David'inki gibi koyu, gözleri yumuşak ve nazik bir kahverengi olan ikinci bir adam geldi. Onun kolunda, elbisesinin ön kısmında hamile karnının hafif çıkıntısı görünen kahverengi saçlı bir kadın vardı. Neredeyse tanınmayacak kadar küçüktü ama kadın bilinçsiz bir hareketle elini karnına götürdüğünde Regina kadının hamileliğinin ilk evrelerinde olduğunu açıkça gördü.

David onları selamlaması için ona yol gösterdi. "Regina, bunlar benim arkadaşlarım.

-Dominick Burke ve eşi Calliope ile Hugh Radcliffe ve eşi Evelyn."

"Nasılsınız?" diye mırıldandı.

David'in dudakları kızın kulağına değerek fısıldadı: "Nick ve Hugh eski centilmen fahişeler. İkisi de yakın zamanda eski müşterileriyle evlendi. Yani, siz ve bu hanımların pek çok ortak noktası var."

Evelyn kızardı ve Regina'yı David'den uzaklaştırmak için kolundan tuttu. "Onu affedin, eminim sizi şok etme dürtüsüne karşı koyamamıştır. Ancak bu doğru."

Calliope diğer tarafında belirdi, adamların yanından ayrılıp kanepeye dönerlerken bir kolunu Evelyn'in koluna doladı. Onu aralarına oturtular ve Calliope onun elini okşadı.

"Üçümüz sosyetenin diğer hanımları arasında eşsiziz-oh, sanırım dördümüz demeliyim. Lucinda'yı unutmamalıyız. O Aubrey'nin karısı ve sizinle tanıştığına çok sevineceğini biliyorum."

Regina kaşlarını çatı. "Ve bu Aubrey... o da..."

"Eski bir fahişe, evet," diye tamamladı Evelyn. "Tanrım, David seninle evlendiğine göre, onlardan geriye çok az kişi kalacak. Gelin seçiminde iyi yapmış. Bunu şimdiden söyleyebilirim."

Calliope gülerken, "Sevgili David'i dize getirebildiğine göre özel biri *olmalı*," diye ekledi.

"Komik," diye seslendi Dominick diğer iki adamla birlikte durduğu yerden. "İnsanlar senin hakkında da sık sık aynı şeyi söylüyor tanrıça."

Calliope çenesini kaldırdı ve kocasına gizli sırlar ve imalarla dolu bir bakış attı. "Bu doğru."

"Sizi bu şekilde bunalttığım için çok üzgünüm," dedi Evelyn, Regina'nın dikkatini birbirlerine son derece uygunsuz bir şekilde bakan çiftten uzaklaştırarak. "Ama Hugh, David'e Lancashire'a kadar eşlik etmemiz konusunda ısrar etti, böylece o ve Dominick bu güzel jestine yardımcı olabileceklerdi."

"Çok romantik," diye iç geçirdi Calliope, dudakları perçinleyici bir gülümsemeyle aralandı. "Senin adına çok sevindim. Dominick ve ben daha yeni evlendik ama diğer erkekleri ve eşlerini tanımaya başladım ve sana şunu söyleyebilirim ki... hiç bu kadar iyi arkadaşların olmamıştı."

"Bizi arkadaştan öte bir aile olarak görmeyi seviyorum," dedi Evelyn. "Ve şimdi sen ve David evlendiğinize göre, sen de bunun bir parçası olacaksın."

Regina gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ve hassas sinirlerine lanet okudu. Haftalardır gergindi ve bunun David'le ilgili belirsizliğiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Ama şimdi her şey yoluna girdiğine göre, kendisini gözyaşlarına bu kadar eğilimli yapan şeyin durumu olup olmadığını merak ediyordu. Calliope bir mendil vermek için retikülüne girerken, Evelyn onun elini okşadı ve bir ana tavuk gibi üzerine titredi.

Regina yanaklarını silerken, David onu itip kakan ve sırtına vurarak tebrik eden arkadaşlarıyla birlikte durduğu yerden Regina'nın gözüne takıldı. David ona baktı ve gülümsedi, Regina'nın döktüğü gözyaşlarını umursamıyormuş gibi görünüyordu. Böylesine duygusal bir tepkiye neyin yol açtığını bilmek zorundaydı. Birliktelikleri birkaç ay içinde hayatındaki pek çok boşluğu doldurmuştu. Ona aşkı ve özlemini çektiği çocuğu sunmuştu. Evlilikleri ona bir anne ve baldız verecekti. Ona uzun zamandır yokluğunu hissettiği arkadaşlarını verecekti.

İki kadınla sohbete daldığında, Regina daha sonra Powell'ı kenara çekip ona teşekkür edeceğini hatırladı... ve ona her şeye rağmen haklı olduğunu söyleyecekti.

DAVID BİR ÇİFT MINİK AYAĞA VE INCE BİLEKLERE BAKTI

Powell'ı, bir zamanlar Regina'nın yatak odası olan yerle bağlantılı olan misafir odasının açık kapısında gezinirken buldu. Bu sabah itibariyle Regina artık Bayan David Graham'dı ve dünyanın geri kalanından izole oldukları süre sona erdiği anda onunla birlikte yaşamaya başlayacaktı.

Mümkün olan en kısa sürede evlenmeye karar vermişlerdi; Regina ilk kocasının ölümünden sadece birkaç ay sonra evlenmesinin yaratacağı skandalı umursamıyordu. Artık dünyanın çocuklarının Randolph'tan olduğunu düşünmesini istemiyordu ve çocuklarının bir Hurst olduğunun düşünülmesini engellemek için insanların David'le ilişkilerinin başlangıcı hakkında dedikodu yapmasına izin vermeye hazırdı.

Sadece annesinin, ikizlerin, Powell'ın, fahişelerin ve eşlerinin katıldığı küçük bir törende yeminlerini etmişlerdi. Benedict bile Londra'dan gelmişti ama törenden sonra ve düğün kahvaltısı sırasında suratı asık ve sessiz kalmıştı. Nick'le aralarındaki gerginlik her zamankinden daha fazlaydı ve ikisi neredeyse tek kelime bile etmemişlerdi.

David önceki gece onunla kısaca konuşmuş, Benedict Boodles'daki davranışları için özür dilemiş ama yine de hiçbir açıklama yapmamıştı. David ondan herhangi bir açıklama istememişti.

O ve Regina, Regina'nın eşyalarını kendi evine taşımadan önce burada birkaç hafta yalnız kalacaklardı - mahremiyetlerini istiyorlardı ama bir

gerçek düğün gezisi beklemek zorunda kalacaktı. Burada dikkatini vermesi gereken meseleler vardı ve görünüşe göre o lanet düğün gecesinde bunlardan biriyle karşı karşıya kalacaktı.

"Özür dilerim Bay Graham. Böldüğüm için bağışlayın ama yapacak bir şey yok."

"Ne oldu Powell?" Regina kızgınlıkla kaşlarının arasında küçük çizgiler oluşturarak sordu.

Terliklerini yeni tekmelemiş, küçük düğün partilerini ağırladıkları uzun bir günün ardından bitkin düştüğünü itiraf etmişti. David onu uysallaştırma sürecindeydi, böylece onu ayartabilecek ve evliliklerini tamamlayabilecekti.

"Beklediğimiz ziyaretçi geldi. Şimdi."

David bunun üzerine canlandı. "Şimdi mi?"

Regina kaşlarını çattı ve doğrulmaya çalıştı ama David başparmağını Regina'nın ayak kemerine bastırarak sırtındaki yastığa yaslanmasını sağladı. "Kim var burada?"

David, Powell'ın bakışlarını hiç ayırmadan, "Kuzenin," diye cevap verdi. "Düğünden haberi var mı?"

"Öyle görünüyor efendim."

"Güzel. Onu buraya getirin ve Regina'nın *kocasının* onu kabul edeceğini söyleyin."

Powell onun emirlerini yerine getirmek üzere ayrılırken Regina ona bakakaldı. "Neler oluyor burada? Düğün gecemizde Tobias'la konuşmaya niyetin yok herhalde!"

Ayağını ovmaya devam etti, bakışları yarı açık kapıya döndü. "Oh, ama ben biliyorum. Bugün bizim için yeni bir başlangıç, hayatım. Bundan sonra onun hayatımıza girmesine izin vermeyeceğim. Artık senin kocanım ve bu da sorunlarını benim çözeceğim anlamına geliyor... ya da gerekirse toz haline getireceğim."

Adam ayağının topuna yakın hassas bir nokta bulduğunda inledi, sonra gerilimi hafifletmek için daireler çizip bastırduğunda iç çekti. "Böyle devam edersen, ne istersen yapmana izin veririm."

Ona bir bakış attı ve sinsice gülümsedi. "Oh, bu mesele beni tatmin edecek şekilde halledildiği anda gitmeye niyetliyim."

David ve Powell düğünden bir hafta önce birkaç kadeh içki içmişlerdi ve adam ona Tobias Hurst adında birinin ısrarları hakkında bilgi vermişti. Görünüşe göre, adam Regina'yı para için taciz ediyordu ve hatta

son ziyareti sırasında ona ellerini sürmüştü. David adamın ziyaretini önceden tahmin etmiş ve Powell'a Tobias ne zaman olursa olsun kapılarına dayandığı anda onu bilgilendirmesi talimatını vermişti.

Böylece, bu özel misafir odasında omurgasız kuzeninin varlığı ortaya çıktı. Regina doğrulup ayaklarını onun kucağından çekmek için hamle yaptı ama David bir elini onun bileğine koyarak gitmesini engelledi. Tobias Hurst onu zaten rahatsız ettiğinden daha fazla rahatsız ederse lanetlenecekti.

"Bay Hurst, sanırım?" David adamı tepeden tırnağa süzdü ve yüzünün değerlendirmesinin sonuçlarını göstermesine izin verdi. Hiç etkileyici değildi ve belli ki kuzeni kadar korkaktı. "Anladığım kadarıyla Regina'yı evliliğinden dolayı tebrik etmeye gelmişsiniz. Biraz geç kaldın ama böyle bir terbiyesizliği affedebiliriz, değil mi canım?"

Regina soğukkanlılığını koruyarak, "Belki," dedi.

Tobias dikkatini David'e çevirmeden önce onunla alay etti. "Demek bugün kuzenimin servetini kendine kazandıran güzel züppe sensin."

David kafası karışmış gibi yaparak kaşlarını çattı. "Kuzeniniz... beni bağışlayın ama Randolph'un öldüğü izlenimine kapılmıştım. Birkaç ay önce ölmedi mi canım?"

"Oldukça," diye teklif etti Regina.

"Buraya senin oyunlarını oynamaya gelmedim Graham," diye tükürdü Tobias. "Ne kadar işbirlikçi bir kaltakla evlendiğini bilemeyeceğine eminim, ama sana söylemeye geldim-"

"Powell."

David'in tek bir sözü uşağı harekete geçirmeye yetmişti. O kadar hızlı hareket etti ki Tobias onun geldiğini ne gördü ne de duydu. Bir kolu doğal olmayan bir açıyla arkasından çekildi ve Powell'ın ayağının bir hamlesi onu dizlerinin üzerine çökertti. Tobias inleyerek ve kıvranarak belinden bükülmeye zorlandı ama Powell sadece bileğini büküp çekerek diğer adamın yüzünü halıya bastırdı ve onu hareketsiz bıraktı.

"Çok daha iyi," dedi David, sanki hava durumunu tartışıyorlarmış gibi rahat bir sesle. "Şimdi beni dinleyecek ve konuşma talimatı verilmedikçe ağzını kapalı tutacaksın. Eğer talimatlarıma uymazsan Powell kolunu kıracak. İşte, gördünüz mü? Görünüşe göre benim oyunumu oynamaya gelmişsin. Karımı tehdit edip rahatsız ettin, şimdi de düğün gecemi bölüyorsun. Böyle bir rahatsızlığın ne kadar can sıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorsunuzdur, bu yüzden kısa keseceğim. Randolph Hurst'ün parası ve mülkü Regina'nın oldu.

vasiyetinin şartlarına göre öldü. Merhum Bay Hurst'ün sizin bakımınızdan sorumlu olduğunu bildiği için, kalbinin iyiliğinden size yaşamanız için cömert bir maaş teklif etti. Belki de bunu nezaketten ziyade zorunluluktan yaptı, ama mesele şu ki... para onun istediği gibi kullanabileceği bir şeydi ve anlayamadığım nedenlerden dolayı bir kısmını size vermeyi seçti. Ancak, tüm o para, tüm o arazi, kuzeninizin sahip olduğu her şey... neden, artık bana ait olduğuna inanıyorum. Uygun gördüğüm şekilde kullanmak benimdir."

Tobias irkildi ve konuşmak için ağzını açtı ama Powell kolunu sıkıp bükürken sözcükleri bir hırıltı ve keskin, acı dolu bir feryatla kesildi. Ardından sessizliğe büründü; haliya salyalarını akıtırken ondan çıkan tek ses acınası, sızlanan nefesleriydi.

"Şimdi, o zaman," diye devam etti David. "Ben cömert bir adamım ve Hurst mülkünün, karım ve avukatının kararlaştırdığı yıllık miktar üzerinden geçiminizi sağlamaya devam etmesine izin vermeye çok istekliyim. Bunun adil bir meblağ olduğunu ve senin gibi bir serserinin hak ettiğinden daha fazla olduğunu düşünüyorum. Ancak, cömertliğimin bazı şartları var. Onları duymak ister misiniz? Oh, şimdi konuşabilirsin."

"Evet, lanet olsun sana," diye homurdandı Tobias, koyu renk bir göz, karmakarışık saçlarının altından David'e bakıyordu.

"Oldukça basit, gerçekten. Eğer bu eve geri dönersen ya da karıma herhangi bir şekilde saldırırsan, hayatının geri kalanında seni beş parasız bırakırım. Gördüğünüz gibi, Regina evlilik yoluyla akrabası olduğunuz için size karşı kendini sorumlu hissetti. Ama sen ve ben akraba değiliz, değil mi? Yani seni at eti, kadın ve içkiyle beslemek gibi bir niyetim yok. Bu yüzden mesafeni korumanı ve paranı daha iyi yönetmeni öneririm. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" Tobias tükürdü, yüzü şimdi erik rengindeydi ve homurdanarak öfkesini kustu.

"Gitmeden önce, verdiğiniz rahatsızlıktan dolayı karımdan özür dilemenizi rica ediyorum. Güzel olsun."

Tobias ona ters ters baktı ve David bir an için onun sözünü dinlemeyeceğini düşündü. Ama Powell'ın eli bileğini bir kez sıktı ve adam ağzını açtı. "Geçmişte seni kırmış olabileceğim için özür dilerim kuzen. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

"Aferin," diye mırıldandı David, Regina'ya dönerek. "Bu yeterince iyi miydi canım, yoksa biraz daha şiirsel mi olsun istersin?"

Regina'nın kıstığı dudakları ve titreyen omuzları eğlendiğini belli ediyordu ama bunu iyi saklamıştı. "İşe yarayacaktır, sanırım."

"Pekâlâ. Bir şey daha var, Tobias. Ben cömert davrandım ama sen pek minnettar görünmüyorsun. Basit bir 'teşekkür ederim Bay Graham' yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim... Bay Graham," dedi Tobias sıkılmış dişlerinin arasından.

David'in başını sallaması üzerine Powell onu kaldırdı, omzuna bir el attı ve kapıya doğru yönlendirdi.

"Pekâlâ o zaman, gitme zamanı," diye mırıldandı Powell, Tobias'ı diğer iki uşağın beklediği koridora doğru iterek. Her biri Tobias'ın bir koluna girerek onu gözden uzaklaştırdı ve Powell'ı odada onlarla birlikte bıraktı.

David, Regina'ya bakarken gitmeye isteksiz görünen uşağı inceledi. Eğer yanılmıyorsa, boğazını temizleyen Powell'ın yüzünde suçluluk duygusu açıkça okunuyordu.

"Gitmeden önce, hanımefendi, size söylemem gereken bir şey var. Bunca aydır vicdanımı rahatsız ediyordu ama sizi üzmem istemedim. Şimdi her şeyi ayaklarınıza sermem için en uygun zaman gibi görünüyor."

Bu kez, Regina dik oturduğunda David onu bıraktı, Powell'ın ne itiraf edeceğini çok merak ettiği için onu durduramadı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Uşak onun bakışlarının ağırlığı altında irkildi ama sessiz asaletini korudu. "Anlamalısın, onu öldürmek istedim. Doğruyu söylemek gerekirse neredeyse öldürüyordum. Zaten ölüyordu ama bazı erkekler her şeye dayanabilir. Arkamda durup seni daha fazla incitmesine izin veremezdim."

"Randolph demek istiyorsun," diye fısıldadı Regina, ilk kocasının adını söylerken sesi titriyordu.

David bir elini onunkinin üzerine koydu ama hiçbir şey söylemedi, sessiz desteğini sundu.

"Evet," diye onayladı Powell. "Kazadan sonraki gece sen uyurken odasına girdim ve bir an önce girip çıkmak istedim. Yastığı yüzüne bastırıp işi bitirecektim. Kimse bilmeyecek ve herkes onun yaralarına yenik düştüğünü düşünecekti. Ama sonra, ben başında dikilirken uyandı. Beni gördü."

Regina elini çevirip avuç içini David'inkine bastırdı ve parmak eklemleri ağrıyacak kadar sıktı. David sessizliğini korudu ve ona izin verdi. Randolph Hurst'ün düğünlerini gölgelemesi fikrinden hoşlanmamıştı.

Ama bu mesele karısı ile kendisi gelmeden önce ona bakan adam arasındaydı.

"Ne oldu?" Regina fısıldadı.

"Bana neden geldiğimi bildiğini söyledi. Sana her zaman sempati duyduğumu bildiğini söyledi, beni seni kendim için istemekle suçladı. 'Sence ben gittikten sonra o senin olacak mı? Nefes almakta zorlanırken ve acı içinde yüzünü buruştururken bana sorduğu buydu."

Regina homurdandı. "Randolph bir erkekle bir kadın arasında doğası gereği cinsel olmayan bir ilişkiyi asla anlayamazdı."

"Bu yeterince doğru. Orada durup onu boğmayı düşündüm ama sonra aklıma başka bir şey geldi. Ya ölseydi ve sana hiçbir şey bırakmasaydı? Ya o öldükten sonra parasız ve kalacak bir yerin olmadan terk edilirsen? Buna dayanamazdım. Bilmek zorundaydım. Ona vasiyetinde ne olduğunu ve senin için ne ayırdığını sordum."

David, Powell'ın ne söyleyeceğini daha o sözler söylenmeden önce biliyordu ama yine de ağzında acı bir tat ve Randolph Hurst'ün hayaletine karşı daha da güçlü bir nefret bıraktı.

"Senin için bir kuruş bile yoktu," dedi başını sallayarak. "Ne bir çeyiz payı, ne de bir ev... hiçbir şey."

Regina öne doğru eğildi, dudakları aralandı ve Powell'ın ne demek istediğini anlamış gibi gözleri genişledi. "Randolph'un vasiyeti... O sen miydin?"

Powell omuzlarını dikleştirdi, gözlerinden gurur fışkırıyordu. "Öyleydi. Ona çaresizliğini hatırlatacak kadar canını yaktım. Eğer hemen avukatı göndermez ve sahip olduğu her şeyi aldığınızdan emin olmazsa dünyadaki son günlerini cehenneme çevireceğimi söyledim. Uyana kadar ruhlarını ve afyonunu elinden aldım. Sonunda bu işi halletmesi için adamı çağırmadan önce üç gününü sefalet içinde geçirdi."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Regina. "Biliyordum. Bana her şeyi bırakıp gitmesinde doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum."

Powell o zaman başını eğdi ve ilk kez yaptıklarından pişmanlık duyuyormuş gibi göründü. "Tobias da biliyordu ve bunun için çok üzgünüm. Sadece sana yardım etmek istedim. Seninle ilgilenilmesini istedim. Hak ettiğinden daha azıydı ama sana verebileceğim tek şey buydu. Belki de en başta verecek olan ben değilken hepsini almam yanlıştı. Ama bunu yine yaparım ve pişman olmam. Sadece seni şüpheli bir duruma düşürdüğüm için pişmanım. Bunu yaptığımda bunu düşünmüyordum. Sadece senin iyi olmanı istedim."

Regina ayağa kalktı, elini David'inkinden çekerek hizmetçiye yaklaştı. Powell'ın yüzünü ellerinin arasına alıp yanağına iffetli bir öpücük kondurmasını izleyerek bıraktığı yerde kaldı.

"Teşekkür ederim. Doğru ya da yanlış, her zaman beni korumaya çalıştın. Bunun karşılığını sana asla ödeyemem."

"Bana kızgın değil misin?"

"Tabii ki hayır. Belki de Tobias'a bir şeyler bırakmalıydınız ama artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Ayrıca, bir yıl içinde mülkü mahvedebilirdi, bu yüzden muhtemelen en iyisi buydu."

Regina onu serbest bırakırken Powell'ın dudakları eğlenerek kıpırdandı ve başını David'e doğru eğerek doğruldu. "Ve şimdi onu sana emanet ediyorum. Her şey kontrolün altında sanırım."

David ayağa kalktı ve Regina'yı tutarak yanında durması için çekti. "Buradan sonrasını ben hallederim Powell. Teşekkür ederim."

Powell hızlı bir selamla çıkışını yaptı ve David'i geliniyle bir kez daha yalnız bıraktı. Onun elini tutarak parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

"Sen iyi misin? Zaten uzun bir gün geçirdikten sonra bunu sindirmenin zor olduğunu düşünüyorum."

Regina kollarını onun beline doladı ve sıırttı. "Öyleydi ama Tobias'ın icabına baktığım ve sonunda Randolph'un vasiyeti hakkındaki gerçeği öğrendiğim için mutluyum. Artık hayatımıza birlikte başlamaya gerçekten hazır olduğumuzu hissediyorum."

"Gerçekten de öyleyiz, hayatım," diye cevap verdi, onu yavaşça yatak odasına açılan açık kapıya doğru geri götürürken. "Ve artık her şey geride kaldığına göre, sana düğün hediyesi verebilirim."

Sunakta parmağına taktığı yüzüğü incelemek için elini kaldırdı, parmaklarını oynatarak ateş ışığının minik incilerle çevrili bir pırlantanın fasetaları üzerinde oynamasını sağladı. Bu, annesinin satmadığı tek mücevher parçalarından biriydi ve Regina'nın evlilik yüzüğü olarak takması için onu vermekten mutluluk duymuştu.

"Bunun benim hediye olduğunu sanıyordum."

David onu serbest bıraktı, sonra yatağa gitti, diş tellerini itti ve giderken gömleğini başının üzerinden yırttı. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, oldukça şımarık olacaksın. Bu fikre alışsan iyi olur, canım. Şimdi arkana dön ve elbiseni çıkarmana yardım edeyim."

Regina ona sırtını verdi, adam elbisesini çözerken onu öptüğünde ensesinde tüyler diken diken oldu. Adam Regina'nın bağcıklarını çözerken ve iç çamaşırını çıkarırken Regina pasif kaldı. Regina sadece çorapları ve jartiyeriyle karşısında durduğunda, adam bir anlığına onu seyre daldı. Her zamanki gibi mükemmeldi, belki de David onun vücudunu bu kadar iyi tanıdığı için şimdi daha da mükemmeldi. Hamileliğine işaret eden ince değişiklikler çoktan başlamıştı ve David'in onu daha çok arzulamasına neden oluyorlardı.

Karnını doyurduktan sonra David yatağa geri döndü ve bir saat önce oraya serdiği siyah kumaş parçasını kaldırdı. "Sakıncası yoksa, yardımınıza ihtiyacım var."

Sonra, kumaşla gözlerini kapatıyor ve başının arkasında gevşek bir düğümle bağlıyordu. Dünya kararmadan önce gördüğü son şey Regina'nın şaşkın ifadesiydi.

"Bu da ne..."

"Kibrimin hak edilmiş olduğunu kanıtlayacağıma söz vermiştim," diye alay etti David. "Şimdi, ellerimi bağlamak için şu diğer kumaş parçasını kullanırsan, sözümü yerine getirmeye başlayacağım."

Bir süre sessizlik oldu ve ardından Regina kıkırdamaya başladı, ellerini Regina'nın göğsüne dayayarak Regina'nın içine düştü. "İki elin arkadan bağlı ve gözlerim bağlıyken duvarlara tırmanmam için söz veriyor musun?"

"Tam olarak."

Regina'nın parmağı dudaklarının kenarında gezinirken, göremediği için bu his daha da artmıştı. Aleti tepki olarak kabarmış, gecenin getireceklerini düşündükçe tahrik olmaya başlamıştı. Onu canını acıtacak kadar çok istemek için görmesine gerek yoktu. Onun kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyordu... ve çok yakında, durması için yalvarana kadar onu tatmaya niyetliydi. Ağzı beklentiyle sulandı.

Regina'nın eli kolunu okşadı, sonra tekrar omzuna çıktı, ayak sesleri yumuşaktı ve kalın halının üzerinde neredeyse sessizdi. Bileklerini birbirine bağlamak için ellerini arkada birleştirmeden önce dudaklarını adamın kürek kemiğine bastırdı.

"Hayatımın geri kalanını bir fahişenin diğer tüm işlevlerini öğrenerek geçireceğim için heyecanlı olduğumu itiraf etmeliyim."

"Hepsini öğreneceksin ve bizim bittiğinde yenilerini icat edeceğim. Şimdi ..."

Yatağın kenarına tünedi, Regina da elini göğsünün ortasına koyarak onu sırt üstü yatırmak için bir işaret olarak kullandı. David kollarını altında daha rahat bir şekilde ayarlayarak yatakta biraz daha ilerledi. Regina üzerine tırmandığında yatağın hafifçe eğildiğini hissetti ve ardından Regina onun üzerine uzanıp öpücük için ağzını uzattı.

David onun dudaklarını sınırsız bir açlıkla yakaladı, dili ona sakladığı şeyin bir başlangıcını sundu.

"Tanrım, seni seviyorum... Bayan Graham."

Gözlerinin arasına bir öpücük kondurmadan önce onun gülümsemesini alnında hissetti. "Ben de sizi seviyorum Bay Graham."

Ona son bir kısa, tatlı öpücük veren David onun altında dalgalandı, çıplak göğüslerinin göğsüne sürtünmesinden, tepesinin şişen sikine bastırmasından zevk aldı.

"Kendini çok alçakta konumlandırmışsın canım. Biraz yukarı kayar mısın?"

O da buna uydu ama David'in hoşuna gidecek kadar değil.

"Daha fazla," diye ısrar etti, kadın onun gövdesine oturana kadar.

"Neredeyse bitti... yukarı

... yukarı ..."

Sonunda istediği yerde durduğunda, başını kaldırıp buklelerinin yumuşak yuvasını okşadı. Onları zihninin gözünde görebiliyordu, teninin soluk yarı

saydamlığına karşı ateşli bir kırmızı sıçrama. Her bir pürüzsüz, kremi uyluğun içini öptü ve ondan yumuşak zevk iç çekişleri aldı. "Mükemmel,"

diye mırıldandı, dilini hafifçe yarığından aşağı sürükleyerek.

"Şimdi... aşağı."

Sonra, duyuları Regina'da çalkalandı - saten gibi kaygan teni dudaklarına bastırdı, klitorisinin şişmiş yumruları diline doğru kaydı. David inledi ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ona saldırdı, kendini onun hissine, tadına, uyarılmışlığının kokusuna kaptırdı, iğrenç ve tatlı.

Regina'nın tırnaklarının yatak başlığına sürtünmesi kulaklarını doldurdu, ardından Regina'nın zevkle çıkardığı nefesler ve inlemeler David'in kulaklarına müzik gibi geldi.

Onu hayatında hiç zevk almadığı kadar zevklendireceğine dair verdiği sözü yerine getirirken -ellerin ya da gözlerin faydası olmadan- David etrafının kadınlarla çevrili olmasının bir çeşit yeryüzü cenneti olduğunu düşünmekle ne kadar yanıldığını fark etti. Elbette kadınlar muhteşem yaratıklardı ama Regina gibisi yoktu. O ışık, hayat ve neşeydi. Özlediği her şey oydu ve artık ölene kadar ona ait olacaktı.

O tek başına David'in cennet fikriydi.

OceanofPDF.com

Benedict bardağındaki koyu kehribar renkli sıvıya baktı ve kendini onun siren seslerine kaptırmak istemediğini fark etti. Kendini aşırı zevklere ve sert içkilere boğma ihtiyacı gün geçtikçe azalıyordu onu boş, içi boş bir kabuk olarak bıraktı. Bütün gün neredeyse hiç yemek yememiş, hafta boyunca birkaç saatten fazla uyumamıştı ve genel olarak etrafta olması çok mutsuz bir insandı.

Arkadaşları onu çoğunlukla kendi haline bırakmıştı; Benedict'in kendini çatı girişinden asmadığından ya da boğazını kesmediğinden emin olmak için her gün keten perdelikten eve dönerken ziyaret eden Aubrey hariç.

Aslında henüz *o kadar* mutsuz değildi ama en iyi arkadaşının endişelerini anlayabiliyordu. Son haftalarda kendinde değildi ve bunun nedenini ikisi de biliyordu.

Gazetelerdeki ölüm ilanının eski yaraları nasıl deştiğini bilmeyen diğer fahişelere bunu açıklamanın bir yolu yoktu. Bu yüzden Hugh, David ve Dominick'in, arkalarında durup her birinin sevdikleri kadınlarla mutluluğu bulmalarını, koca ve baba olmalarını izlemek zorunda kaldığı için kıskançlık içinde kıvrandığını düşünmelerine izin verdi. Dürüst olmak gerekirse, en ufak bir kıskançlık hissi duyuyordu ama onların düşünebileceği nedenlerle değil. Onların sahip olduklarını kendisi için istemiyordu; böyle şeylerin kendisi için mümkün olmadığını hayatının çok erken dönemlerinde fark etmişti.

Evet, hepsini teker teker kaybetmiş gibi hissetmek canını acıtıyordu, çünkü artık aralarındaki tek uyumsuz erkek oydu. Birinin kocası olmayan ya da yakında baba olacak tek kişi. Her sabah yalnız uyanan ve her gece yatağına aynı şekilde giden tek sefil piç.

bir şekilde. Bunun eninde sonunda gerçekleşmeyeceğini düşünmekle aptallık etmişti ve belki de aklının bir köşesinde hep daha iyisini biliyordu.

Ancak Benedict onlara ne kadar güveneceğini hesaba katmamıştı. Yaptıkları pislikler için sızlanıp şikâyet ediyordu ama bu pislikleri temizleme zamanı geldiğinde başvurdukları kişi olmaktan gizliden gizliye zevk alıyordu. Belki Aubrey'nin ona diğerleri kadar ihtiyacı yoktu ama onları çevrelerindeki diğer erkeklerden farklı kılan şey, onları bir araya getiren şeydi. Aubrey'nin onu kimsenin anlamadığı bir şekilde anlamasına yardımcı olan şey buydu.

Benedict David'i acınacak halde olmakla suçlamıştı ama gerçek bundan daha açık olamazdı. Acınacak durumda olan oydu.

Ancak David ve Regina'nın küçük, özel törenlerinde evlenmelerini izlemek ona ilerlemek için ihtiyaç duyduğu şeyi vermişti. Tek istediği arkadaşlarının güvende olması ve onlara değer verilmesiydi. İster kendi çabalarıyla ister sevdikleri kadınların çabalarıyla olsun, bu görev tamamlanmıştı. Ancak, hâlâ halledilmesi gereken birkaç yarım kalmış iş vardı ve yapılması gerekeni yapabilmesi için ondan uzak durmaları onlar için daha iyiydi.

Lancashire'dan döndükten sonra Leydi Millicent Dane tarafından ziyaret edilmişti. Onu ne şaşırtan ne de kızdıran haberlerle gelmişti... çünkü Londra Dedikoducusu'nun kimliğini nasıl ortaya çıkardığını anlatırken, Benedict zaten bildiğini fark etti. Onu St. Giles'da yakaladığı ve o mide bulandırıcı zambak kokusu burnuna geldiği andan beri biliyordu. Millicent'ın raporu sadece şüphelerini doğrulamış, bir sonraki ve son hamlesini çok netleştirmişti.

Sonunda, her şey olması gerektiği gibi sonuçlanmış gibi görünüyordu, çünkü David'in evliliği onu saygın hale gelen eski fahişelerin saflarına sağlam bir şekilde itmişti. Şimdi yapması gereken tek şey, ajansla olan geçmiş ilişkilerinin kamuoyu tarafından bilinmesine izin vermeden Dedikoducu'yu alaşağı etmekti. Ve bunu nasıl başaracağını çok iyi biliyordu.

Sonra ne olacak?

İstenmeyen bu düşünce zihninin işleyişini bozdu ve onu gün boyunca konyağından ilk yudumunu almaya itti. Kendini içkiye boğmak istememişti ama lanet olsun, geleceği düşünmesine izin veremezdi. Yüzleşmeye hazır olmadığı bazı şeyler vardı, örneğin bir vikontluğun miras kalmasının kaçınılmazlığı ve önümüzdeki yıllarda yalnız yaşlanacağı gibi.

Konyağın tadı dilini ekşitti ve ayağa kalkmadan önce bardağı bir kenara bıraktı. Böyle devam ederse yavaşlayacak, şişmanlayacak ve bir sonraki boks maçı birinin yumruğunda boğulmasıyla sonuçlanacaktı. Dikkatinin dağılmasına ve harekete ihtiyacı vardı. Rüyalarını olduğu kadar uyanık olduğu saatleri de rahatsız eden anılardan kaçması gerekiyordu.

Palto giyme zahmetine girmeden çalışma odasından çıktı, koridoru geçti ve doğruca ön kapıdan girdi. Gecenin soğuğu yüzünü ve çıplak ellerini yakıyordu ama Benedict parmaklarını avuçlarının içine kısıp yoluna devam etti, gidecek hiçbir yeri olmadığı halde hızlı ve amaçlı bir tempoyla yürüyordu.

Kontesin ölmüş olması önemli değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmmez.

Benedict bu sözleri kendi kendine defalarca tekrarladı, çünkü tekrarlamazsa kontrolü kaybedebilirdi. Ve hayatının, kaderinin, koşullarının kontrolü tamamen onda değilse hiçbir zaman hiçbir şey olamazdı. Olaylar Benedict Sterling'in başına gelmedi, o kendi istediği gibi olmasını sağladı. Dünya onu bir zamanlar olduğu gibi tekmelemiyordu, artık değil. Dünyaya burun kıvrıyor ve canı ne isterse onu yapıyordu.

Fırın vitrinine bakan aç bir köpek *değildi* o, lanet olsun. Benedict'in bu dünyada isteyip de ulaşamayacağı hiçbir şey yoktu. Gelenekleri ve zalim bir babanın isteklerini reddetme zahmetine değmeyeceğine karar vermiş bir sevgiliye özlem duymasına ne gerek vardı? Yalnız kalması daha iyiydi.

Benedict saatler gibi gelen bir süre boyunca amaçsızca dolaştı, saati olmasa da zaman kavramı yoktu. Gece daha da soğudu, burnu uyuştı ve ağrıdı, parmakları sertleşti. Evden epey uzaklaşmıştı ve dönüş yolunda hızını artırdı. Yürüyüş kafasını boşaltmasına ve aşkla ilgili tüm aptalca düşüncelerden arınmasına yardımcı olmuştu.

Arkadaşlarının mutluluğuna, onların sahip olduklarına ihtiyacı varmış gibi hissetmeden sevinebilirdi. İhtiyacı yoktu ve geçmişin acısının onu aksi yönde ikna etmesine izin vermeyecekti. Seçimler yapılmıştı - geri dönülemez seçimler. İlgili tüm taraflar, kendisi de dahil olmak üzere sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı. Londra Dedikodusu'yla giriştiği bu savaşta başarılı olması için çok şey gerekiyordu. Dikkatini dağıtacak hiçbir şeyi göze alamazdı.

Eve vardığında Benedict kendini çok daha iyi hissediyordu. Fiziksel aktivite ona her zaman teselli vermişti ve zihni içkiyle uyuşmadığında bunu hatırlamak daha kolaydı. Antrenörü bir sonraki maçına hazırlanmaya başladığında halsizliği yüzünden onu azarlayacaktı ama Benedict vücuduna bu şekilde davranmanın yarattığı tahribatı gidermek için çok çalışacaktı.

son bir aydır çöp kutusundaydı. Diyetini kısıtlayacak ve ağır soslara bulanmış zengin yiyeceklerden uzak duracaktı - tadı harika olan ve onu rahatlatan ama hızına ve çevikliğine zarar veren yiyeceklerden. Sert içkilerden uzak duracak ve sabah koşularına ve öğleden sonra antrenmanlarına geri dönecekti. Kendini toparlayacak ve her zaman yaptığı gibi devam edecekti.

Giriş salonuna adımını attığında uşağının vakur yüzü onu karşıladı, titriyordu ve donmuş ellerinin beşiğine üflüyordu.

"Affedersiniz efendim ama bir ziyaretçiniz var."

Hizmetçinin bakışlarını çalışma odasının kapalı kapısına doğru takip eden Benedict kaşlarını çattı. "Gecenin bu saatinde mi? Hayır... Kimseyi görmek istemiyorum. Gönder onları."

"Üzgünüm ama beyefendi çok ısrarcı görünüyordu. Açıkça belirtti ki..."

Benedict tek kaşını kaldırdı ve duyduklarına inanamayarak uşağa sert bir bakış fırlattı. "Ne değilse?"

Adam boğazını temizledi ve bakışlarını kaçırdı, yüzü kızarmıştı. "Dedi ki ... ve bunlar onun sözleriydi, efendim, bilmelisiniz ... um ... eğer gitmesini istiyorsanız, o odaya girip onu kendiniz dışarı atabileceğinizi söyledi."

Kızgınlık Benedict'in içine işledi ve bu yüzü olmayan davetsiz misafiri kanlı bir posa haline getirmeyi hayal ederken parmaklarına tekrar his verdi. Son zamanlarda hissettiklerine bakılırsa, böyle bir görevden zevk alacaktı.

"Anlıyorum. Gidebilirsiniz. Bunu kendim halledeceğim." Kapıya giden yolu yarılایana kadar aklına ani bir fikir geldi ve Benedict'in bıraktığı yerde duran uşağa bakarak durakladı. "Beyefendinin kim olduğunu söylemişsiniz?"

"Bilmiyordum efendim, özür dilerim. Lord Hazretleri, Vautrey Kontu."

Öfkesinin tüm sıcaklığı eriyip gitmiş, yerini onu içten dışa ele geçiren sersemletici bir buzlanma almıştı. Benedict yaklaşık yarım dakika boyunca nefes alamadı, etrafındaki dünya çok hızlı bir şekilde eğilip dönerken zorlukla görebildi. Başını salladı ve uşağı doğru duymadığından emin bir şekilde nefes aldı. Ama adam Benedict'in ortalıkta görünmeme emrine uymuştu ve ismini tekrarlaması istenemezdi.

Kapıya döndüğünde kulakları çınladı, sonra damarlarında hızla akan kanının çarpıntısıyla kükremeye başladı. Şaşırmaması gerekirdi; Vautrey babasının ölümüyle kont olmuştu, bu da sonsuza dek Kent'te saklanamayacağı anlamına geliyordu.

Parlamenter görevleri ve sosyal yükümlölükleri bir noktada Londra'ya dönmesini gerektirecekti. Ve Benedict Londra'yı tercih ettiği için, eninde sonunda yüz yüze gelmeleri gerekecekti. Bu noktaya geldiklerinde, diğer adamın ihanetine duyduğu öfkenin azalmış olacağını umuyordu. Benedict odaya girerken ağırdan aldı, ilk görüşte Vautrey'nin yüzünün yapısını yeniden düzenlemeye kalkışacağından emindi.

Benedict'in karşılaştığı ilk şey Kont'un yüzü değildi. Siyah bir paltoya sarılmış sırtı ve kalın, parlak kahverengi saçlarla dolu kafasıydı. Pencereden dışarı, evin arka tarafındaki avluya giden ay ışığıyla aydınlanmış yürüyüş yoluna bakıyordu. Dışarıda pek ilgi çekici bir şey yoktu ama adam yüzünü ona dönmek için acele etmedi.

Zaman onu değiştirmek için çok az şey yapmıştı ve Benedict onun yüzünü ilk gördüğünde yumruklarıyla vurma isteğini kaybetti. Çünkü bu yüz ona Eton'da onunla arkadaş olan çocuğu hatırlatıyordu. Kendisine kötü ve incitici isimler taktıkları için dövdüğu çocukların arasından onu çekip çıkaran çocuğu. Arkadaşlığı, kimsenin kendisi gibi olmadığı bir dünyada kendisini biraz daha az yalnız hissetmesini sağlayan çocuk. Anlaşıldığı kadarıyla onun gibi pek çok kişi vardı ve Vautrey Kontu Lord Alexander Osborn onun gözlerini bu gerçeğe açmıştı.

Sonra Benedict'in içini boşaltıp onu ölüme terk etti. Mecazi anlamda tabii.

"Merhaba Ben," dedi, sesi alçaktı ama net ve kararlıydı. Tereddüt yok, belirsizlik yok... sadece Benedict'in her zaman tanıdığı Alex; kendinden emin ve odayı inkâr edilemez bir varlıkla dolduruyor.

Benedict kapıyı çarptığında kapı çerçevede takırdadı. Odanın tüm uzunluğunu aralarında tuttu, aksi takdirde kendini kontrol etmesine güvenilemeyeceğini biliyordu. Ateşin ışığı ocaktan Alexander'ın üzerine vuruyor, asil yüz hatlarını ve gözlerini gölgeleyen kara kaşlarını aydınlatıyordu.

"Ne... lanet olası... burada ne yapıyorsun?" İçinden taşan duyguları kontrol altına almaya çalışırken, kelimeler sert nefesler arasında kesik kesik çıkıyordu. Öfke, hiddet, üzüntü, kafa karışıklığı ve acı. Zehirli bir kombinasyondur, onu zehirliyor, derece derece öldürüyordu.

Alexander sakın bir yürüyüşle pencereden uzaklaştı, çevresini meraklı gözlerle incelerken parmakları Benedict'in masasının yüzeyinde geziniyordu. Adam Ben'den bir santim daha uzun duruyordu, bu da onu gerçek bir dev yapıyordu ama Benedict ondan bir buçuk taş daha ağırdı ve

Omuzları ve göğsü daha iriydi. Bir moda tabağı gibi giyinirdi ve saçının bir teli bile yerinde olmazdı ama kimse Alex'e züppe diyemezdi - en azından yüzüne karşı.

Durakladı, parmak eklemlerini Ben'in masasının kenarına ritmik bir şekilde vurdu ve cilalı botlarına baktı. "Bunun açık olduğunu düşünmeliydim. Eminim haberleri duymuşsunuzdur. Katherine, o... öldü."

Benedict'in yanağındaki bir kas bu ifadeye tepki olarak sarsıldı ve odayı başlarına yıkma dürtüsü bir kez daha içinde kabardı. "Ben de öyle duydum. Size en içten taziyelerimi sunuyorum, ancak onun ölümünün sizi neden kapıma kadar getirdiğini anlayamıyorum."

Küçük bir gülümseme Alex'in dudaklarının kenarını kıvırdı ve yanağında bir gamze belirdi. "Oh, Ben... duygularını saklamakta hiç iyi değildin."

"Ben değiştim. Kızaran *gelininle* Kent'e kaçmamış olsaydın bunu bilirdin."

"Ben-"

"Ne bekliyordun ki?" Benedict tersledi. "Son üç yılımı konyağıma hıçkırarak ağlayarak ve kaybettiklerimi geri almak isteyerek geçireceğimi mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman sanki bana ihanet etmemişsin gibi hayatıma tekrar kabul edilmeyi mi umuyorsun?"

"Bu da değil."

Benedict aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladığını fark etmemişti, ta ki uzanıp Alex'e dokunacak kadar yaklaşıp -ki bunu yaptı. Kolu dışarı fırladı, bir yumruğu diğer adamın ceketinin yakasına dolandı. Alex tökezledi ama kendini toparladı ve Ben'in elinden kurtulmak için hiçbir şey yapmadı. Sadece konyak rengindeki kederli gözleriyle Benedict'e baktı ve iç çekti.

"Beni affetmeyeceğini biliyordum ama konuşabileceğimizi umuyordum. Beni dinlemek zorunda bile değilsin. Beni azarlayabilir ve aklına gelen her korkunç ismi takabilirsin, ben de oturup dinlerim. Ben sadece... Kent'te işlerimi yoluna koyduğumda, kendimi bu soğuk, boş evde dolaşırken buldum ve... gelmek zorundaydım. Benden nefret ettiğini bile bile, hayatına müdahale etmeye hakkım olmadığını bile bile."

Benedict gözlerini sıkıca kapadı ve yavaş bir nefes aldı, mantıklı zihniyle girdiği savaşı hızla kaybetti. Bu delilikti. Her kelime

Alex'in az önce söyledikleri doğrudu. Buraya gelip Benedict'in hayatını altüst etmeye hakkı yoktu. Ve yine de ...

Benedict, "Söyle," diyerek Alex'i neredeyse burun buruna gelene kadar kendine yaklaştırdı. "Bana neden geldiğini söyle."

Alex ceketini kavrayan eli tuttu, ama onu çözmedi. Başını Benedict'inkine doğru eğerken elini orada, göğsünün üzerinde tuttu.

"Senin için geldim."

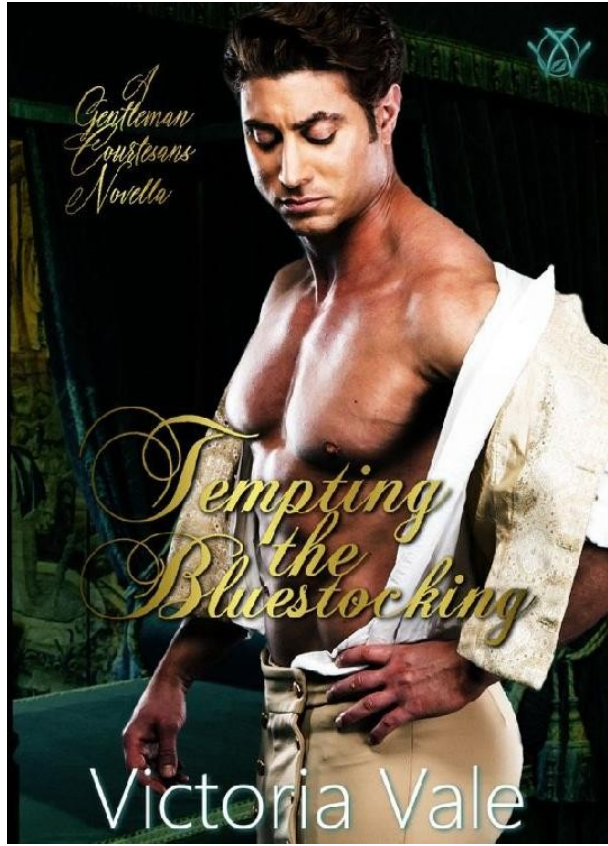
Alex'in ağzı Ben'inkine bastırmadan bir saniye önce mırıldandığı sözcükler dudaklarına döküldü. Benedict vahşi bir hırıltıyla ellerini Ben'in göğsüne vurarak onu masaya doğru savurdu.

Göğsü kabarıyor ve kalbi çarpıyordu, elinin tersiyle ağzını silerken Alex'e ters ters baktı. Hâlâ onun tadı damağında kalmıştı -şekerli ve tatlı, nane aromalı. Bu bile değişmemişti. Anlaşılan Alex hâlâ iflah olmaz bir tatlı düşkünlüğünden muzdaripti. Benedict bunun kanıtlarını tadabiliyordu ama dahası da vardı. Aralarında bir tarih ve sırlar koleksiyonu vardı. Zevk, acı ve vahşi bir terk ediş vardı. Geçmiş ve bugünün ani çatışması onu sersemletmişti.

Benedict'in deliriyor olma ihtimali çok yüksekti çünkü Alex'i yakasından tutup dışarı atmak yerine akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı.

Benedict, bu adamın neredeyse ölümüne neden olacağını bir anlığına unutarak ilerledi. Masanın kenarından tutarak Alex'i kollarının arasına aldı ve vücudunu kullanarak diğer adamı yerinde sabitledi. Sonra acı dolu bir iniltiyle o iğrenç tatlılığın kaynağını aradı. Alex'i öfkesinin ve kederinin tüm gücüyle öptü, üç yıllık açlığını ve ihtiyacını serbest bıraktı. Alex ona karşı uysallaşarak iki elini Benedict'in çenesine götürdü ve başını eğip dilini oynatarak onu öptü.

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyeğinizi almak için [buraya dokunun](#).

OceanofPDF.com

T A M I N C O F T H K R A f l k 9 t A V t I S T

[Spotify'da dinlemek için tıklayın](#)

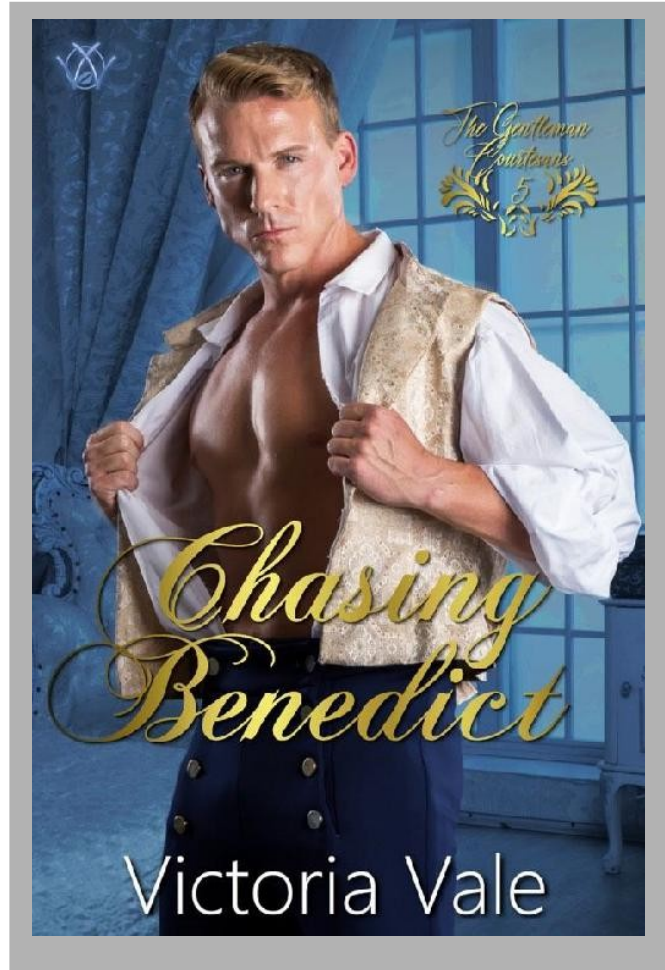
Tonight (Best You've Ever Had) John Legend, Ludacris Gravity
Sara Bareilles
Grace yazan Kate
Havnevik High Off You
yazan alayna
Sabrina Claudio tarafından Confidently
Lost RIMON tarafından The Morning
Maryann Vasquez'den Miscues
Ayelle'den Zihin ve Beden
Untitled (How Does It Feel) by D'Angelo
Make Me Whole by Amel Larrieux Frustrated
by R.LUM.R
Emanuel Crash tarafından
Sana İhtiyacım Var Mack
Wilds
Good to Me by Emotional Oranges
Lights On by H.E.R.
Hone\$ty by KALLITECHNIS Put
Me To Bed by Amina Buddafly All
Night by SRNO, James Vickery
You Give Me That by Raveena Cool
Side of the Pillow by Kyle Dion
Eric Benet & Tamia'dan Spend My Life With You
Raveena'dan Close 2 U
Bir Kez Daha yazan Rayana Jay

Kate Havnevik tarafından Yeni Gün

OceanofPDF.com

BOOfıç: CHASINC BkNkDIC T

7 Aralık'ta geliyor Ön
sipariş için tıklayın!

Benedict Sterling, kendisi ve arkadaşları için finansal güvence sağlamak amacıyla Centilmen Fahişeler Ajansı'nı kurmuştur. Ne yazık ki, kindar bir dedikodu yazarının çabaları, sırlarını ifşa etme tehdidinde bulunur; bunların arasında mahvolmasına ve dışlanmasına neden olabilecekler de vardır. Değer verdiği herkes düşmanının hedefindeyken, Londra Dedikodusu'nu sonsuza dek susturmaya kararlıdır. Ancak geçmişinden gelen bir aşık telafi etmek için geri döndüğünde, Benedict hem geçmişinin acılarıyla hem de şimdiki ikilemiyle boğuşmak zorunda kalır.

Vautrey Kontu Lord Alexander Osborne, Londra'ya tek bir amaçla dönmüştür; sevdiği adamı geri kazanmak. Ne yazık ki, daha önceki ayrılıkları Benedict'i Alex'i bir daha hayatına almamak konusunda dirençli hale getirmiştir. Diğer adamın kalbini kazanmak için her şeyi yapacaktır; buna Benedict'i geçici olarak fahişesi yapacak bir sözleşmenin şartlarını kabul etmek de dâhildir.

Alex şimdilik Ben'in vermek istediği her şeyi almaya hazırdır. Ancak sonunda aşktan ve hayatının aşkıyla bir gelecekte daha azına razı olmayacaktır.

THkCkN T t kMANCOURT kSANS

OceanofPDF.com

SkRİkS RkADINC ORDkR

Artık mevcut:

Mavi Geyiğin Baştan Çıkarılması (ön roman) Bir

Kadının Portresi

Bir Fahişenin İstedikleri Bir

Skandalın Yaratılışı

Hovardanın Evcilleştirilmesi

Çok yakında:

Benedict'in Peşinde

OceanofPDF.com

MOR k B VIC T O R I A V A t k

OceanofPDF.com

kNJOV BU DARfı ROMANck SkRIkS, THk VIttAIN

Kötü Adam

Güvercin

Kelebek

Genç Kız

Hediye

OceanofPDF.com

KÜÇÜK SCANDAtOUS BAAttROOM kNCOUNTkRS SkRIkS

Maskeli Balo
Çok Skandallı Bir Evlilik Çıkarıcı
Baştan İki
Marki'ye Boyun Eğmek 'Bay
Darlinge Hükmetmek Onun
Güzel Piçi

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1 Cilt
Skandal Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt
3Noel Karşılaşmaları 2

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır.

Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

